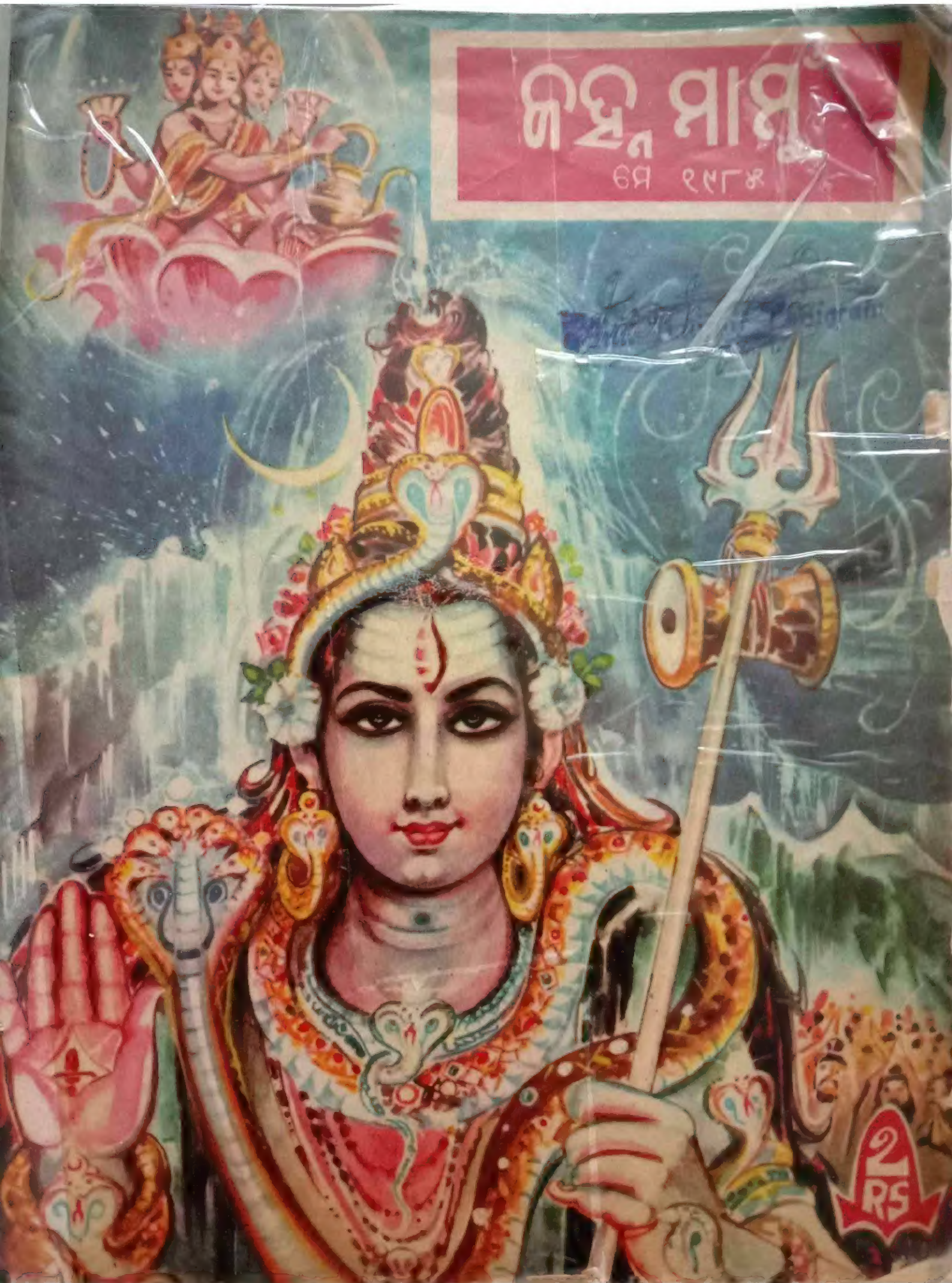

ନିନ୍ଦା ମାସ

ବିମ୍ବ ୧୯୮୫

2
RS

ହେଉଥିବା ସବୁ ଛୋଟ ଘାଆରେ ବି ଧୂଳି ଲାଗିଗଲେ, ଯଦ୍ୱାରା ଘାଆ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇପାରେ, ଅସୁବିଧା କରିପାରେ ।

ଡଃ. ବ୍ୟାଣ୍ଡ-ଏଡ୍ ଲଗାନ୍ତୁ

ବ୍ୟାଣ୍ଡ-ଏଡ୍
ସଂରକ୍ଷଣ ଉଲ୍ଲତଉର । ଶୁଣାଏ ଦୃତଉର ।

Johnson & Johnson

BAND-AID and JOHNSON & JOHNSON are trademarks of JOHNSON & JOHNSON USA © J & J 84

OBM/4870 ORI

ସତେଜତାର ଅନୁଭୂତି ପାଇଁ ପ୍ରେମ

ଆପଣଙ୍କ ମନସ୍ଥାଣରେ କୋମଳ ସ୍ପର୍ଶ
 ହୁଏତ ତେବେ ଏହି ସାବୁନ...
 ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତିତ୍ୟକ୍ ଦିନକୁ ଏକ ଆପଣଙ୍କୁ ଭେଦ ରହେ।
 ଆପଣଙ୍କ ଏହାର ଫେଣ ତଳ ତଳ ହୋଇ ଭାରି ଉଠେ।
 ଆପଣଙ୍କ କର ପ୍ରତିଦିନ କ୍ୟାବେର କରୁ ପ୍ରେମ।

ଗୋଲାପୀ ଓ
 ସବୁଜ ରଙ୍ଗରେ
 ଉପଲବ୍ଧ।

Unit Kum... Pa...

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ
 ଉତ୍ପାଦନ
 ସଂସ୍ଥା

ଜହ୍ନ ମାସୁଁ

ମେ ୧୯୮୫

ବିଷୟ-ସୂଚୀ

ସଂପାଦକାୟ	... ୫	ତମଜ୍ଞାର ହିସାବ !	... ୪୭
ସହାନୁଭୂତି	... ୭	ନର୍ତ୍ତକ ଛଗଲ	... ୪୩
ଧୂସର ଦୁର୍ଗ	... ୧୧	ବିପ୍ଳବ ପଲ	... ୪୯
ପ୍ରତିଭା-ପ୍ରତିଯୋଗିତା	... ୧୯	ଶିବ ପୁରାଣ	... ୫୧
ବନ୍ଧୁତା	... ୨୭	ଏକ କ୍ଷୀତିଦାସର କାହାଣୀ	... ୫୯
ମଦ୍ୟପାନର ପରିଣାମ	... ୩୨	ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ	... ୬୩
ସରସ୍ୱତୀ	... ୩୫	ଫଟୋ-ପରିଚୟ-	
ଦୋଷ କାହାର ?	... ୩୯	ପ୍ରତିଯୋଗିତା	... ୭୪

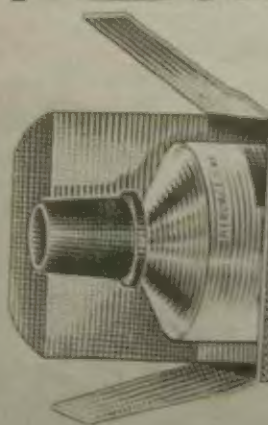
ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟା : ୨-୦୦
ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ : ୨୪-୦୦

ଯେଉଁଦିନ ମୋ ପୁଅ ଘାନ୍ତକଣା ଆବିଷ୍କାର କଲା!

ଫୋରହ୍ୟାନ୍ସ ଫ୍ଲୋରାଇଡ୍

ସ୍ୱସ୍ୱାଦୁ ଫେଣାଘାରି ଚୁଆପେଷ୍ଟି
ଯା ଭଲଭଲ ମାଡ଼ି ତ ଘାନ୍ତର ପୁରୁଣା କରେ

FOR THE GUMS
Forhan's
with active FLUORIDE to check tooth decay

331 F 183 ORI

ଆମେ ଏକାଠି ନେଉଛୁ କାମାର ମଜା

ସ୍ବାଦ ମଉଜ ମଧୁର
କାମା ଆରେଜି ଡେବର

ଫଳ ମଞ୍ଜୁ ବିହୀନ କୃତ୍ରିମ ସ୍ବାଦପୁରୁଷ ଫଳ ବସ ।

OBM/5361

ଜହ୍ନ ମାୟା

ସମ୍ପାଦକ : 'ଚକ୍ରପାଣି'

ସମ୍ପାଳକ : ନାଗି ରେଡ଼ି

ଏ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆମେ ପରିବେଷଣ କରୁଛି ଏକ ବିଶେଷ କାହାଣୀ : “ନର୍ତ୍ତକ ଗୁଗଳ” । କାହାଣୀଟି ଯେତକ ଶିକ୍ଷାପ୍ରଦ, ସେତକ କରୁଣ । ମଣିଷ ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମନେ କରିପାରେ, କିନ୍ତୁ କେତେବେଳେ କେଉଁ ଦିଗରୁ ଯେ ଧକ୍କା ଆସିବ, ସେକଥା ସେ କଲ୍ପନା କରି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅମରବାଣୀ

କୃତସ୍ୟ କରଣଂ ନାସ୍ତି ମୃତସ୍ୟ ମରଣଂ ତଥା ।
ଶତସ୍ୟ ଶୋଚନଂ ନାସ୍ତି ହ୍ୟେତଦ୍‌ବେଦବିଦ୍ୟାମତମ୍ ॥
[ଯିଏ ମୃତ ତା'ର ଯେପରି ମରଣ ନଥାଏ, ସେହୁପରି ସମାପ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଖି କରିବାର ନଥାଏ । ସେହୁପରି ଯାହା ଗତ, ସେପାଇଁ ଶୋଚନା କରି ଲଭ ନାହିଁ । ଏହା ବକ୍ତମାନଙ୍କ ମତ ।]

ବର୍ଷ : ୯୮

ମେ ୧୯୮୫

ପୃଷ୍ଠା : ୧୧

ପ୍ରତିସଂଖ୍ୟା : ଟ. ୨-୦୦ :: ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୨୪-୦୦

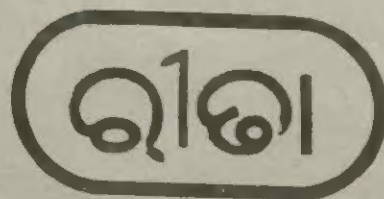

ଆପଣଙ୍କ କେଶ
ଆବଶ୍ୟକ କରେ

ରୀତାର ଯତ୍ନ

ରୀତା ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ବେଶ
ପ୍ରସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ଅତ୍ୟଧିକ ମାନ୍ୟତା
କର୍ତ୍ତାବ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଓ ମନମତାଣୀ
ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ । ଏହା ବିଳାସମୟୀ
ପ୍ରାକୃତିକ ବେଶ ବଢ଼ାଇବା ଓ
ମସ୍ତକ ଓ ଶରୀରକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।
ରୀତା ପୁରୁଷ ଓ ମହିଳା ଉଭୟଙ୍କ
ପାଇଁ ଏକ ଆଦର୍ଶ ପ୍ରସାଧନ
ଦ୍ରବ୍ୟ ।

ରୀତା ମନୋହର ବେଶ ବଢ଼ାଏ

ଅତି ଏକ ବୋତଲ କିଣନ୍ତୁ
ସବୁଠାରେ କିଣିବାକୁ ସ୍ୱଳ୍ପ

ଭେଟୋ କୋ., ବମ୍ବେ * କଲିକତା * ମାଦ୍ରାସ

ସହାନୁଭୂତି

ବିକାଶର ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ବିନା କଷ୍ଟରେ ସେ ସହରରେ ଭଲ ଚାକିରୀ ପାଇଲ । ଗ୍ରାମରୁ ପରିବାରକୁ ନେଇ ସହରରେ ଘର ଭଡ଼ା ନେଇ ରହିଲା । ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଗାଡ଼ିଟିଏ ଭଡ଼ା କରି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଏ ।

ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବିକାଶ ହୃଦୟରେ ସବଦା ସହାନୁଭୂତି ଥାଏ । ଯେଉଁ ଗାଡ଼ରେ ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଯାଏ ସେଇ ଗାଡ଼ର ଚାଳକ ନଟକୁ ସେ ମାସକୁ ପଚାଶ ଟଙ୍କା ଦିଏ । ଗାଡ଼ରେ ଯିବାବେଳେ ସେ ନଟକୁ ପଚାରେ, “ଆଜ୍ଞା ନଟ, ତୁମର ଦୁଇ ପୁଅ ଯୋଗ୍ୟ । ତମେ କାହିଁକି କଷ୍ଟକରି ଗାଡ଼ ଚଳାଉଛ ?”

ନଟ ହସି ହସି କହେ, “କାରୁ, ମୋ ପୁଅମାନଙ୍କର ଅକ୍ଳିତ ଧନ ମୋତେ ପରର ଧନ ପରି ଲାଗେ । ଯେତେଦିନ ଶରୀରରେ ଶକ୍ତି ଅଛି ସେତେଦିନ ନିଜ ଖର୍ଚ୍ଚ ନିଜେ

ରୋଜଗାର କରିବା ଦ୍ଵାରା ମୋତେ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ମିଳୁଛି ।”

ବିକାଶର ପିତା ନିଜେ କଷ୍ଟ ସହି ବିକାଶକୁ ସହରରେ ପଢ଼ାଇଥିଲେ । ସେ କେବେ କେବେ ଏକଥା କହି ମନଦୁଃଖ କଲେ ତା’ର ପିତା ବରାବର କହୁଥା’ନ୍ତି, “ପୁଅ, ତୁ ଯେବେ ପଢ଼ିସାର ଚାକିରୀ କରିବୁ ତେବେ ଯାଇ ମୁଁ ସବୁ କାମ ଛାଡ଼ି ଘରେ ଆରାମରେ ବସିବି ।”

ବିକାଶର ପାଠପଢ଼ା ଶେଷ ହେଲା । ସେ ଚାକିରୀ ପାଇବା ଅଳ୍ପଦିନ ପୂର୍ବରୁ ତା’ର ପିତାଙ୍କର ହଠାତ୍ ଦେହ ଶରୀର ହୋଇ ବିଛଣା ଧରିଲେ ଓ ଦୁଇ ଚାରିଦିନ ପରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା । ବିକାଶ ମନରେ ଦୁଃଖ ରହିଗଲା ଯେ ସେ ତା’ ପିତାଙ୍କୁ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ସୁଖ ଆରାମରେ ରଖି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଜଣେ ଅଜଣା ଲୋକ ଏପରି ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ
ପରି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ଦେଖି ବୁଢ଼ା ଅଳ୍ପ ହସି
କହିଲା, “ବାବୁ, ମୁଁ ଏଠି ବସିବାର ଆପଣ
ତେବେ ପ୍ରତିଦିନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖନ୍ତି । କଥା କ’ଣ
କି ମୋତେ ବହୁତ ଜ୍ୱର ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।
ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ ପୁଣି ଖସି ଆସିଛି ।”

ବୁଢ଼ାର କଥା ଶୁଣି ବିକାଶ ଦୟାରେ
ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଚାରିଲା, “ଆଜ୍ଞା ଏ ସବୁ
ବିକଳେ ତୁମକୁ କେତେ ଟଙ୍କା ମିଳିବ ?”

“ଗୁରୁଟଙ୍କା ମିଳିବ । ମୋର ଟଙ୍କାଏ ମାତ୍ର
ଲାଭ ରହିବ ।” ବୁଢ଼ା କହିଲା ।

“ତମେ ଏ ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ମୋତେ
ଦେଇଦିଅ । ମୁଁ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ଦେଉଛି ।”

ବୁଢ଼ା ଟଙ୍କା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ତା’ପରେ
ସମସ୍ତ ଜିନିଷ ନେଇ ଗାଡ଼ିରେ ରଖିଦେଲା ଓ
ଶୁଣି ମନରେ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ଧରି ଘରକୁ ଶଳା ।

ଆସୁ ଆସୁ ବାଟରେ ନଟ ପଚାରିଲା, “ବାବୁ,
ଏସବୁ ନେଇ ଆପଣ କ’ଣ କରିବେ ?”

“ତମେ ନେଇଯାଅ, ନିଜେ କିଛି ଖାଇବ
ଓ ଯାହା ବଳିବ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟି
ଦେବ ।” ବିକାଶ କହିଲା ।

ପରଦିନ ମଧ୍ୟ ଗାଡ଼ି ଛକ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ
ବିକାଶ ପୁଣି ସେହିଠି କଲା । ଡ୍ରାଇଭ୍ ଦିନ
ଯେତେବେଳେ ବିକାଶ ଗାଡ଼ି ବନ୍ଦ କରିବାକୁ
କହିଲା, ନଟ କହିଲା, “ବାବୁ, ଆପଣ ଏପରି
କେତେଦିନ କରି ପାରିବେ ?”

ବିକାଶ ଯେଉଁ ସସ୍ତା ଦେଇ କାମ କରିବାକୁ
ଯାଉଥିଲା ସେଇ ସସ୍ତାରେ ଏକ ଚଉମୁହାଣି
ଛକରେ ବୁଢ଼ାଟିଏ ଛୋଟ ଟୋକେଇଟିରେ
ଗୁଡ଼ିଏ ପକ୍ଷୀ ପିଆଜ ଧରି ବିକ୍ରୟ । ସାରା
ଦିନର ଖରା ବର୍ଷା ତା’ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯାଏ ।
ବିକାଶର ମନ ଦୁଃଖ ଓ ଦୟାରେ ଭରିଯାଏ ।

ଥରେ ଦଶଦିନ ଧରି ଆଉ ବୁଢ଼ାକୁ
ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ବିକାଶ ଭାବିଲା
କୋପହୁଏ ବୁଢ଼ା ମରିଗଲା । କିନ୍ତୁ ପରଦିନ
ସେ ଦେଖିଲା ବୁଢ଼ା ପୁଣି ତା’ର ପକୋଡ଼ି ଓ
ପିଆଜର ପାଛୁଆଟି ଧରି ବସିଛି ।

ସେ ଗାଡ଼ି ବନ୍ଦ କରି ପଚାରିଲା, “ମଉସା,
ଦଶଦିନ ହେବ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲ କି ?”

“ମୋତେହନ ବିଚାରକୁଳା ବନ୍ଧୁ ରହୁଥାନ୍ତୁ ।”

ବିକାଶ ଗାଡ଼ରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବୁଢ଼ା ପାଖକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ବୁଢ଼ା ହାତ ଘୋଡ଼ା ଜମ୍ବଲ, “ବାବୁ ମୋର ସବୁ ଜନିଷ ଆପଣ ନେଇ ମୋତେ ଅତି ଲଜ୍ଜା ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ମୁଁ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ପାରବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଗାଧ ଧରନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ଆରାମ କରିବା ଦେଖି ପୁଅ କିଛି ନା କିଛି ଅଧିକା କାମ ଦେଉଛି । କାଲି ସାରାଦିନ କାଠ ଚରିଛି ।”

ବୁଢ଼ାର ଉତ୍ତର ଶୁଣି ବିକାଶର ମନଟା ଦୁଃଖରେ ଭରି ଉଠିଲା ।

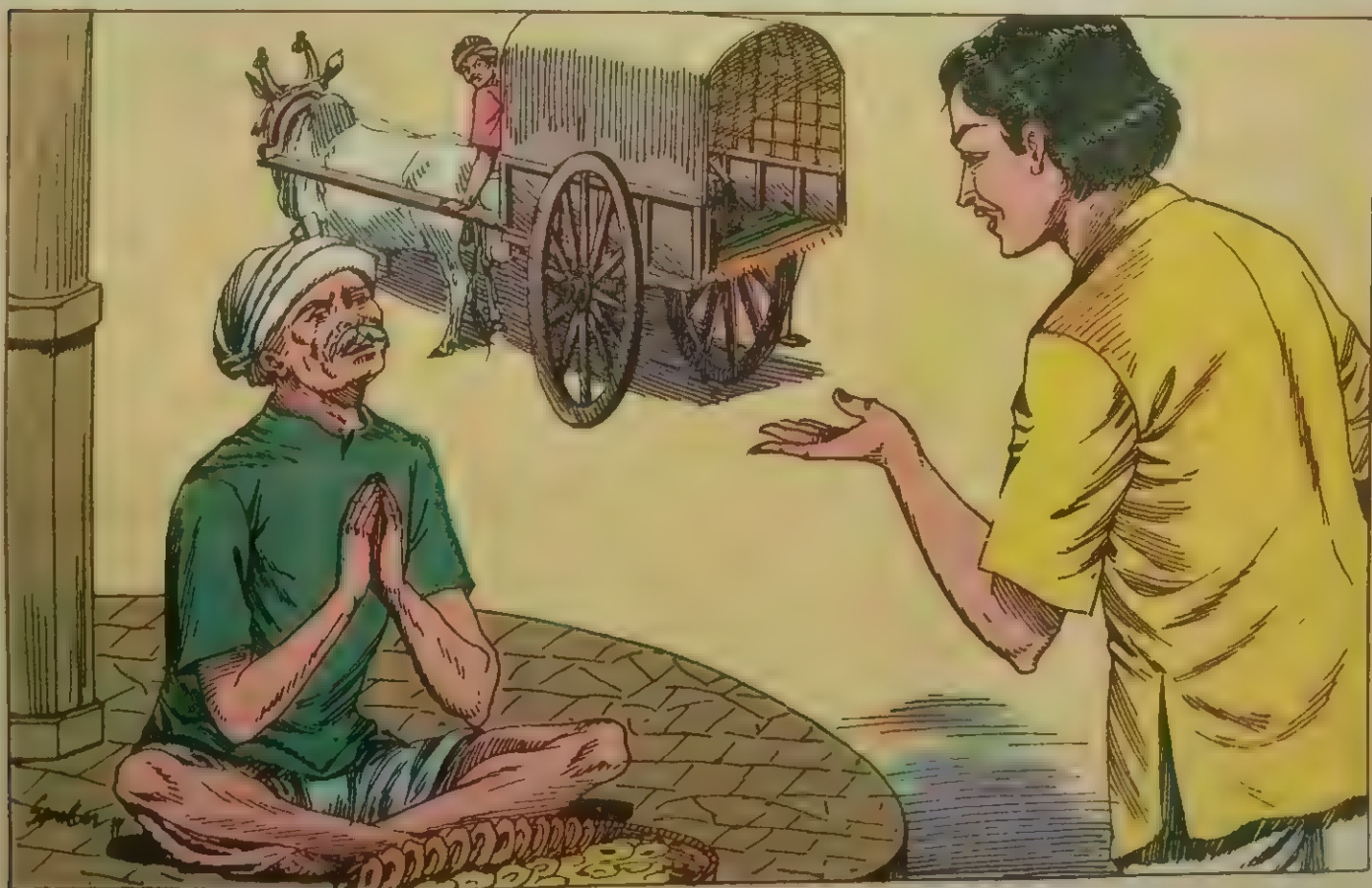
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବିକାଶ ମନ ମଧ୍ୟରେ ଠିକ୍ କରି ନେଲା କି ବୁଢ଼ାକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବ ।

ଭାବେହୀନ ବୁଢ଼ାର ଫୁଲ ଅନୁରୋଧ କିଛି ଟିକା ଦେବ । ତେଣୁ ସେ ବୁଢ଼ାକୁ ପଚାରିଲା, “ମଉସା, ଆମ ଘରକୁ ଯିବ ? ସେଠି ତମର ଜୀଆଣିଆରେ କିଛି ଅନୁରୋଧ ଦେବ ନାହିଁ ।”

ବୁଢ଼ା କିଛି ସମୟ ଚୁପ୍ ରହି କହିଲା, “ବାବୁ, ମୁଁ ତ ଅତି ଲଜ୍ଜିତ ଯିବି । କିନ୍ତୁ ମୋ ପୁଅ ମଜିଦ୍ ନାହିଁ ଓ ମୋ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ବାସ କରବ ।”

“ତମେ ସେକଥା ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ । ଗାଡ଼ ଉତ୍ତରକୁ ଚାଲ ।” ବିକାଶ ବୁଢ଼ାର ହାତ ଧରି ଗାଡ଼ରେ ବସାଇ ନେଇଗଲା ।

ବୁଢ଼ାର ପୁଅ ଏଣେ ବାପ ନ ଫେରିବାରୁ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତିତ ହେଲା । ତା’ପରେ ଚାଲିଆଡ଼େ

ପରୁଣ ଘଟଣା କ'ଣ ବୁଝିଲ ଓ ପରାଧୀନ
ଯାଇ ବିକାଶର ଘରେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

ବିକାଶମୟତ ବୁଢ଼ାର ପୁଅ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲ ।
ବିକାଶ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲ ଯେ ବୁଢ଼ା
କିପରି ସାରା ଦିନ ଗୋଟାଏ ଜାଗାରେ ବସି
ଶରବଣୀ ସହି କରୁଥାଏ । ଏବଂ ମୁଁ ମେଲିଆ
ବହୁତ କଷ୍ଟ କାମ । ତା'ର ଆଦୌ କାମ କରିବା
କଥା ନୁହେଁ ବରଂ ଆରାମ କରିବା କଥା ।
ବିକାଶ କହିଲା, “ଏ ବୁଢ଼ା ବୟସରେ ତୁମ
ବାପକୁ ସୁଖ ଆରାମରେ ନରଖି ଓଲଟା ତାଙ୍କ
ବେଜଗାରକୁ ଆହୁରି ଆଶା ରଖି ବସୁଛ ? ଏଇଟା
ତ ନିହାତ ଅନ୍ୟାୟ ଓ ନିଷ୍ପରତା ମଧ୍ୟ ।”

ବୁଢ଼ାର ପୁଅ ସଙ୍କୋଚର ସହିତ କହିଲା,
“ବାବୁ, ମୁଁ ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ନୁହେଁ । ମୋ
ବାପା ଯାହା ବେଜଗାର କରନ୍ତି ମୁଁ ତାଙ୍କର
ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବାରେହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରେ ।”

“ଠିକ୍ ଅଛି । ମୁଁ ତୁମ ବାପାଙ୍କୁ ମୋ ଘରେ
ରଖିବି । ତାଙ୍କ ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ମୁଁ

ହେଲୁଲୁ । ତୁମର ମେଥରେ ବଳ ନ ହେବାର
କାରଣ କିଛି ନାହିଁ ।” ବିକାଶ ପରୁଣିଲା ।

ବୁଢ଼ାର ପୁଅ ତା' ବାପାର ଚେହେରା ଦେଖି
ଲଜିତ ହେଲା । ସେ ଲଜ୍ଜାରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ
କଲ । ଏସବୁ ଦେଖି ବିକାଶ କହିଲା, “ମୁଁ
ଜାଣେ ଯେ ଏଇ ବୁଢ଼ା ବୟସରେ ସେ ତୁମ
ଘରେ ରହିବାଟା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ । ଏଠାରେ
ରହିବା ହୁଏତ ତୁମ ପାଇଁ ଅସୁନ୍ଦର । କିନ୍ତୁ
ତା' ବୋଲି ତୁମେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଚାକର ପରି
ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।”

ବୁଢ଼ାର ପୁଅ ଆଖିରେ ଲଜ୍ଜା ଆସିଲେ । ସେ
ନିଜ ଭଲ୍ ବୁଝିପାରି ଅନୁତାପ କଲ । ସେ
ହାତରେ ତ ବିକାଶକୁ ଡକେଇଟା ସହିତ ନମସ୍କାର
କଲ ଓ ନିଜ ବାପକୁ କହିଲା, “ବାପା, ଏବେ
ଚାଲି ଘରକୁ ଯିବା; ମୋ ଆଖି ଖୋଲି ଯାଇଛି ।
ଆଉ ସେପରି ଭଲ୍ ଓ ମୁର୍ଖତା ମୁଁ କେବେ
କରିବି ନାହିଁ ।” ତା'ପରେ ସେ ବିକାଶଠାରୁ
ବିଦାୟ ନେଇ ବାପର ହାତ ଧରି ଚାଲିଗଲା ।

ଧୂସର ଦୁର୍ଗ

[୪]

[ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ନିଜ ସେନାପତି ଧୀରମଲ୍ଲଙ୍କୁ ସାହରେ ଧରି ଦୁର୍ଗ ପରିସର ଭିତରେ ପଶି ଲୁଣ୍ଠନ
ଚଳାଇବା ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଦଳେ ନୂଆ ସୈନ୍ୟ
ଧରି ସର୍ପକେତୁ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା, ସୁବାହ ଓ ଧୀରମଲ୍ଲ ମାନ
ଦେଖିଲେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ବଳମନ୍ତ୍ରଣର କବାଟ ଭଙ୍ଗିବା ନିମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା
ହଠାତ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ତା'ପରେ—]

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଏବଂ ସର୍ପକେତୁର ସୈନିକମାନଙ୍କ ହେଲା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର କେତେକେଣି
ଭିତରେ ପ୍ରାସାଦର ପ୍ରବେଶ ତୋରଣ ଦଳପତି ଜୋର କରି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ,
ପାଖରେ ପ୍ରବଳ ଲଢ଼େଇ ହେଲା । ସଖ୍ୟା “ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ସୈନ୍ୟସଂଖ୍ୟା ଅତି କମ ।
ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସର୍ପକେତୁର ସୈନ୍ୟଦଳ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ଭୟ ନାହିଁ । ଆମର ବିଜୟ ନିଶ୍ଚିତ !
ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଭୁଲନାରେ ଚାରି ପାଞ୍ଚରୁଣ ଅଧିକ ଦଳପତି ଆଶା କରୁଥିଲେ ତାଙ୍କର ଏଭଳି
ଥିଲେ । ତଥାପି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ଆକ୍ରମଣର ଘୋଷଣାରେ ତାଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ ଉତ୍ସାହ
ସମ୍ମୁଖିନ ହେବା ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସହଜ ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ସେମାନେ

“ଜୟମାୟା”

“ନୂତନେ, ତୁମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ମୋ
ଆଗରେ ଯାଉ ଆସୁଛୁ । ସମ୍ଭବତଃ ଆମକୁ
ସାଙ୍ଗରେ ଆମର ଶେଷ ଯାତ୍ରା ହେବ
ଘୋଡ଼ାସବାର ଧରି ଅସ୍ତେର ଦେଉଳ । ତୁମ୍ଭେ
ଯଦି ଲଢ଼େଇ ଶୁଲ ରଖୁ, ତେବେ ଦୁଇବେଳେ
ମୋର ଗୁରୁତ୍ବ ତୋର ଗୁରୁତ୍ବ ଉପରେ ନିର୍ଭର
ହେବ ଆମର ଅବସ୍ଥା । ତେଣୁ ଆମକୁ
ସାବଧାନ ହୋଇ ଆମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥିର
କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ବେଶବେଳେ ମୋ
ବନ୍ଧୁକ କେବଳ ମୋର ବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ
କରିବାର କଥା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ
ଚାହା ଠିକ୍ କରିବାକୁ ହେବ ।”

ମାଡ଼ ଖାଇ ଏପରି ହାଲିଆ ହେଇ ଯାଇଥିଲା
ଯେ ଏକମନ୍ତକ ଘୋଡ଼ା ସେମାନେ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ
ଶୁଣି ପାଇଲେ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ ।
ଦଳପତ୍ତ କଣ୍ଠସ୍ଥ ଆସୁଛି ଶିଳା କରି ତାଙ୍କ
ଘୋଡ଼ାର ପଛଦେଇ ଚଳେ ।” ମେଥୁରେ
କହି ପଳ ହେଲା ।

ଅନେକ ବେଳେ ଯାଏ ଘମାଘୋଟ ଲଢ଼େଇ
ଶୁଲିଲା । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଅନେକ ଶ୍ରେଣୀ କରି
ମଧ୍ୟ ପ୍ରାସାଦର ଦ୍ଵାର ପାଖକୁ ଯାଇପାରୁ
ନଥାନ୍ତି । ପୁଣି ସେତକବେଳେ ପ୍ରାସାଦ
ଦ୍ଵାରଠାରୁ ଅଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଦୁର୍ଗ ଦ୍ଵାର
ପାଖରେ ଘୋଡ଼ାଙ୍କ ଟାପୁଟି ଶୁଭିଲା । ସୁବାହୁ
ଗୋଟିଏ ଘୋଡ଼ା ତେ ଆସି ତାଙ୍କୁ କହିଲେ,

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବୁଝି ପାରିଲେ ଯେ ପ୍ରାସାଦ
ଦ୍ଵାରର ପଛଦେଇ ସେତେବେଳେ ମେଥୁରେ
ହୁଅନ୍ତି । ସେତେ ଠିକ୍ ସେତେବେଳେ ଅର୍ଥ
ଦୁଇ ଦିନରୁ ଆମର ଶିଳା ଯାଉଛି ।
ତାଙ୍କ ସେତେବେଳେ ଘୋଡ଼ା ଆସୁଛି ବୁଝି ପାରୁ
ପକ୍ଷ କରି କହିଲେ, “ନୂତନେ, ଆମର
ଅଦୂର ମଧ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ, ନିଜର ହାତ ଯାଆନ୍ତୁ ।
ଆମର ଧର ଶୈଳିକମାନେ ଆମକୁ ବେହୁଳ
କରି ଏଠାରୁ ନେଇଯିବେ ।”

ବେଶି ସମୟ ଧରି ଭାବିବା ଭଳି ସମୟ
ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ନଥିଲା । ସେତେବେଳେ
ଅଶ୍ଵତ୍ଥଳ ଦେଖି ଆସୁଥିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା
ବିପଦର ଦିଗକୁ ଘୋଡ଼ାର ମୁହଁ ଡୁଲାଇ ଦେଲେ
ଓ ଡାକିଲେ, “ସୁବାହୁ !”

ସୁବାହୁ ଶିଳି ଚେହେରାକୁ ଯୁବକଙ୍କ ଚେହେରା ପରି ପାଖେ ଲେଇ ଚଳିବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ସେନାକମାନ ନି ହଜାଇ ହଜାଇ ପରସ୍ପର ଚେହେରାକୁ ଲଗିଲେ । ତେଣୁ ତାମ ଦେଖି ଉତ୍ସାହୀତ ହୋଇ ଗଡ଼ମାନେ ପଛକୁ ହଟିଗଲେ ।

ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ଶୁଭୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଯୋଜନା ସମ୍ପାଦନା ଦେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଯେଉଁଠି ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଥିଲେ ତାହା ଧରା ପଡ଼ିବେ । ହଠାତ୍ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଓ ସୁବାହୁ ତାମଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦେଖି ସେମାନଙ୍କ ଚାହୁଁଥିବା ଯୋଜନା ଉଠିଲା ନାହିଁ ।

“ଆରେ, ଆରେ, ଏ ଯେଉଁ ଦୁଇଜଣ କିନ୍ତୁ କି ସେତେ ଶୀଘ୍ର, ସେ ଦୁଇଜଣ କିଏ ?” କେହି କେହି ପଚାରିଲେ ।

“ତାଙ୍କ ଉତ୍ତର କଣେ ଯୁବରାଜ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ପରା ! ହାୟ, ହାୟ, ଆମ କବଳରୁ ଯୁବରାଜ ଶିଖିଗଲେ ! ଆମର ଏଡ଼େ ସଚକ୍ଷତା ତେବେ ପଣ ହେଲା !” ସମ୍ପ୍ରଦେଶର ଜଣେ ଅନୁଚର ସନ୍ତପ୍ତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

“ଆରେ, ବୁଦ୍ଧମାନେ, ଶୀଘ୍ର ତ ଶିଖିଗଲା । ତମେମାନେ କହୁଥିଲ କ’ଣ ?” ଜଣେ ଦଳପତି ସୈନିକମାନଙ୍କୁ ଧମକ ଦେଇ ଚିତ୍କାର କଲା ।

“ବାବୁ, ଆମକୁ ତ କହୁଦେଉଛ ! ତମେ ନିଜେ କ’ଣ କରୁଥିଲ ? ତମେ ପରା ତାଙ୍କୁ

ଚାହିଁଛ ? ଧରା ପକାଇଲ ନାହିଁ କାହିଁକି ?” କେହି ଜଣେ ଥକା ଚରି କହିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ପକ୍ଷୀକୁ କୋଳହଳ କରି ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ କରି ତାଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଚିତ୍ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯୋଜନା ଫଳ ଦେଲା ନାହିଁ । ସେନାପତି ଧୀରମଣି ସେମାନଙ୍କୁ ବେକିଦେଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଓ ସୁବାହୁ ପଳୟାନ କଲେ ।

ରାଜପଥରେ କିଛିଦୂର ଯାଇ ସେମାନେ ଦକ୍ଷୀଣ ଦିଗରେ ଆସିବା ଦେଲେ । କେବଳ ଦକ୍ଷୀଣ ଦ୍ଵାର ଦେଇ ସେମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ଯିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା କୁହୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ଦ୍ଵାର ଶତ୍ରୁମାନେ ଦଖଲ କରି ଜଗି

ରହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ସେ ଜାଣି ପାରୁଥିଲେ । ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵାର ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଓ ସୁବାହୁ ଘୋଡ଼ା ରୋକି ଦ୍ଵାର ପାଖରେ କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟ ଲାଗି ରହୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ଏଣେ ତେଣେ ଅନାଇଲେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ ରହୁଥିବାର କାହିଁ ଜଣାଗଲା ନାହିଁ । ଲୋକେ ଦ୍ଵାର ଦେଇ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିଲେ । ତେବେ ଟିକିଏ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଦେଖିବାରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଗଲା, ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷର ପାଞ୍ଚ ଛଅଜଣ ସୈନ୍ୟ ସେଠି ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଘୋଡ଼ା ଖୁଣ୍ଟିରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇ ଗପସପରେ ମାତ ରହୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଅସାବଧାନ ଥିଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ସେ ବାଟରେ

ପଲାଇବାକୁ ବାହାରିବେ, ଏ ସମ୍ଭାବନା ସେମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ଆସି ନଥିଲା ।

ସୁବାହୁ ଯେ କେବଳ ଜଣେ କୁଶଳୀ ଯୋଦ୍ଧା ଥିଲେ, ତାହା ନୁହେଁ, ସଙ୍କଟ ବେଳେ ଶୀଘ୍ର ଭାବରେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିରୂପଣ କରିବା ଭଳି ଶକ୍ତି ତାଙ୍କର ଥିଲା । ଯୁଦ୍ଧରତ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ସୁବାହୁ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ଵାସ କରୁଥିଲେ ।

“ଯୁଦ୍ଧରତ ! ଆମ ସେନାପତି ସର୍ପକେତୁର ପ୍ରଧାନ ସୈନ୍ୟଦଳକୁ ଅଟକାଇ ରଖିଛନ୍ତି । ତେବେ କେତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅଟକାଇ ରଖି ପାରିବେ, ସେକଥା କହିବା ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ । ଏଠି ଅମଳକେତେଜଣ ଯେ ସୈନ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସତର୍କ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଶତ୍ରୁକୁ ବେଗରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ଏହା ଭିତରୁ ବାହାରି ଯିବାକୁ ହେବ ।” ସୁବାହୁ ଯୁଦ୍ଧରତଙ୍କୁ କହିଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଚତୁର୍ଦ୍ଧାଦିକ୍ଷରେ ସେ ପରମର୍ଶକୁ କାମରେ ଲଗାଇଲେ । ସେ ଡାକୁ ଗଡ଼ରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ଦେଲେ ।

ଯେ ପକ୍ଷର ସୈନ୍ୟମାନେ ତମକି ପଡ଼ି ନିଜ ନିଜ ଘୋଡ଼ା ଉପରକୁ କୁହୁଡ଼ି ସେମାନଙ୍କ ଅନୁସରଣ କଲେ । ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ିବାର ସମୟ ନ ପାଇ ଦୌଡ଼ ଦୌଡ଼ ସୁବାହୁ ଓ ଯୁଦ୍ଧରତଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

“ସୁବାହୁ ! ଆମେ ଟିକିଏ ବି ଶିଳ୍ପ ନକରି ଦ୍ଵାର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧମ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ସକାଳେ ମଧ୍ୟ ଘୋଡ଼ା ଅଟକାଇ ନାହିଁ । ଯିଏ ପାଖକୁ ଆସିବ, ତାକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବଧ କରିବ ।” ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ଯେପରି ଏ ଚେତାବନୀ ଶୁଣିପାରିବେ, ସେହିପରି କଣ୍ଠରେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା କହିଲେ ।

ତଳିକଣ୍ଠ ଶତ୍ରୁସୈନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ବାଟ ଓଗାଳିବାର ଚେଷ୍ଟା କରି କହିଲେ, “ଶବରଦାର୍ ! ପଲାଇ ଯାଅନାହିଁ । ଘୋଡ଼ା ରୋକ । ନହେଲେ ମରିବ ।”

“କିଏ ମରୁଛି ଦେଖାଯାଉ ।” ଏହା କହି ସୁବାହ ଡବ ଡବରେ ଉଡ଼ୁଥିବା ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟକୁ ଅଟକାଇ ବିଜୁଳି ଗତିରେ ନିଜ ଚରକାରୀ ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାଟ ଓଗା ଡୁଆଁକି ସୈନ୍ୟକଟ୍ ଗଲେ ଉଡ଼ିଲେ । ତାର ଦୁଇ ସାଥୀ ସେ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି କିଛି ନକହି ତଳେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ ତଳିକଣ୍ଠ ସାଥୀ ନିଜ ନିଜ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଉଠିପଡ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଓ ସୁବାହଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ।

ତେବେ ସୁବାହ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଧରେ ମଧ୍ୟ ପଛକୁ ବୁଲି ଦେଖିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ବୁଲିଲେ ।

ପଛରୁ ସେ ତଳିକଣ୍ଠ ସୈନ୍ୟଙ୍କର ବକଟ ରଡ଼ି ଶୁଣିଥାଏ ।

ସୁବାହ କହିଲେ, “ଯୁଦ୍ଧରଜ ! ଉପଯୁକ୍ତ ସୁଯୋଗ ଘଟି ଉଠିବ ବୋଲି ଏ ମନେକରି

ଶିଖା ଦେବା ଦରକାର । ନହେଲେ ଏମାନେ ଆମ ପିଛା ଛାଡ଼ିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ମନେହୁଏ ।”

“ନା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଆମ୍ଭ ଗତି ଟିଥିବା କରିବା ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଇମେଧରେ ସର୍ପକେନ୍ଦ୍ର ଆମ ପଛଦଳ ଗୋଡ଼ରେ ବୋଲି ପାଇଯିବଣି । ସେ ଦୃଢ଼ ଆମ ପଛରେ ବଡ଼ ସୈନ୍ୟଦଳ ଧରି ଆସୁଥିବ । ଏ କମିଟି ଯଦି ଅନୁସରଣ କରୁନାହିଁ ତ ତଳକୁ କିଛି ଥାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ଦୃଢ଼ ଫେରିଯିବେ, ନହେଲେ ଆମ୍ଭ ଆମ୍ଭ ବାଟ ଗଲେ ପାଟିକିଆ ଛୁନଟିଏ ଡେଇଁ ସେଇଠାରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖିନେବା ।

ଲଗାମ୍ ଶାଣି ରଖି ଦୁଇ ହାତ ଖୁଲାଇ ଦେଇ
ଗୁଲନା କରୁଛୁ । ସୁବାହୁ ସୁବରା ଯେତେବେଳେ
ଜଣେ ଲୋକ ଯାଏ, ତାହାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ
ଜୀରନାକର ଘୋଡ଼ା ଦେହରେ ଧକ୍କା
ଲଗାଇଲ ପଛରୁ ଆସୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ
ଘୋଡ଼ା । ଯେତେବେଳେ ଘୋଡ଼ା ଲାଗି
ଦେଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚହାତ
ଉପରକୁ ଛୁଟିକି ପଡ଼ି ସେ ଘୋଡ଼ା ଲାଗି
ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ପଛରେ ଆସୁଥିବା
ସୈନିକମାନେ ରହୁଗଲେ ।

ସୁବାହୁ ଖୁସି ହେଲେ । ସେ ସୈନିକମାନେ
ମାନେ ସେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ
ବିରତ ହେବେ, ସେ ଏତକ ଆଶା କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସେ ସୈନିକମାନେ ନିଜର ଆଦର
ସାଥ ପ୍ରତି ଅରେ ମାତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରି ପୁଣି
ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇଲେ । ନିଜ ସାଥର ଦୁଇବୟା
ପ୍ରତି ଟିକିଏ ସହାନୁଭୂତି ସେମାନଙ୍କ ମନରେ
ନଥିଲା । ସୁବରାଜ ଓ ସୁବାହୁଙ୍କୁ ଧରି ପାରିଲେ
ବା ମାରି ପକାଇ ପାରିଲେ ସର୍ପକେତୁ
ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚୁର ପୁରସ୍କାର ଦେବ, ସେମାନେ
ନିଶ୍ଚୟ ଏହିପରି ଲୋଭର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ
କାମ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ସୁବାହୁ ଭୁଲିଲେ ।

“ସୁବରାଜ ! ଆମକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା
ଦୁଷ୍ଟଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଜୀରନାକ ଥିଲା, ସିଏ
ଖତମ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି । ବାକିମାନଙ୍କ
ହାତରେ ଧନୁର ନାହିଁ, ତେଣୁ ତେଜସ୍ବୀ

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେ ଯୋରେ ପାରୁଛ ସେତେ
ଯୋରେ ଘୋଡ଼ା ଛୁଟାଇ ଗୁଲ ।”

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଏତକ କହିସାରିଛନ୍ତି, ଗୋଟାଏ
ଜୀର ଆସି ତାଙ୍କ ଡାହାଣ କାନ୍ଧ ଛୁଇଁ
ସର୍ବସର୍ବ ହେଇ ଗୁଲିଗଲା । “ସୁବାହୁ !”
ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଚିତ୍କାର କରି ସୁବାହୁଙ୍କ ଆଡ଼େ
ଅନାଇ ଦେଖିଲେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ଜୀର ଠିକ୍
ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଲାଗିବାର କ୍ଷଣକ ଆଗରୁ ସେ
ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କଲେ ଓ ଜୀରଟି ତାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ
କରି ଗୁଲିଗଲା ।

“ସୁବରାଜ ! ମୁଁ ଠିକ୍ ଅଛି ।” ଏହା
କହି ସୁବାହୁ ପଛକୁ ଅନାଇଲେ । ସେ
ଦେଖିଲେ, ଜଣେ ସୈନିକ ନିଜ ଦାନ୍ତରେ

ଅଛୁ । ଯଦି ଆମେ ଟଙ୍କା ରହିଯିବା ତ
ଅନ୍ଧେଶରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଶେଷ କରିଦେଇ
ପାରିବା ।” ସୁବାହୁ କହିଲେ ।

ହେ, ବର୍ମା ଥରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ନେଲେ ।
ବାସ୍ତବିକ ସେମାନଙ୍କ ଗତି ରେହନ ପାଇଁ
ସ୍ବେଷ କରିଦେବା ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟକର ହେବ
ନାହିଁ ବୋଲି ଚାକର ବି ଧାରଣା ହେଲା ।
ସେ ଓ ସୁବାହୁ ନିଜ ନିଜ ଘୋଡ଼ାର ଗତି
ଦେଖି ଦେଖି କିନ୍ତୁ କି କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଏହି
ଆଖି ଆଗରେ କିନ୍ତୁ କି କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।

ସେମାନେ ଏପରି ଭାବରେ ରହିଯିବାର
କିଛି ଅନୁମୋଦନ ନାହିଁ । ସେମାନେ
ଓ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ।

“ସୁବସନ୍ତ! ଏମାନେ ବୋଧହୁଏ ଆମ
ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ସାବଧାନ କରିବେ ନାହିଁ ।
କିନ୍ତୁ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ
ସେମାନଙ୍କୁ ଶେଷ କରିଦେବା ଠିକ୍ ହେବ!”
ସୁବାହୁ କହିଲେ ।

“ବେଶ୍, ସୁବାହୁ, ବେଶ୍ । ତାହାହିଁ
ହେଉ । ଏମାନେ ଆମକୁ ଅନୁସରଣ
କରୁଥିବା ଯାଏ ଆମେ ନିରାପଦ ହୋଇ
ପାରିବା ନାହିଁ । ଯାହା କରିବାର ଶକ୍ତି
କରି । ବେଶ୍ ସମୟ ନଷ୍ଟକରି ପାରିବା
ନାହିଁ ।” ହେ, ବର୍ମା କହିଲେ ।

ଦୁହେଁ ଘୋଡ଼ା ବୁଲାଇ ଶବ୍ଦ ସୈନିକ
ଆଡ଼େ ଧାବମାନ ହେଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ

ସେ ସୈନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଘୋଡ଼ା ବୁଲାଇ
ଦୃଷ୍ଟିକା ଦେଲେ । ସୁବାହୁ ଓ ସୁବସନ୍ତ
ଶୀଘ୍ର ଗତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ
କଲେ । ଦୂର ଦୂର ଦୂର ଦୂର-ନଗର
ଦେଖାଗଲା । ସେତକି ଦୂର, ଦୂର ପହଞ୍ଚି
ଦିଲେ ସୈନିକ ଧାବମାନ ହେଉଥିବାର ମଧ୍ୟ
ବୁଝା ପଡ଼ିଲା ।

ସୁବସନ୍ତ କହିଲେ, “ସୁବାହୁ! ଆଉ
ଅନୁସର ହେବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ବିଚଳନକ ।
ସେ ଶବ୍ଦ ସୈନିକମାନେ କୌଣସି କରି
ଆମକୁ ଏ ଦିଗରେ ଆଖିଥିବା ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ବହୁତ ବଡ଼ ବିପଦର
ସମ୍ମୁଖୀନ!”

“ହଁ, ଯୁବରାଜ, ଧୂଳି ଖୋଲିଦେ । ଆମେ
ପୁନର୍ବାର ଏ ଗ୍ରାମରେ ପଛକୁ ଫେରିବା ତେ
ହୋଇ ନାହିଁ ।” ସୁବାହୁ କହିଲେ । ଧୂଳି
ଘୋଡ଼ା ଦୁଇଇଲେ । ତେବେ ଏଥର ମିଆ
ରାଜପଥରେ ନ ଯାଇ ସେମାନେ ଅପନ୍ତର
ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ଗହ୍ମ ଦଳ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ
ଧରିବା, ନିମନ୍ତେ ଅପନ୍ତରରେ ପଶିଲେ ।

ସେ ପାହାଡ଼ିଆ ଗୁରୁ ଉପରେ ଘୋଡ଼ା
ଛୁଟାଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ଯୁବରାଜ ବୁଝିପାରେଲେ,
ଘୋଡ଼ା ଦୁଇଟି ଆଉ ବେଶି ସମୟ ସେମାନଙ୍କ
ସେବା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ହୁଏତ
ତଳେ ପଡ଼ିଯିବେ ।

“ସୁବାହୁ! ଏଥର ଘୋଡ଼ା ବାଦ୍ ଦେଇ
ଆମକୁ ଆମ ଗୋଡ଼ ଉପରେ ଭରସା ରଖି
ଆହୁରନ୍ଧା ଦିଗରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ ।”

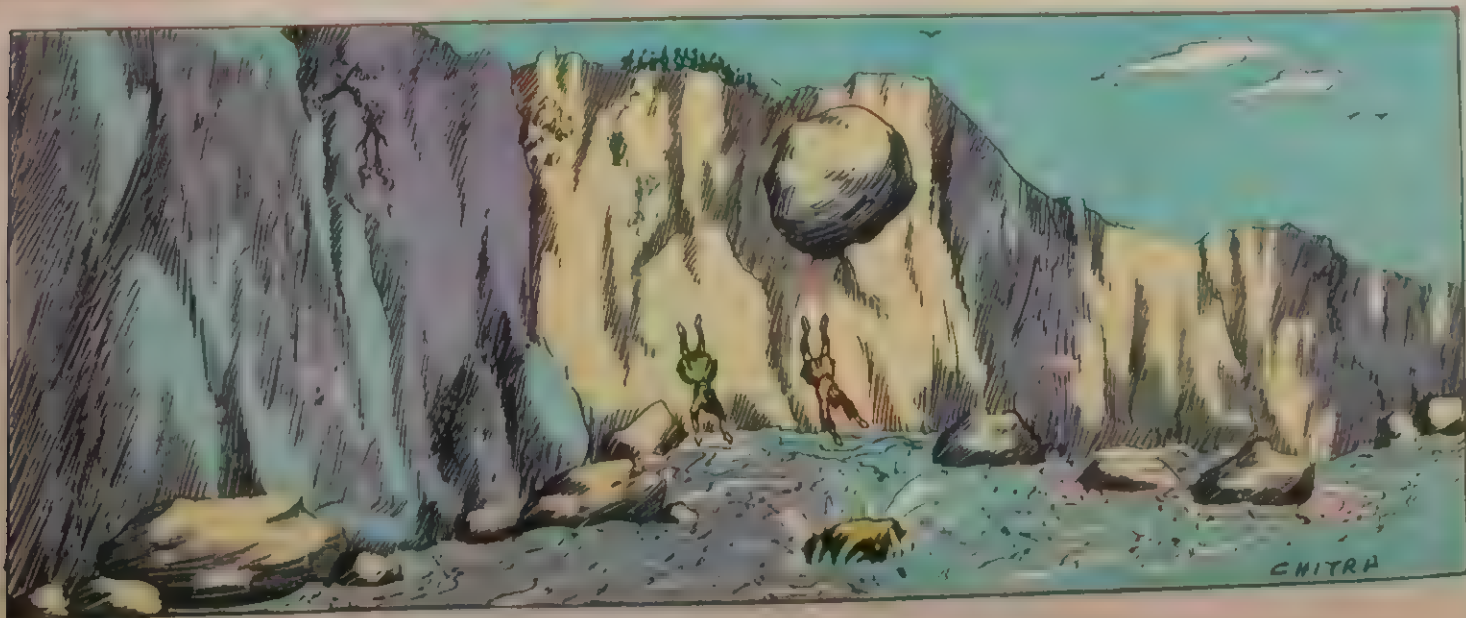
“ଯୁବରାଜ! ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଥିଲି ।”
ସୁବାହୁ ଓ ଯୁବରାଜ ଘୋଡ଼ାରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ି
ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ହେ

ସୈନିକ ଦଳରୁ ମଧ୍ୟ କେତେଜଣ ।
ସ୍ଥାନ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦୌଡ଼ା ।
ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ପାଠ କର
କହିଲା, “ଭାଇମାନେ! ଏ ଗ୍ରାମରେ
ଦୌଡ଼ିବା ବିପଜ୍ଜନକ । ଶ୍ଵେତ ଗାଈରେ
ଗୋଡ଼ ପଶିଗଲେ କଥା ସରିଲା । ପଥର
ମୋପାଡ଼ି ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଆହତ କରିବା
ଶୁଭ ।”

ଏହା ପରେ ପଥରମାନ ସାଇଁ ସାଇଁ
ଯୁବରାଜ ଓ ସୁବାହୁକୁ ଅଟକିମ କଲେ ।
ସେ ଦୁହେଁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଯେଉଁଠି ଅନେକ
ଫୁଟ ତଳେ ନଦୀ ପ୍ରବାହିତ ହୋଇଛି, ସେଠି
ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ।

“ସୁବାହୁ! ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ସନ୍ତରଣ ଜାଣି !
ତେବେ ଆସ । ଗ୍ରାମ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ କରାଯାଉ ।”
ଯୁବରାଜ କହିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁହେଁ
ଜଳସ୍ରୋତ ଭିତରକୁ ଲଂଘ ଦେଲେ ।

(ହମଣ)

ପ୍ରତିଭା-ପ୍ରତିଯୋଗିତା

ନିଶା ଶରଜୁଥାଏ । ଭୁଞ୍ଜୁ ଭୁଞ୍ଜୁ ଶୀତଳ
ପବନ ସାଥକୁ ବର୍ଷା ହେଉଥାଏ ।
ବଳପାତପନି ଓ ଶୁନିଶୁନିକ ନିଜ ମଝିରେ
ଶୁଭୁଥାଏ ଅଶରସମାନଙ୍କ ଅଛନ୍ଦାସ୍ୟ ।
ଘନ ଘନ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଦିଶିଯାଉଥାଏ
ଭୟାବହ ମୁହଁଟିମାନ ।

କିନ୍ତୁ ଗଜା ବିହମାର୍ଜ ତଳେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ
ବୋଧ ନକରି ପୁନର୍ବାର ସେ ପ୍ରାଚୀନ ବୃକ୍ଷଟି
ପାଖକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ଓ ଦୃଷ୍ଟାବେଦନ
କରି ଶବଟିକୁ ଉତ୍ତାର ଆଣିଲେ । ତେବେ
ତାକୁ କାନ୍ଦରେ ପକାଇ ସେ ଶୁନ୍‌ଶାନ୍ ଶୁଶାନ୍
ପଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା
ମାତ୍ରେ ଶବପ୍ରିତ ବେତାଳ କହିଲା, “ଗଜା!
ଏ ଘୋର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗପୁର୍ଣ୍ଣ ନିଶୀଥରେ ତମେ
ସେ ଏଭଳି ଦୁଃସାହସିକ କାର୍ଯ୍ୟ ହାତକୁ
ନେଇଛ, ଏହା କାହାର ସହୃଦ ପ୍ରତିଯୋଗିତା

ବେତାଳ କଥା

କେତାର ମର୍ମ ଫେଲ, “କେଉଁ ବାକାକ
ପାଟକୁ ଯିବୁ କିମ୍ବା ଖୋଟିଲୁ, କିମ୍ବା କିମ୍ବା
ହେବ, ସେ ବାକାକୁ ଖୁବ୍ ଚାହୁଁଛି ।”

ସେଇକିଟିକିଟିକି ବାକାକିଟି ଚାହୁଁଛି ।
ପହଣି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବେ ଦୂର ନିଶ୍ଚୟ କି
ଦୁହଁକ କଥାବାସ୍ତୁ ହୁଏନା । ସେ ଦୁହଁକ
କହୁଣ୍ଡା ବହୁ । ସେ ଲଣାସ ଦେଇ
କହୁଣ୍ଡାକୁ ଗାରବ ରହିବାକୁ କହୁଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ପ୍ରଥମ ଦୁହଁ କୋଟିକ
ସେ ପହଞ୍ଚିବେ କେହି କାଣି ନାଟକରେ ଠିଆ
ହେଇଛି । ସେ ଦୁହଁକ ପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ।

ବାକାକି ଚାହୁଁଛି, “ଦୁହଁକ ! ତମେ ତ
କାଣି ଶୁଭ୍ ନିଶ୍ଚୟ କି କି ଚୋଳି ମନେ
ହେଉଛି । ଦରବାରକୁ ଯାଉ ନା କି ହୁଏ ?”

ଟିକିଏ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପ୍ରଥମ କହୁଲେ,
“ମୋତେ ସେଠାକୁ ନେବ କିଏ ? ସିଂହ
ଆଗରେ ସେପରି ଶୃଙ୍ଗାର ଗତି ହୁଏ,
ରାଜଦରବାରରେ ମୁଁ ପହଞ୍ଚିଲେ ଦେବାଦାସକ
ଭଳି କହମାନେ ଛୁଣିଆ ହୋଇ ପଲଇ
ଯିବେ ।”

ପ୍ରଥମ ବାକାକିଟି ରୂପରେ କହୁଲେ ।

ବାକାକି ଦେବାଦାସ ହୁଏଲେ ଓ କହୁଲେ,
“କହୁ ମୁଁ ବାକାକି ପାଟକୁ ନେଇଯିବି ।”

“ଆଜ୍ଞା କହୁଛୁ ?” ପଚାରିଲେ ପ୍ରଥମ ।

“ହଁ, ତେବେ କଲି ଯେତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ହେବେ ରହିବେ ।”

ପରଦିନ ବାକାକିକି ଯେହୁଠିକି ଆଜି
ଅତିଥିବରନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ ପ୍ରଥମ
ଦରବାରକୁ ନେଇଗଲା ।

ଦରବାରର ଦୂର ଦେବେଇ ବାକାକି
ଅପେକ୍ଷା କହୁଥିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ପ୍ରଥମ
କାଣି ଯାଇଥିଲେ ସେ କିଏ । ସେ ବାକାକିକୁ
ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଓ ମିନିକତାର କହୁରେ କହୁଲେ,
“ମୋତେ କହ କହୁ । କି କାଣି ଚୋ
ଭିକ୍ଷା ଯେଉଁ ତେ କଲି ଅତିଥିକ
ଆଗରେ ଅତିଥିକ ପରି ଅତିଥିକ
କଥା କହୁ । ମୁଁ ଦୁହଁ ।”

“ଦୁହଁକ, ବାକାକି ଚାହୁଁଛି ବାକାକି
ପରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିବେ କାଣି ବାକାକି

କରିଥାଏ । କବିତାରେ ଅତିଶୟୋକ୍ତି ଏକ
ଅଳଙ୍କାର ରୂପେ ସ୍ୱୀକୃତ । କିନ୍ତୁ ତମେ ଯେ
ସଜା କରି, ସେଥିରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ
ନାହିଁ ।” ଏହା କହି ରାଜକବି ଦେବାଦାସ
ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନେଇ ରାଜାଙ୍କ ସହ ପରିଚୟ କରାଇ
ଦେଲେ । ରାଜାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ମୁମୁକ୍ଷୁ ନିଜର
କେତୋଟି କବିତା ଶୁଣାଇଲେ । ରାଜା ଓ
ଦେବାଦାସ ଉଭୟେ ସେସବୁ କବିତାର ଉଚ୍ଚ
ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ରାଜା ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ନିଜ
ଦରବାରରେ ଅନ୍ୟତମ ରାଜକବି ରୂପେ
ନିଯୁକ୍ତି ଦେଲେ । ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ
ଗୁଣୀ ସଭାସଦ୍ମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ
ପ୍ରସଙ୍ଗହିଁ ରାଜ୍ୟରେ ଦେବାଦାସଙ୍କର ଏକମାତ୍ର
ସମକକ୍ଷ କବି ।

ଦିନେ ରାଜା କହିଲେ, “ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରୁଛି, ରାଜ୍ୟରେ ଭଲ ଭଲ ଧର୍ମ ମତାବଳୀ
ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ କଳହ ହେଉଛି । ଶୈବ
ମତର ଲୋକେ ବୈଷ୍ଣବମାନଙ୍କୁ ଓ ବୈଷ୍ଣବ-
ମାନେ ଶୈବମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କହୁ ନାହାନ୍ତି ।
କିପରି ଧର୍ମର ଅସଲ ମର୍ମ ଶିକ୍ଷା ଦେବା?”

“ମହାରାଜ ! ସମସ୍ତ ମତ ବେଦ ଓ
ଉପନିଷଦ୍‌ରୁ ଆସିଛି । ଲୋକେ ବେଦ ଓ
ଉପନିଷଦ୍ ବୁଝୁ ନଥିବାରୁ ଏଭଳି ମୋହରେ
ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।” ଦେବାଦାସ କହିଲେ ।

ରାଜା ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରି କହିଲେ, “ଠିକ୍
କଥା । କବିବର ! ଆପଣ କିମ୍ବା ପ୍ରସଙ୍ଗ ବେଦ
ଓ ଉପନିଷଦର ସାର କଥାକୁ ସରଳ
କବିତାରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିବେ?”

“ଆପଣ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ମହାରାଜ ।”
କହିଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ।

“ଆପଣଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ତେବେ ଏ କାମ
ହାତକୁ ନେବ ? ପ୍ରସନ୍ନ ! ତମେ ଯୁବକ ।
ଏ କାମଟି ଶୀଘ୍ର ହେବା ଦରକାର । ତମେ
ଏହା କରିପାରିବ ?” ରାଜା ପଚାରିଲେ ।

“ମହାରାଜ ! ବେଦ ଉପନିଷଦର ସାର
କଥା କବିତାରେ ଲେଖିବା ସହଜ ନୁହେଁ ।”
ପ୍ରସନ୍ନ କହିଲେ ।

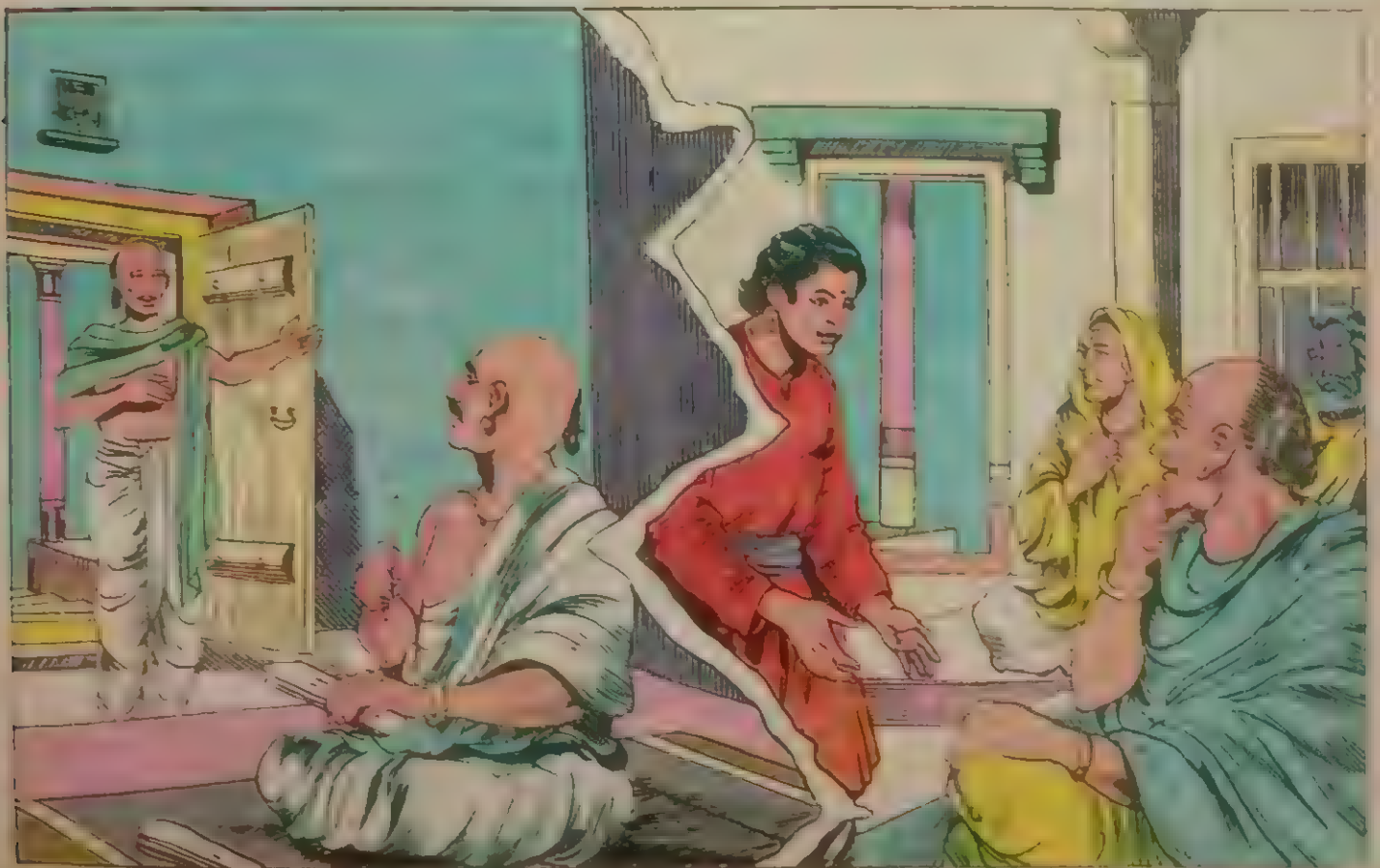
“କାର୍ତ୍ତିକ ସହଜ ହେବ ନାହିଁ ? ଏହା
ଚିନ୍ତା କରି ହେବ ।” ଦେବଦାସ କହିଲେ ।

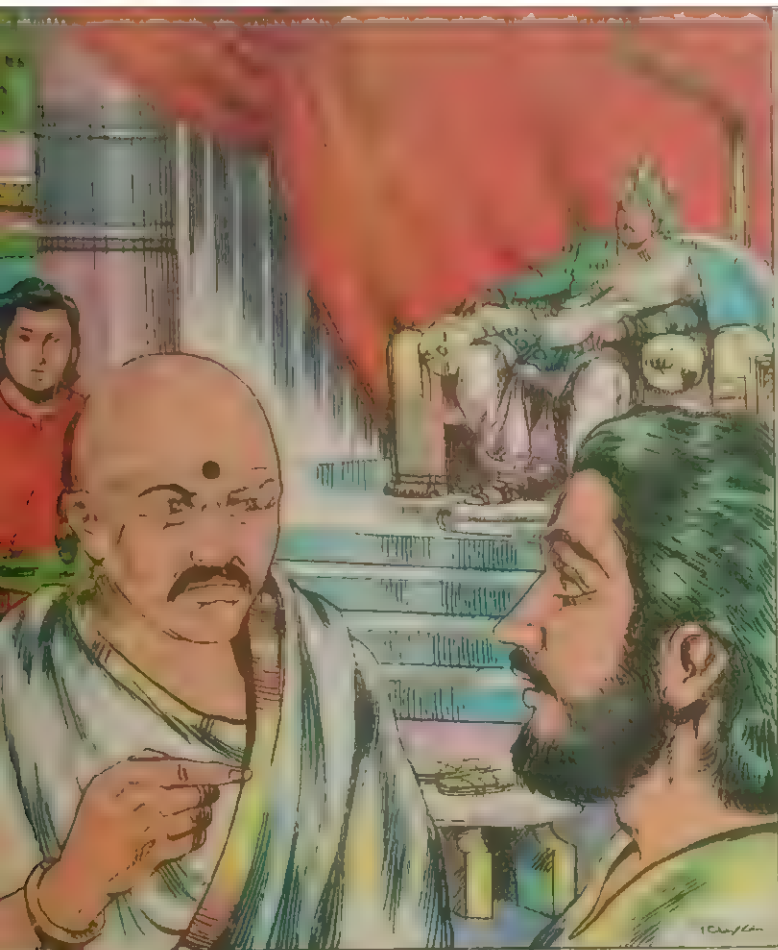
ରାଜା ହସି କହିଲେ, “ଦେବଦାସ ଏହା
ପାରିବେ ବୋଲି ମୁଁ ବୁଝୁଛି । କିନ୍ତୁ ମୋର
ଇଚ୍ଛା ପ୍ରସନ୍ନ ମଧ୍ୟ ଏ କାମରେ ହାତ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମୁଁ ଚାହେଁ ଏ କାମରେ ତେଜ । ଯଦି ଏ କାମ
ହାତରେ ଯିବୁ, ତେବେ ତେଜ, ତେଜୁ ଏକାକୀ
ମୁଦ୍ରା ପୁରସ୍କାର ଦେବି ।”

ଏହା ପରେ ଦୁଇ କବି ଏ କାମରେ ହାତ
ଦେଲେ । ଦେବଦାସ ବେଦ ଉପନିଷଦ
ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିଲେ । ତେଜୁ ସେ ଆଠମ ସତେ
ହଜାରେ ଧାଡ଼ି ବର୍ଣ୍ଣାବଳୀ କବିତା ଲେଖି ଦେଲେ ।
ପ୍ରସନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳ ଓଲଟାକ
ସଂସ୍କୃତ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ବେଦ
ଉପନିଷଦ ବୁଝିବାର ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ।

ଦେବଦାସ ନିଜ କବିତା ଲେଖା ଶେଷ
କରିବାକୁ ରାଜାଙ୍କ ପାଖକୁ ନଯାଇ ଅପେକ୍ଷା
କଲେ । ପ୍ରସନ୍ନ ଯେ କାମଟି ଶେଷ କରି
ନାହାନ୍ତି, ଏହା ସେ ବୁଝି ପାରୁଥିଲେ ।

ବର୍ଷ ପୁର ହେଲା । ପ୍ରସନ୍ନ ନିଜ କବିତା
ଶେଷ କରି ଦେବାଦାସକୁ କହିଲେ, “କାହିଁକି !
ମୁଁ ମୋ କାମ ଶେଷ କରିଛି ।”

“ତେବେ ଚାଲ । ଗଜାକୁ ଆମ କବିତା
ଭେଟି ଦେବା ।” କହିଲେ ଦେବାଦାସ ।
ଦୁହେଁ ଯାଇ ଗଜାକୁ କବିତା ଶୁଣାଇଲେ ।

ଗଜା ଦୁହେଁଙ୍କ କବିତାରେ ମୁଗ୍ଧ ହେଲେ ।
କାହାକୁ ଯୁକ୍ତିହୀନ ଦେବେ, ସେକଥା ଠଉରାଇ
ପକ୍ଷରେ ନାହିଁ । କାହା କବିତାରେ ମୁଗ୍ଧ
ହେଲେ, ସେକଥା ଠଉରାଇବା ବିଷୟେ ଗଜା
କିଛି କୁହୁଥିଲା । କେବଳ ଦେବାଦାସ
କବିତାରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଗଜାକୁ କବିତା
ଶୁଣାଇଲେ । କେବଳ ଦେବାଦାସ
କବିତାରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଗଜାକୁ କବିତା
ଶୁଣାଇଲେ ।

ସମୟରେ ଗଜାପ୍ରାୟାଦରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଗଜା
ଗୁରୁ ଜଣେ ଅସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । କାହା
କବିତାରେ ଯେପରି, ଦେବାଦାସ ଶାସ୍ତ୍ରରେ
ସେହିପରି ତାଙ୍କର ଅଗାଧ ଜ୍ଞାନ ଥିଲା । ଗଜା
ମୁଁ କାହାକୁ କବିତା ଶୁଣାଇଲେ ।
ପକ୍ଷ ପୁରସ୍କାର କାହାର ପ୍ରାପ୍ୟ ସେକଥା
ଜଣାଇବାକୁ କହିଲେ ।

ଗଜାଦୁଇ ଦୁଇଟିଙ୍କ କବିତା ଶୁଣି
ଦେଇ ପକ୍ଷ କହିଲେ, “ମହାରାଜ ! ଆପଣ
ଦୁଇଜଣକୁହିଁ ପୁରସ୍କାର ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ଏ ଗୁରୁ ଶୁଣି ଟଙ୍କିଏ ବିଚଳିତ କଣ୍ଠରେ
ହେଉଥିଲା କହିଲେ, “ଦେବାଦାସ !
ପ୍ରସନ୍ନ ପୁରସ୍କାର କରି ଗଜାକୁ କବିତା
ତାଙ୍କ କାହିଁ ସମ୍ପର୍କ କରିଛନ୍ତି । ସେକଥା
କହିଦେବ ନାହିଁ । ସେ ଅନେକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ
ସାହାଯ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି । ସବୁ ମୁଁ କାହାରି
ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ନାହିଁ । ସେତକ ନୁହେଁ ।
ମୁଁ ଗୁରୁମାସ ପୁରସ୍କାର କବିତା ଲେଖା
ଶେଷ କରିଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଶେଷ କରନ୍ତୁ,
ସେଥିପାଇଁ ଆପଣା କରିଥିଲେ । ମୁଁ ତେ ମୋ
କବିତା ପୁରସ୍କାର ତଳେ ଲେଖି କରିଥିଲି,
ସେକଥା ମନ୍ଦୀ କାଣନ୍ତୁ ।”

“ସତେ ? ତେବେ ଆପଣ ପ୍ରଥମେ
ଆପଣେ କବିତା ଗଜାକୁ ଶୁଣାଇ
ପକ୍ଷରେ କାହିଁକି ?” ଗଜାଦୁଇ ପଚାରିଲେ ।

1. The first part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes the need for a systematic approach to record-keeping, such as using a ledger or a specialized accounting software.

2. The second part of the text focuses on the importance of regular reconciliation. This involves comparing the company's internal records with external statements, such as bank statements or supplier invoices, to ensure that the numbers match.

3. The third part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes the need for a systematic approach to record-keeping, such as using a ledger or a specialized accounting software.

4. The fourth part of the text focuses on the importance of regular reconciliation. This involves comparing the company's internal records with external statements, such as bank statements or supplier invoices, to ensure that the numbers match.

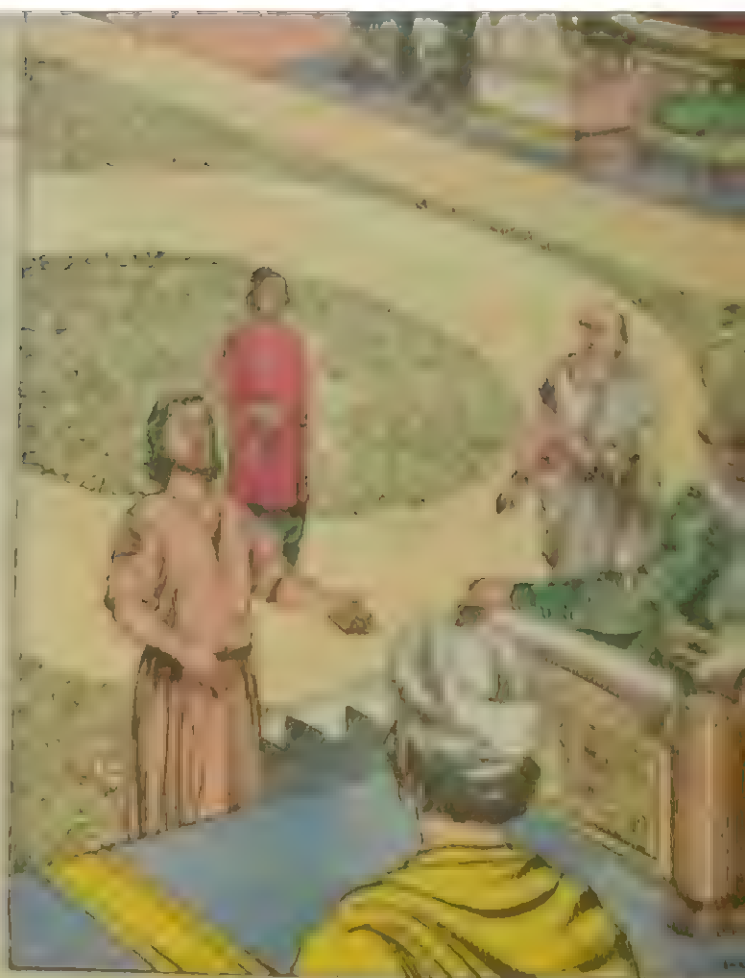
5. The fifth part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes the need for a systematic approach to record-keeping, such as using a ledger or a specialized accounting software.

[Faint handwritten notes and markings]

1. The first part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions, including sales, purchases, and expenses. It emphasizes the need for a systematic approach to record-keeping, such as using a ledger or accounting software, to ensure that all financial data is properly documented and organized.

1. General |

“ଆପଣଙ୍କର କଣ ସ୍ମୃତି ଅଛି ?”
 ବନାମ୍ବର ଉତ୍ତରକୁ ଶୁଣିଲେ ।

[illegible]

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

[Faint, illegible handwritten text]

The first of these is the fact that the
 the second is the fact that the
 the third is the fact that the
 the fourth is the fact that the
 the fifth is the fact that the
 the sixth is the fact that the
 the seventh is the fact that the
 the eighth is the fact that the
 the ninth is the fact that the
 the tenth is the fact that the

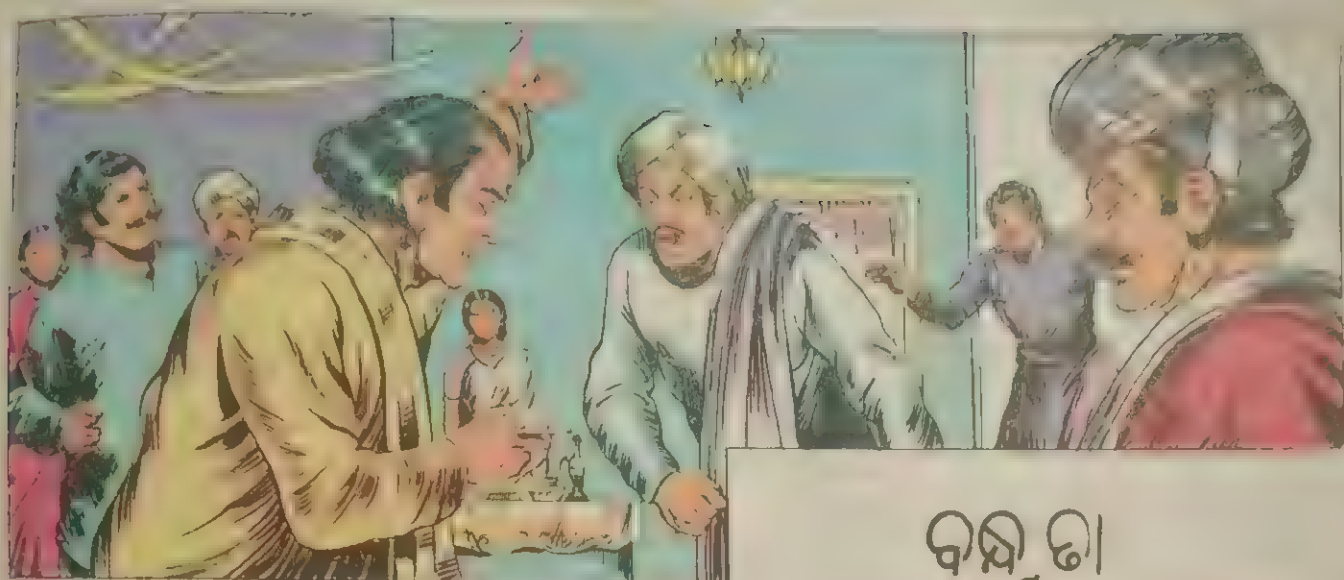
ସପ୍ତମରେ ତା'ର ଶରୀର ଉଠିବା ନୁହେଁ କି ?
 ପାରିଲେ ମୋ ପ୍ରସ୍ତର ଉପରେ ଦିଅ । ଉତ୍ତର
 ଦେବାର ଶକ୍ତି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ମାରବ ରହିବ,
 ତେବେ ତମ ଶୀର ହେବ ସ୍ଥଗିତ୍ୟୁତ ।”

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଧଳସ୍ୱ ନକରି ରାଜା ବିହମାଳ
 ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମାନବ ଚରିତ୍ର ବିଚିତ୍ର ।
 ଦେବାଦାସ ଯେଉଁ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ରାଜଦରବାରରେ
 ଶୁଣି ଦେଇଥିଲେ, କାଳକ୍ରମେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗ
 ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଇର୍ଷା ଜାତ ହୋଇଥିଲା । ରାଜ-
 ଗୁହ୍ୟ ଶୁଣି ବୟସର ବିଶେଷତା ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ
 ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଗୁଡ଼ିକ ମତା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ।
 ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କବିତା ଲେଖକ ଉପରେ କଲହ
 ଉପରୁ କରା ନିମନ୍ତେ ଲେଖା ଯାଉ ବୋଲି
 ରାଜା କହିଥିଲେ । ଲେଖକ ଅହଙ୍କାରବଶତଃ
 କଲହ କରନ୍ତି । ଦେଖାଗଲା, ଦେବାଦାସ ନିଜ
 ଅହଙ୍କାର ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରି ନାହାନ୍ତି ।
 ତେଣୁ ସେ କବିତା ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେଉଁ ପ୍ରକାର
 ଚେତନାରେ, ସେ ଚେତନା ନିର୍ମଳ ନୁହେଁ ।

ପୁରସ୍କାର ଆଶାରେହିଁ ସେ ଲେଖି
 ସେଭଳି କବିତା ଗ୍ରନ୍ଥ ଓ ଶୈଳୀ ଦୃଷ୍ଟିରୁ
 ଯେତେ ଉନ୍ନତ ହେଉ ନା କାହିଁକି, କିନ୍ତୁ
 ଉପରେ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ଆଶାନ୍ୱରୀ ହେବ
 ନାହିଁ । ଏଣେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅତି ନମ୍ର ଭାବରେ
 ଲେଖିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଲେଖକକୁ
 ବେଦ ଉପନିଷଦର ମର୍ମ ବୁଝାଇବା, ପୁରସ୍କାର
 ଲାଭ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ରାଜଗୁରୁ ବୁଝିଲେ, ସେ
 ଉପଯୁକ୍ତ ଚେତନାରେ ଥାଇ କବିତା ଲେଖିଛନ୍ତି
 ଏବଂ ସେ କବିତାର ପ୍ରଭାବ ଅଧିକ ହେବ ।
 ଦେବାଦାସ ଭଲ ମଣିଷ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର
 ଦୁର୍ବଳତା ଥିଲା ତାଙ୍କ ଅହଙ୍କାର । ସେ
 ଅହଙ୍କାର ଉପରେ ଆଘାତ ଲାଗିଲେ ତାଙ୍କରହିଁ
 ମଙ୍ଗଳ ହେବ ବୋଲି ରାଜଗୁରୁ ବୁଝୁଥିଲେ ।”

ରାଜାଙ୍କ ଉତ୍ତର ଦାନ ଶେଷ ହେବା ମାତ୍ରେ
 ଶବ ସହ ଶବସ୍ଥିତ ବେତାଳ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧରୁ
 ଖସିଯାଇ ପୁନର୍ବାର ସେ ବୃକ୍ଷତାଳରେ ଝୁଲି
 ପଡ଼ିଲା । (କଲ୍ପିତ)

ବନ୍ଧୁତା

ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ଦୁଇଜଣ ବନ୍ଧୁ ଥା'ନ୍ତି ।

ଜଣକ ନାମ ଥିଲା ଶିବ ଓ ଅନ୍ୟର ନାମ ଥିଲା ଶଙ୍କର । ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବନ୍ଧୁତା ଏତେ ନିବିଡ଼ ଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଈର୍ଷା କରୁଥିଲେ । ଶିବ ଥିଲା ଟିକିଏ ଚଢ଼ଚଢ଼ା ସୁସ୍ଥବର । ଟିକିଏ କଥା ହେଲେ ସହପାରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଶଙ୍କରର ସୁସ୍ଥବ ଥିଲା ଅତି ଶାନ୍ତ । ଦିନେ ଶିବର ଘରେ ଭୋଜି ହେଉଥାଏ । ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇ ଆସିଥାନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରଧରେ ଅଶୋକ ନାମକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆସିଥାଏ । ସମସ୍ତିଙ୍କୁ କଥା କଥାକେ ହସି ଉଡ଼ାଇବା ଓ ହଇରାଣ କରିବା ଥିଲା ଅଶୋକର ସୁସ୍ଥବ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ କିଛି କହିଲେ ସେ ଗୁମିଯିବ ।

କୌଣସି ଏକ କାରଣରୁ ଅଶୋକ ଆସି ଶିବ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା ଓ ପଚାରିଲା, “କିହୋ

ଶିବବାବୁ, ତମେ ତ କ'ଣ ବଡ଼ ଭୋଜିଟାଏ ଦେଉଛ ! କଥା କ'ଣ ? ଏଥର ବୋଧହୁଏ ଫସଲ ବହୁତ ହୋଇଛି, ନୁହେଁ ?”

“ନାଁ ସେମିତି କିଛି ତ ନୁହେଁ । ବରଂ ଭୋଜି ଖାଇବା ଲୋକେ ମୋର ଭଲ ଫସଲ ହେଲେ ସେଥିରେ ନଜର ଦେବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଭୋଜି ଦେଉଛି ।” ଶିବ କହିଲା ।

ଅଶୋକ ଏ ଉତ୍ତର ଶୁଣି ମନେ ମନେ ଗୁମି ଯାଇ କହିଲା, “ହଁ ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧେ ମୋର ଏବର୍ଷ ଭଲ ଫସଲ ହୋଇନାହିଁ । ମୁଁ ତ କାହାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇନାହିଁ !”

“ତା' ହେଲେ ତମେ କ'ଣ କହୁଛ ତୁମ ଫସଲ ମୋର ନଜର ଲାଗିବାରୁ ଖରାପ ହୋଇଗଲା ?” ଶିବ ଗୁମି ଯାଇ କହିଲା ।

“ନାଁ ମୁଁ ତ ସେଇଆ କହିନାହିଁ । ତମେହିଁ କହିଲ ଆମମାନଙ୍କର ନଜର ଲାଗିବା

ଭୟରେ ତମେ ଗୋକ ଦେଉଛ ।” ଅଶୋକ କହିଲା ।

ଏଇ କଥା ନେଇ କ୍ଷମେ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର ଝଗଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଓ ଦୁହେଁ ଶୁଣି ଉଠି ପରସ୍ପରକୁ ଦାବନ ଦେବାରେ ଲାଗିଲେ । ପାଟି ଶୁଣି ନିମନ୍ତ୍ରିତ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଗଣ ଚାରିପଟେ ଜମା ହୋଇଗଲେ । ଶଙ୍କର ଶୀଘ୍ର ସେଠାକୁ ଯାଇ ଶିବକୁ ଗୋଟାଏ ପଟକୁ ଟାଣି ନେଇ କହିଲା, “ଶିବ, ଏ ଘର ଚୋର, ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଡାକନ୍ତୁ । ତୁ ଏପରି ଶୁଣିବା ଶୋଭାପାଏ ନାହିଁ । ଟିକିଏ ସହଗଲେ କ’ଣ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ? ଏଇ ଛୋଟ କଥାକୁ ନେଇ ଗୋଟାଏ ଆନ୍ଦ୍ର ଦିନରେ ଏପରି ଅସ୍ଥିତିକର

ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରା କ’ଣ ହେବ ? ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଭିତରେ ଯଦି ପୁଣି କିଛି ଶତ୍ରୁତା ଥାଏ ତେବେ ଏ ଝେନରେ ବରଫ ସେସବୁ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ ।”

ଶଙ୍କରର ଏପରି କଥାରେ ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହେଲେ ଓ ଶଙ୍କରକୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ଝଗଡ଼ା ତ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । କିନ୍ତୁ ଶିବ ମନ ଭିତରେ ଏକଥା ଗପି କରି ରଖିଲା । ସେଇ ଶେଷ ହେବା ପରେ ଶିବ ଆଉ ଶଙ୍କର ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲାନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ଦେଖେ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଚାଲିଯାଏ । ଏମିତି କେତେଦିନ ଚାଲିଗଲା । ଦିନେ ଶଙ୍କର ଶିବ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଶିବର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଲା, “ଭଉଜ, ଶିବ ମୋତେ ଦେଖିଲେ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଚାଲି ଯାଉଛି, କଥା କହୁଛି, କ’ଣ ହୋଇଛି ?”

ଶିବର ସ୍ତ୍ରୀ କହିଲା, “ସେ ତୁମ ଉପରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ସେଦିନ ସବୁ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ତମେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ପସନ୍ଦ ନ କରି ଉପଦେଶ ଦେଲ ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଅପମାନ ହେଲା । ତେଣୁ ସେ ଏପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ।”

“ଆଜ୍ଞା, ଏପରି କଥା ? ଆମର କେତେ ଦିନର ବନ୍ଧୁତ୍ତ୍ବକୁ ଏପରି ଏଇ ଟିକିଏ କଥାରେ ସେ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଲୋକର କଥାରେ ? ସିଏ ନିଜେ ମଠେ ଦୁଇଟି

ମାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସହ୍ୟା'ନ୍ତୁ ଏକଥା କ'ଣ ସେ ଜାଣିନାହିଁ ?” ଦୁଇଜଣ ହେଲେ ଚିତ୍କାର କଲେ ।

“ତମେ ତ ତାଙ୍କ ଦୁର୍ଗୁଣ ଜାଣିଛ । ତଳେ କଥାରେ ବୁଝା'ନ୍ତୁ । ତମେ ମୋ ସହୃଦ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅଲୋଚନା କରୁଛ ଶୁଣିଲେ ମୋ ଉପରେ ରାଗିବେ । ତମେ ନିଜେ ଟେଣ୍ଡା କରି ଏ କଥାର ସମାଧାନ କର ।” ଶିବର ସ୍ତମ୍ଭିତ ହେଲେ ।

କିଛିଦିନ ପରେ ଶିବର ପୁଅ ହଠାତ୍ ବେମାର ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଶିବର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ କିଛିଟା ପଡ଼ିଥାଏ ବୋଲି ଗ୍ରାମରେ ଯାହାର ଦେହ ଶରୀର ଦୁଏ ତା' ପାଖକୁ ଔଷଧ ପାଇଁ ଆସନ୍ତୁ । ଶିବର ପରିବାର ସବୁବେଳେ ଶକରଠାରୁ ଔଷଧ ଖାନ୍ତୁ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଶିବ ଶକର ପାଖକୁ ନଯାଇ ବାହାର ବୈଦ୍ୟ ପାଖକୁ ଗଲା । ପୁଅ ଭଲ ହେଲା ନାହିଁ ।

କିଛି ଦିନ ଧରି ଯେତେ ଚିକିତ୍ସା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଫଳ କିଛି ହେଲା ନାହିଁ । ଏକ ଅଲୁଚ ରୋଗ ଧରିଛି । ଏହିପରି ବିପଦ ସମୟରେ ଜଣେ ସାଧୁ ସେଠାରେ ଆସି ପଡ଼ିଥିଲେ । ଶିବ ଭାବିଲା ଏଇ ସାଧୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ କରିଦେବେ । ସେ ସାଧୁଙ୍କୁ ସବୁକଥା କହିଲା ।

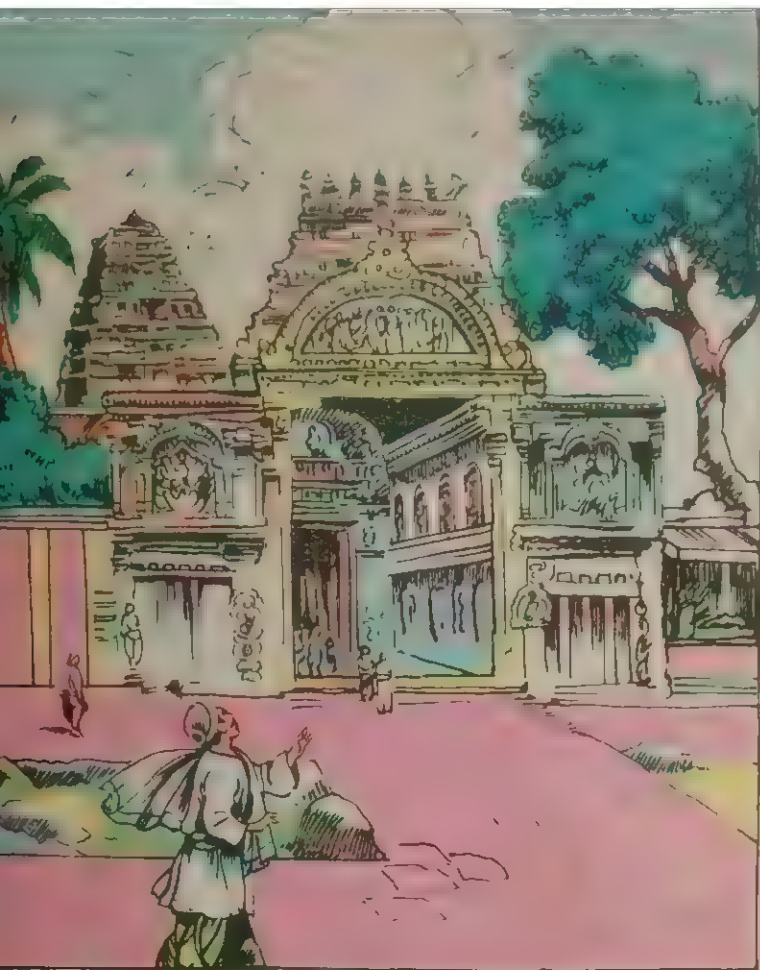
ସାଧୁ ଦୟାକରି ତା' ଘରକୁ ଯାଇ ପିଲାକୁ ଦେଖି କହିଲେ, “ଏ ରୋଗ ତୁମମାନଙ୍କ

କୁକାର୍ଯ୍ୟ ଫଳରୁ ହୋଇଛି । ତୁମ ଘରରେ ସ୍ୱାର୍ଥ, ମୋହ, ଗର୍ବ, ଦ୍ୱେଷ ଆଦି ଅତ୍ୟନ୍ତାତ୍ମରେ ଅଛି ବୋଲି, ତାହାହିଁ ଫଳ ଦେହରେ ରୋଗ ଭାବରେ ଦେଖା ଦେଇଛି ।”

“ସାଧୁବାବା, ମୋ ବିଷୟରେ ହୁଏତ କିଏ ଆପଣଙ୍କୁ କ୍ଷମା ଧାରଣା ଦେଇଛି । ମୁଁ ସବୁ ସହ୍ୟାଏ । ବିଶେଷତଃ ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପୁଅ ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ କିଛି କରିପାରେ ।”

“ତେବେ ଶୁଣ । ଏଠାରୁ ଆଠକୋଶ ଦୂରରେ ଶିବମନ୍ଦିର ଅଛି । ମୁଁ ଯେଉଁ ଔଷଧ ଦେଉଛି ସେ ପୂଜାଟି ହାତରେ ନେଇ ଠାକୁରଙ୍କ ବିଗ୍ରହରେ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଫେରିଆସ ।” ସାଧୁ କହିଲେ ଓ ପୁଡ଼ିଆଟି ଦେଲେ ।

ପୁଣି ସାଧୁ କହିଲେ, “ଆଉ ମନେରଖ ବାଟରେ କେଉଁଠି ବିଶ୍ରାମ କରିବ ନାହିଁ ଆଉ ମନରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି କୁସାଧନା ରଖିବ ନାହିଁ । ଦର୍ଶନ କରି ଔଷଧ ପୁଣି କରାଇ ଚକ୍ଷୁଶାଳୁ ଲେଉଟି ଆସିବ ।”

କେତେ ଦୟା ପରେ ଶିବ ଲେଉଟି ଆସିଲା ଔଷଧ ସହିତ । ସେ ସାଧୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲା, “ସାଧୁବାବା, ଏବେ ମୁଁ ଏ ଔଷଧ ପୁଅକୁ ଶୁଆଇବି ?”

“ଆରେ, ରୁହ ଟିକିଏ । ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇସାର । ତୁମେ ଯିବା ପରେ ପରେ ମୁଁ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପଚାରି ବୁଝିଛି ଯେ ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିଡ଼ା ଲୋକ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପର; ନିକଟ

ଅନ୍ତତରେ ତୁମେ ତୁମ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ବିନା କାରଣରେ ଝଗଡ଼ା କରିଛ । ତୁ ଯେତେ ଲୋକର ପରିବାରରେ ବେଶ ସବୁ ଲାଗି ରହିଥାଏ । ମୋର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ତୁ ଏତେ ଔଷଧ କାମ କରି ନପାରେ ।” ସାଧୁ କହିଲେ ।

“ସାଧୁବାବା, ଏସବୁ କଥା କିଏ ମୋ ନାମରେ ଅପଣଙ୍କୁ କହିଲା ? ଯେମାନେ ମୋ ପ୍ରତି ଇର୍ଷ୍ଟ୍ୟ ସେମାନେ ମୋତେ ସହ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସହାନୁଭୂତଶୀଳ ।” ଶିବ କହିଲା ।

“ଆଜ୍ଞା, ତୁମ କଥା ଯଦି ଠିକ୍ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତୁମେ ତୁମ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡ଼ା କରି କାହିଁକି ଅଲଗା ରହିଛ ? ଶିବ ମନ୍ଦିର ଏତେ ଦୂର । ସେଥିରେ ପୁଣି ପାଷାଣ ପ୍ରତିମା ତମେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଷୋଳକୋଟି ଦଉଡ଼ିଗଲା । ମୁଁ ଜଣେ ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ମୋ କଥା ମାନିଗଲା । ଆଉ ପିଲାବେଳରୁ ଗଢ଼ ଉଠିଥିବା ବନ୍ଧୁତା ତମେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଏଇ କଥା ଟିକିଏରେ କାଟି ଦେଇ ପାରିଲ ? ଏଇ ତମର ସହନଶୀଳତାର ପରିସ୍ପେଷ ?” ସାଧୁ କହିଲେ ।

“ସାଧୁବାବା, ଆପଣ ଯଦି ମୋର ସହନଶୀଳତାର ପ୍ରମାଣ ନେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଆଦେଶ କରନ୍ତୁ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ କରି ଦେଖାଇ ଦେବି ।” ଶିବ କହିଲା ।

“ମୁଁ ଶୁଣିଲି ତମେ ତମର ଜଣେ ବୁଢ଼ିଆ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ରୋଗୀ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତମର ଯଦି ଦମ୍ଭ ଓ ଅଭିମାନ ନଥାଏ, ତେବେ ତା’ ଘରକୁ ଯାଇ ତା’ ପାଖରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ମିଳମିଶା ହୋଇଯାଅ, ନହେଲେ ପୁଅର ଔଷଧ କାନ୍ଧି କରିବ ନାହିଁ ।” ସାଧୁ କହିଲେ ।

“ଠିକ୍ ଅଛି, ପୁଅର ଜୀବନ ରକ୍ଷା ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ କରିପାରେ । ଦେଖନ୍ତୁ ମୁଁ ଏବେ ଯାଇ ସବୁ ଠିକ୍ କରି ଦେଉଛି ।” କହିଲା ଶିବ ।

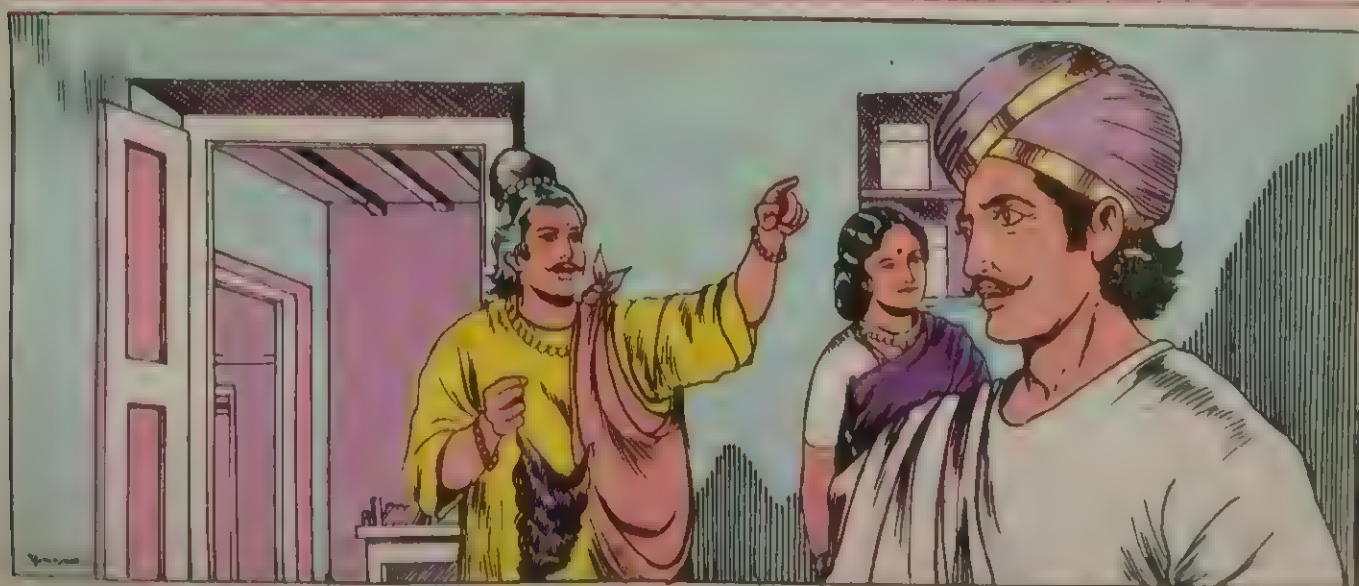
“ନା, ନା, ଶିବ ତମେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ପ୍ରା ଯାଇ ଚୋରିଛ, ତମକୁ ଭୁରକୁ ପଠାଇ କଷ୍ଟଦେବା ମୋର ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ । ପ୍ରମାଣ ଏଇଠି ହେବ । ଆସ ।” କହି ସାଧୁ ମୁହଁରୁ ମିଛ ଦାଢ଼ନିଶ କାଢ଼ିଦେଲେ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ, ଶଙ୍କରହିଁ ସାଧୁବାବାର ଛଦ୍ମବେଶରେ ସେଠାକୁ ଆସିଥିଲା ।

ଶିବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, “ଆରେ ତୁ?” କହି ଆନନ୍ଦରେ ଆସି ଶଙ୍କରକୁ

କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଇଲା ଓ କହିଲା, “ମୋଢେ ଭଲ କ୍ଷମାକର । ସବୁ ମୋର ଦୋଷ । ଏବେ ପୁଅକୁ ବଞ୍ଚାଇ ଦେ ।”

“ପାଶଲ ହେଲା ନା କ’ଣ? ତୋତେ ବାଟକୁ ଆଣିବାକୁ ମୁଁ ଓ ଭଉଜ ଏ ନାଟକ ରଚନା କରିଥିଲୁ । ପୁଅ ତନାଦନ ହେଲା ପୁର ଭଲ ହେଲାଣି, ମୋ ଔଷଧରେ । ମୋ କଥା ମାନି ସେ ଶୋଇ ରହିଛି ।” ଏହା କହି ସେ ପୁଅକୁ ଚାହିଁ କହିଲା, “ବାପ ମୂଳା, ଉଠି ଆସ ତ । ତୋର ପାରିଶ୍ରମିକ ଚକୋଲେଟ ନେଇ ଯା । ଏବେ ତୋର ଭୂମିକା ଶେଷ ।”

ଏକ ସମୟରେ ଶିବ, ତା’ ସ୍ତ୍ରୀ, ଶଙ୍କର ଓ ମୂଳା ସମସ୍ତେ ହୋ ହୋ କରି ହସି ଉଠିଲେ । ପୁଣି ଦୁହଁଙ୍କର ମିତ୍ରତା ବଢ଼ି ଉଠିଲା, ଏଥରକ ସେମାନଙ୍କ ମିତ୍ରତା କେବେ ଭାଙ୍ଗିବାର କେହି ଦେଖିନି । ଦୁହେଁ ଜୀବନ ସାରା ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ଖୁସିରେ ରହିଲେ ।

ମଦ୍ୟପାନର ପରିଣାମ

ବ୍ରହ୍ମଦତ୍ତ ଯେତେବେଳେ କାଶୀରେ ରଜତ କରୁଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବୋଧସତ୍ତ୍ୱ ଏକ ପବନ ବାହୁଣୀ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ବିଶିଷ୍ଟ ବୟସରେ ପଦାର୍ପଣ କରିବାର ବନ୍ଧୁ ପୁନଃ ସେ ନାନା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପାରଦର୍ଶିତା ଲଭ କରୁଥିଲେ ।

ବୋଧସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ମାତା ପିତା ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ଦେବାପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ବିବାହ ନ କରି ସନ୍ନ୍ୟାସ ବ୍ରତ ନେଇ ହିମାଳୟକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଆଶ୍ରମ କରି ରହିଲେ ।

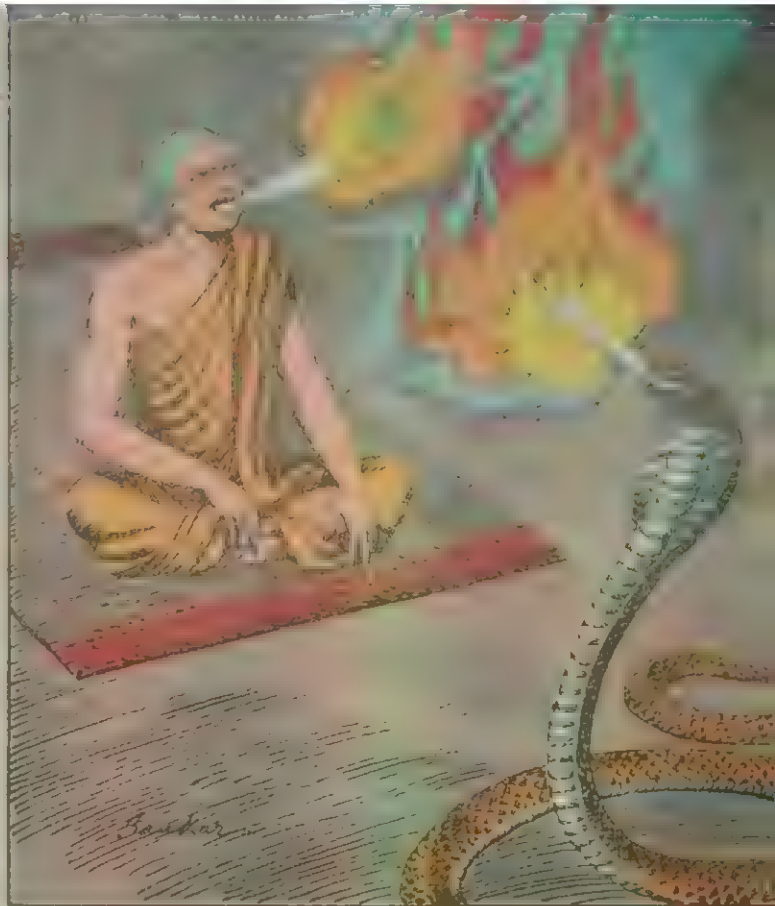
ଅନେକ ଦିନ ପରେ, ଥରେ ସେ ଶିଷ୍ୟଗଣ ପରିବେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ଉପସାଦା କଲେ । ସେ ଶ୍ରାବଣୀ, ଭଦ୍ରାବତୀ ଓ ଅବଶେଷରେ ଅମ୍ବୁଜୀର୍ଣ୍ଣରେ ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେହି ଉପସାଦାରେ କଣେ ମୁନିଙ୍କର ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ସେଇ

ଆଶ୍ରମରେ ଅମ୍ବୁଜୀର୍ଣ୍ଣଙ୍କ ନାମକ ଏକ ଭୟାନକ ବିଷଧର ସର୍ପ ରହୁଥାଏ । ସାମବାସୀମାନେ ବୋଧସତ୍ତ୍ୱ ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସର୍ପ ବିଷୟରେ ସାବଧାନ କରାଇ ଦେଇ କହିଲେ ଯେ ଯେପରି ସେମାନେ ସେ ଆଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ ନ କରନ୍ତୁ । ବୋଧସତ୍ତ୍ୱ ମୌନ ରହିଲେ ।

ବୋଧସତ୍ତ୍ୱଙ୍କର ଅନ୍ୟତମ ଶିଷ୍ୟ ସାତେ-ସ୍ଥର ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ରରେ ଥିଲେ ପ୍ରବଣ । ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟ ସେ ଥିଲେ ଅସାଧାରଣ ସାହସୀ । ସେ ବୋଧସତ୍ତ୍ୱ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୁରୁଭକ୍ତଙ୍କୁ ନ କହି ସେହି ଆଶ୍ରମକୁ ସିଧା ଚାଲିଲେ । ସେତେବେଳେ ଆଶ୍ରମରେ ମୁନି ନ ଥିଲେ । ସାଗତହସାର ଆଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଗୋଟାଏ ଆସନ ପକାଇ ଘରର ମଝିରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରୁ ପୁରୋକ୍ତ ସର୍ପ ଆସି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଫଣା ଟେକି ଛୁଡ଼ା ହେଲା ।

ସାଗତସ୍ଥଧାର କିଛି ବି ବଚଳିତ ହେଲେ ନାହିଁ, ବରଂ ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ ତୁମ ନାମ, ଅମ୍ବକକାର୍ତ୍ତିକ ?” ଏକଥା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ସାପ ଫୁଟାଇ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଓ ତା’ ମୁହଁରୁ କଳଧୁଆଁ ବାହାରିଲା । ସ୍ଥବର ମଧ୍ୟ ନିଜ ମୁହଁରୁ କଳଧୁଆଁ ବାହାର କଲେ । ତା’ପରେ ସାପ ମୁହଁରୁ ଅଗ୍ନି ବାହାରିଲା । ସ୍ଥବର ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ କଲେ । ଏହିପରି କିଛି ସମୟ ଧରି ପରସ୍ପର ପରସ୍ପରକୁ ନିଜର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ଶକ୍ତି ଦେଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସ୍ଥବରଙ୍କର ନିର୍ଭୟତା ଦେଖି ସାପ ନିଜ ଫଣକୁ ତଳକୁ କରି ସେଠାରୁ ବୁଲି ପଡି ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସ୍ଥବର କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ତା’ର ଲଞ୍ଜ ଧରି ଟାଣି ଆଣି ପଚାରିଲେ, “ଅମ୍ବକକାର୍ତ୍ତିକ, ମୁଁ ଜାଣେ ଏ ଜାତିରେ ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଆସିଥିବା କେତେକ ଲୋକ ତୋ ଯୋଗୁ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି ।” ଏତକ କହି ସେ ବଳପୁରକ ଅମ୍ବକକାର୍ତ୍ତିକର ବିଷଦାନ୍ତ ସବୁ ଝାଡ଼ି ଦେଇ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ।

ଏହି ଘଟଣା ପରେ ବୋଧସମ୍ଭବ ଓ ଶିଷ୍ୟଗଣ ଯାଇ କୌଶାର୍ଯ୍ୟ ନଗରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସର୍ବ ବିଷୟକ ଘଟଣା ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲା । କୌଶାର୍ଯ୍ୟ ନଗରର ଲୋକମାନେ ବୋଧସମ୍ଭବଙ୍କୁ ଓ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଗଣଙ୍କୁ ଶୁଭ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା କଲେ ।

ପରଦିନ ସକାଳେ, ସେହି ନଗରର କେତେକ ଅଧିବାସୀ ସ୍ଥବରଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେତେବେଳେ ସ୍ଥବର କେତେକ ଗୁରୁତ୍ବରାଜ ସହିତ ଏକ ଗୁପ୍ତସ୍ଥାନରେ ବସିଥିଲେ । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନାମ କରି କହିଲେ, “ଆପଣ ତ ହିମାଳୟରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେଠି ଅନେକ ଜନିଷ ମିଳିବା କଷ୍ଟ । ଯଦି କିଛି ଜନିଷ ଆପଣଙ୍କର ଦରକାର ହୁଏ ତ ଆମକୁ କହନ୍ତୁ । ଆମେ ତୁରନ୍ତ ଆଣି ଦେବୁ ।”

ସ୍ଥବର ଚୁପ୍‌ରହିଲେ । ଅନ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ବରାଜମାନେ କହିଲେ, “ଭଦ୍ରଜନେ, ଆମେ ଏକ ଦୁର୍ଲଭ ମନ୍ଦିର ପାନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ତମେମାନେ ଯଦି ଏହା ପାଇବ ତେବେ ପଠାଇ ଦେବ ।”

ସେ ଲୋକମାନେ ବିଦ୍ୟାୟ ନେଇ ଦୂଳିଗଲେ ।
 ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଦୁର୍ଲଭ ମଦ୍ୟ କଥା
 କହିଥିଲେ, ସେମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନକୁ
 ବୁଝାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ସେକଥା
 ନ ବୁଝି ସତରେ କିଛି ଭଲ ମଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ
 କଲେ । ସେମାନେ ଆସି ସେ କଥା କହିବାରୁ
 ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ହସିଲେ । କିନ୍ତୁ ସ୍ଥବର
 ମନେ ମନେ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ
 ସହ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ।

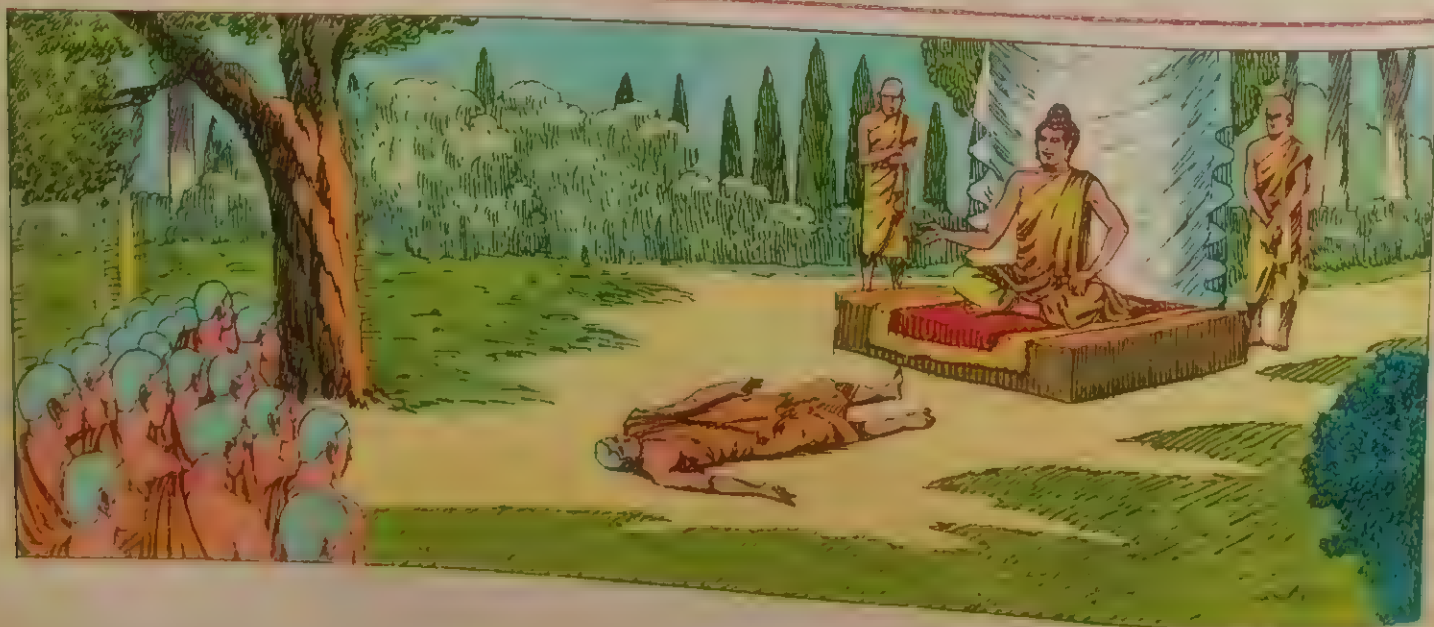
ସେମାନେ ସ୍ଥବରଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ । ସେ
 ମଦ୍ୟପାନ କଲେ ଓ ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଭୂମି
 ଉପରେ ଲେଟି ପଡ଼ିଲେ । ଗୁରୁଭାଇମାନେ
 ତାଙ୍କର ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଟେକି
 ନେଇ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ପାଖରେ ଲେଟାଇ ଦେଲେ
 ଯେପରି ତାଙ୍କର ମଥା ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦକୁ ଫୁର୍ତ୍ତ
 କରିବ ।

ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ଥବର ଏକଥା ଦେଖି ରାଗିଗଲେ
 ଓ ଓଲଟି ପଡ଼ି ନିଜ ପାଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଡ଼କୁ

କରି ପଡ଼ି ରହିଲେ । ଏକଥା ଦେଖି ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ
 ହସିଲେ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚେତାଇ,
 “ଅମୃତାର୍ଥରେ ଭୟଙ୍କର ମର୍ତ୍ତ୍ୟୁ ସମ୍ଭବ
 କରିବାବାର ଲୋକ କ’ଣ ଏଇ ? ଏପରି
 ଦୁର୍ବଳତାରେ ପଡ଼ିଛୁ ? ହାୟ, କିଏ ଏବେ ତ
 ବିଷୟାନ ଛେଟ ଜଳସର୍ପଟିଏ ସୁଦ୍ଧା ବାନ୍ଧି
 କରିପାରିବ ନାହିଁ ।”

“ତାହାହେଲେ ତମେ ଏ ଘଟଣାକୁ କେବେ
 ଭୁଲ ନାହିଁ । ମନ୍ଦିରପାନ ଯେ କେବଳ
 ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ କରାଏ ତାହା ନୁହେଁ, ଆତ୍ମିକ ମଧ୍ୟ
 ଚିତ୍ତର ମଧ୍ୟ । ତେଣୁ ମନେରଖ ଆଜିଠାରୁ
 କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏହା ସ୍ପର୍ଶ ସୁଦ୍ଧା କରିବ
 ନାହିଁ ।” ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ ।

ମଦ୍ୟନିଶା ଛାଡ଼ିଗଲା ପରେ ସ୍ଥବର ଉଠି
 ପଡ଼ି ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱଙ୍କ ପାଦରେ ପଡ଼ି ବହୁ ପଶ୍ଚାତ୍ତପ
 କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତା’ପରେ ବୋଧିସତ୍ତ୍ୱ
 ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇଲେ ଓ ମଦ୍ୟପାନର କୁପରିଣାମ
 ବିଷୟରେ ବୁଝାଇଲେ ।

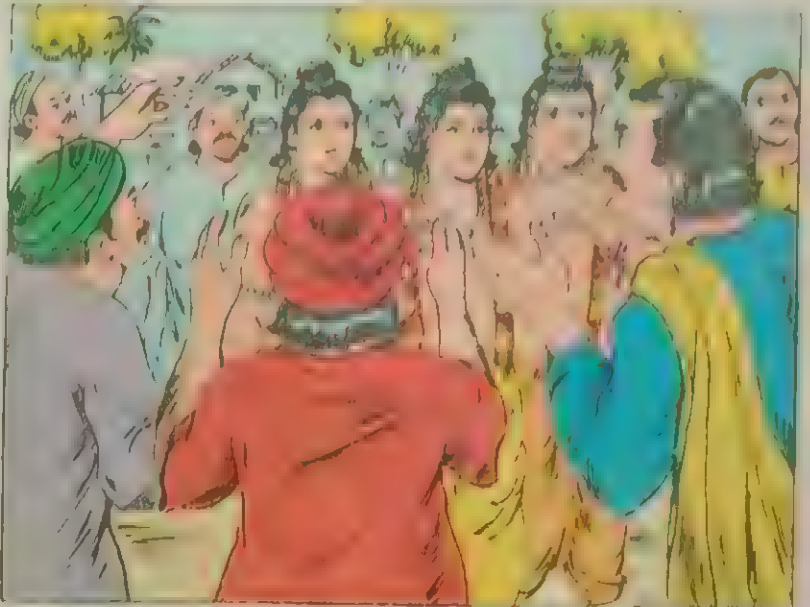

ଆଗରୁର ନିୟମାବଳୀ

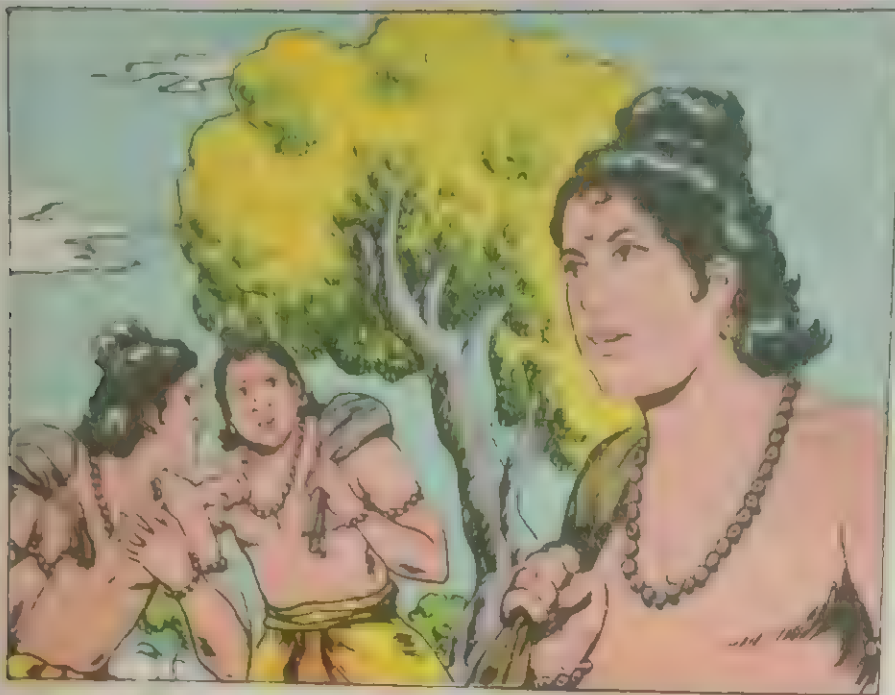
ସରସ୍ୱତୀ

କାଶି ଗୌତମଙ୍କର ଦେବ ପୁତ୍ର ହେଲେ ।
 ଗଜକ, ହୃଦୟ ଶକ୍ତି ଶକ୍ତି । ସାଧକ
 ନିତି ନିତି ଶକ୍ତି, ଶକ୍ତି ।
 ଆକାଶର ଗୋଟିଏ ସମାଧାନ ଶକ୍ତି
 ହେଲା ଶାନ୍ତିରାଜ । ଶାନ୍ତିରାଜେ
 ହିତର ବହୁତ ପ୍ରାଣୀ ଶାନ୍ତିରେ ।

କ୍ରମେ ଗୌତମ ଋଷିଙ୍କର ଦେବ ପୁତ୍ରମାନ
 ବଡ଼ ହେଲେ । ଥରେ ଦୁରରେ ଥିବା
 ଋଷିଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଦେଖା
 କରିବା ନିମନ୍ତେ ଦେବଜଗତର ଋଷିପୁତ୍ର
 ଆଗ୍ରମରୁ ବାହାରିଗଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ
 ସେ ଦେବଜଗତର ବହୁତ ଆଦର
 ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁର
 ଗୋଧନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉପହାର
 ଦେଲେ ।

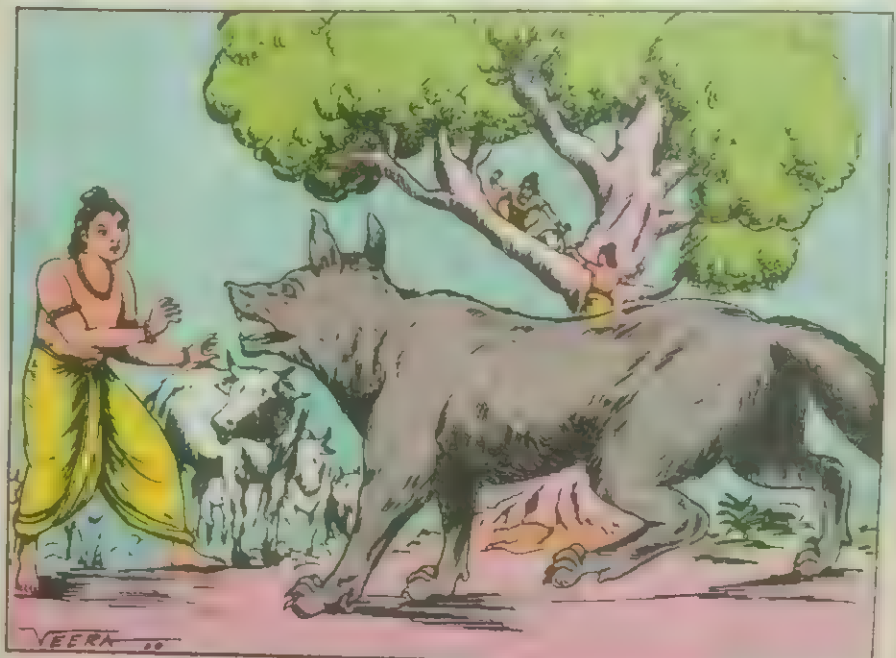

ସେସବୁ ସମସ୍ତ ଧର ଦେବ ଋଷିପୁତ୍ର
 ଆଗ୍ରମରୁ ପ୍ରତ୍ୟାହତ ହେଇ କରୁଥିଲେ ।
 ଗୋଟିଏ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଆସୁଥିଲା ବୋଲି
 ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ । ମେତେବେଳେ
 ମଞ୍ଜୁ କଲେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ମଞ୍ଜୁ
 ମିଳିବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ମଞ୍ଜୁ
 କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରି ଉପସ୍ଥାନ
 ଶୋଭୁଥିଲେ ।

ଦୁଇ ବଡ଼ଭାଇ ଯିତକୁ ବହୁତ ଭୟା
କରୁଥିଲେ । ବାଟରେ ଦୁହେଁ ଯିତକୁ
ସେମାନେ ପାଇଥିବା ଧନସମ୍ବତ୍ତରୁ
ବହୁତ କରବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ଯିତ
ଅନ୍ୟମନସ୍ତ ଭାବରେ ବାଟ ଚାଲୁଥାଏ ।
ସେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଶତ୍ରୁପନ୍ଥା ବିଷୟରେ ତାକୁ
କିଛି ଜଣା ନଥାଏ ।

ଏକ ବୁଢ଼ା ମୂଳରେ ଗୋଟାଏ ହେଟା
ବସି ଚଳିକଣକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥାଏ ।
ଏକକ ଏବଂ ଦ୍ଵିତ ସେ ହେଟାକୁ ଦୂରରୁ
ଦେଖି ପକାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟାଏ
ଗଛ ଚଢ଼ିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଯିତ ଆସଣା
ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ମଗ୍ନ ଥାଇ ସେ ହେଟା
ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରି ନଥାଏ ।
ହଠାତ୍ ହେଟା ତା' ଆଗରୁ ବାହାର
ପଡ଼ିଲା ।

ଯିତ ଚମକିପଡ଼ି ହେଟା କବଳରୁ ଖସି
ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ ହେଟା
ଆଗରେ ସେ ବା କେତେ ଶୀଘ୍ରଗତରେ
ଦୌଡ଼ି ପାରନ୍ତା ? ସେ ଗୋଟାଏ
ଖାତ ଭିତରକୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ହେଟା
କିଛି ସମୟ ସେ ଖାତ ମୁହଁ ଚାହିଁକି
ଚକ୍ଚକ୍ ଘେର ତା'ପରେ ସେଠାରୁ
ପଳାଇଗଲା । ଯିତ ଖାତ ଭିତରୁ
ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଡାକ ପକାଇଲା ।

କିନ୍ତୁ ଭାଇମାନେ ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ ।
 ଦେଖା ସେଠାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବା ପରେ
 ସେମାନେ ତଳକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ହିତ
 ତା' ନିଜ ଅଳିଙ୍ଗ ଖାତ ମୁହଁରେ ପକାଇ
 ଦେଇ ପାଇଛି । ସେମାନେ ସେ ଅଳିଙ୍ଗ
 ଧରି ତରବରରେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।
 ହିତର ଡାକ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ ।

ଏଣେ ପକ୍ଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଖେଇ ଆସୁଥାଏ ।
 ହିତ କହ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲା, କିନ୍ତୁ
 କରବ ବା କ'ଣ? ତେବେ ସେ
 ପେଉଁ ପରସ୍ଥିତିରେ ଅଛି, ସେହି
 ପରିସ୍ଥିତିରେହିଁ ପକ୍ଷ କରବାକୁ ମନସ୍ଥ
 କଲା । ଶାତ ଭିତରେ ଥିବା ଦୁର୍ଦ୍ଦା-
 ଦଳକୁ ସେ ଅଗ୍ନି ବୋଲି ଧାରଣା
 କଲା । ଗୋଟାଏ ଗାତରେ ଥିବା
 ସାମାନ୍ୟ ପାଣିକୁ ସେ ଘୃତ ବୋଲି
 ଜ୍ଞାନ କଲା ।

ତେଣେ ଦୁଇ କଡ଼ ଭାଇ ଅନ୍ୟ ଏକ
 ସ୍ଥାନରେ ପକ୍ଷର ଆୟୋଜନ କଲେ ।
 ପାଖ ଗାଁରୁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ସଂଗ୍ରହ
 କରି ସେମାନେ ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ କରି
 ଆହୁତି ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ
 ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବା ଭକ୍ତି ନଥିଲା । ମନ୍ତ୍ର
 ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଭାବରେ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚାରଣ
 କରିପାରୁ ନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ
 ପକ୍ଷ ନିଷ୍ଫଳ ହେଲା ।

ହିତର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭକ୍ତିରେ ମୁଗ
 ତା' ଆଗରେ କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନେ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେଲେ ଓ ତାକୁ ବର ମାଗିବାକୁ
 କହିଲେ । ହିତ କରଯୋଡ଼ି କହିଲା,
 ସେ ଖାତରେ ଥିବା ଜଳ ଯେପରି
 ଯଜ୍ଞର ଉପସ୍ଥିତି ହେଲା ଭଳି ପବନ
 ହୁଏ । ତା'ର ଯାତ୍ରା ହେଲେ ମଙ୍ଗଳ
 ହେବ, ଦେବତାମାନେହି ତାକୁ
 ବର ଦେବୁ—ଏହି ହିଁ ହେଲା ତା'ର
 ବକ୍ତବ୍ୟ ।

ହଠାତ୍ ବିପୁଳ ଜଳସ୍ରାବୀ ସେ ଖାତରୁ
 ନିର୍ଗତ ହୋଇ ହିତକୁ ଖାତ ଉପରକୁ
 ଉଠାଇ ଦେଲା । ତା'ପରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
 ଜଳଧାର ନଦୀ ରୂପରେ ସେଠାରୁ
 ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହି
 ନଦୀର ନାମ ହେଲା ସରସ୍ୱତୀ । ହିତ
 ତା' ନିଜ ତପସ୍ୟା କଳରେ ସରସ୍ୱତୀ
 ନଦୀକୁ ଭୁଗର୍ଭରୁ ବାହାରକୁ ଆଣି
 ପାରଥିବା ହେତୁ ଗଙ୍ଗାର ସନ୍ତୋଷ
 ଅନୁଭବ କଲା ।

ବୈଦିକ ପୁରର ରଖିମାନେ ସରସ୍ୱତୀ
 ନଦୀକୁ କେତେ ପ୍ରକାରେ ବନ୍ଦନା
 କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପବନ ନଦୀ କଳରେ
 କେତେ ରଖି ତପସ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ।
 କାଳକ୍ରମେ ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀ ଭୂସ୍ତୃଷ୍ଟ
 ଅନୁଭୂତ ହୋଇ ଭୁଗର୍ଭରେ ରହିଲେ ।
 ଏଲାହାବାଦ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରୟାଗଠାରେ
 ସରସ୍ୱତୀ ଗଙ୍ଗା ଓ ଯମୁନା ସହ ଏକତ୍ର
 ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ
 ତ୍ରିବେଣୀ ସଙ୍ଗମ କୁହାଯାଏ ।

ଦୋଷ କାହାର ?

ଯେଉଁ ସମୟର କଥା କୁହା ଯାଉଛି,
ସେତେବେଳେ ସୀତାପୁର ରାଜ୍ୟରେ
ରାଜୁଡ଼ କରୁଥିଲେ ରାଜା ମିହିର ବର୍ମା ।

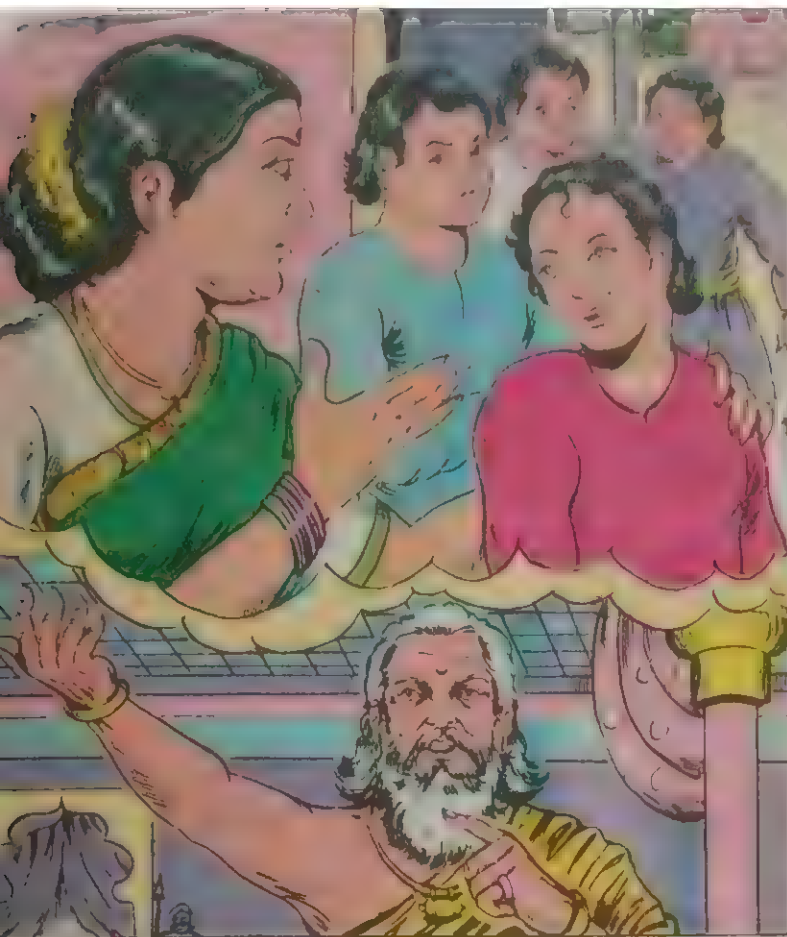
ତାଙ୍କ ରାଜଧାନୀରେ ଜଣେ ସାଧୁ ଆସି
ଦେଖା ଦେଲେ । ନିଜକୁ ସେ ସାଧୁ ସ୍ଵାମୀ
ନିର୍ମଳାନନ୍ଦ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଉଥାନ୍ତି ।
ତାଙ୍କ ସହ ଥିଲେ ଦୁଇଜଣ ଶିଷ୍ୟ । ତମେ
ପ୍ରଗୁର ହୋଇଗଲା ଯେ ସାଧୁଜୀଙ୍କର ଗୁଣ
ବହୁତ । ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଧନୀ କରିଦେଇ
ପାରନ୍ତି, ମକଦ୍ଦମାରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରାଇ
ଦେଇ ପାରନ୍ତି ଏବଂ କାହାରି କିଛି ରୋଗବ୍ୟାଧି
ଥିଲେ ତାହାର ନିରାକରଣ କରି ପାରନ୍ତି ।

ସହଜେ ତ ରାଜା ସାଧୁସବୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ମାନ
ଦେଖାଉଥାନ୍ତି, ପୁଣି ନିର୍ମଳାନନ୍ଦ ଜଣେ କରିତ୍-
କର୍ମୀ ସାଧୁ ବୋଲି ଶୁଣି ସେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ବର୍ଦ୍ଧନା
ଦେବାକଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ଗୁଡ଼ିଚାରେ
ବାହ୍ୟନାର ମୃତ୍ୟୁଠାରୁ କିଛି ପ୍ରକାର ସମ୍ଭାବ
ପାଇଲେ । ଗୁଡ଼ିଚାରେ କହିଲେ କି ନିର୍ମଳାନନ୍ଦ
ଗୋଟାଏ ଭଣ୍ଡ । ସେ ପୂର୍ବେ ବେପାର କରି
ଲୋକଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଠକିଛି । ପରେ
ଲୋକେ ତା' ଠକାମି ବୁଝିପାରି ତ 'ଉପରେ
ଦାଉ ସାଧୁବାକୁ ବସିବରୁ ସେ ଭର ଛତି
ପଲାଇ ଯାଇ ସାଧୁ ସାଜିଛି ।

ରାଜା ଯେତେବେଳେ ବୁଝିଲେ ଯେ ସତରେ
ସେ ସାଧୁ ଗୋଟିଏ ଭଣ୍ଡ, ସେ ସାଧୁକୁ ଓ
ତା'ର ଦୁଇ ଚେଲକୁ ଧରି ଆଣିଲେ ।

“ତମେ ମୋ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଧୋକାଦେଇ
ସେମାନଙ୍କୁ ଶୋଷଣ କରୁଛ ! ତମେ ଦଣ୍ଡ
ପାଇବା ଉଚିତ !” ରାଜା ଏହା କହି ନିର୍ମଳ-
ାନନ୍ଦ ଯେ ଭଣ୍ଡାମି କରୁଛି ଓ ପ୍ରକୃତରେ ସେ
ସାଧୁ ନୁହେଁ, ବେପାରୀ, ଏହାର ପ୍ରମାଣ

ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ । ଭଣ୍ଡ ସାଧୁ ବୁଝିପାରିଲା
ଯେ ତା' ସ୍ବରୂପ ରାଜାଙ୍କ ଆଗରେ ଧରା ପଡ଼ି
ଯାଇଛି । ସେ ରାଜାଙ୍କୁ ଠକିଦେଇ ଖସିଯାଇ
ପାରିବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ସେ ମୃଦୁହାସ୍ୟ
କରି କହିଲା, “ମହାରାଜା ! ଆପଣ ଯାହା
କରୁଛନ୍ତି, ତାକୁ ମୁଁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବି
ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଆପଣ ଦଣ୍ଡ ଦେବାର
ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।”

“ତମେ ଲୋକଙ୍କ ଆଗରେ ଭଣ୍ଡାମି କଲ,
ଅଥଚ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ ନାହିଁ ? ଏହା କିପରି
କଥା ?” ରାଜା ପଚାରିଲେ ।

“ମହାରାଜା, ଦୋଷ ମୋର ନୁହେଁ,
ଲୋକଙ୍କର । ଲୋକେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି ।

ସେମାନେ ଆସନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର
ପ୍ରକାର ବାସନା ପୂରଣ ପାଇଁ । ମୋ
ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ଏକା ସେମାନେ କଳାକାର
ନାନା ପ୍ରକାର ଉପହାର ଦିଅନ୍ତି, ଅର୍ଥ ଦିଅନ୍ତି ।
ଯେଉଁମାନେ ଗଣ୍ଡକ, ସେମାନେ
କିଏ ମୁଠାଏ ଗୁଞ୍ଜଳ ତ କିଏ ଗୋଟାଏ ନଈ
ଦେଇଯାନ୍ତି । ଯିଏ ଅନ୍ୟାୟ କାମନା ବାସନା
ନେଇ ଆସୁଛି ଓ ପାରୁଛି ବୋଲି ବେଶି ଯକ୍ତା
ଦେଇ ଯାଉଛି, ତାକୁ ମୁଁ ଠକିଲି ବୋଲି
କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? ଯିଏ ଗଣ୍ଡକ ଓ ମାମାନ୍ୟ
ମୁଠାଏ ଗୁଞ୍ଜଳ ବା ନଡ଼ିଆଟାଏ ଦେଉଛି,
ସେ ବା ଏମିତି କ'ଣ କ୍ଷତିରେ ପଡ଼ିଲା ଯେ
ମୋତେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ତେଣୁ
ମୋତେ ଯିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।” ନିର୍ମଳନନ୍ଦ
କହିଲା ।

କିନ୍ତୁ ସେତକବେଳେ ରାଜାଗୁରୁ ନିର୍ମଳନନ୍ଦ
ଆଡ଼େ ଅନାଇ କହିଲେ, “ଶୁଣ ଭଣ୍ଡ ମାୟା !
ଗୋଟାଏ ପରିବାରରେ ଗୁରୁ ପୁଅ ଥିଲେ ।
ତାହା ପୁଅ ଭାରି ଗୁଲକ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ପୁଅ
ହେଲା ପ୍ରକୃତର ବାଳକ । ତାହା ଭଲ ତାକୁ
ବଡ଼ ହଇରାଣ କରନ୍ତି । ସେ କାନ୍ଦେ । ମା
ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବୁ,
ସେମାନେ କହନ୍ତି କି ସେ ବୋକା । ତାକୁ
ଚିଡ଼ାଇ, ଦଣ୍ଡ ଦେଇ ସେମାନେ ତାକୁ ଗୁଲକ
କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଏ କୈତବ୍ଧି
ଶୁଣି ମା ସେ ଭଲ ପୁଅକୁ ସେ ଭାଇମାନଙ୍କ

ଭଲ ଶୂଳକ ହେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ସେ ସରମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ତାଗ୍ରଦା କରି ଦିଅନ୍ତି ।

“କିଛିଦିନ ପରେ ସେ ମହିଳାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା । ସମୟସାରେ ସେ ଦେଖିଲେ, କେବଳ ଗୋଟାଏ ଦୋଷ ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ କିଛି କାଳ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାହା ହେଲା, ସେ ଭୋଲ ମୁଅକୁ ଯେପରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବା କଥା, ସେପରି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସମାନ ଶ୍ରେୟ ରଖିବା ଗୋଟାଏ କଥା, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁଅର ସ୍ୱଭାବ ଓ ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ ତା’ର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବା ଅନ୍ୟ ଏକ କଥା ।”

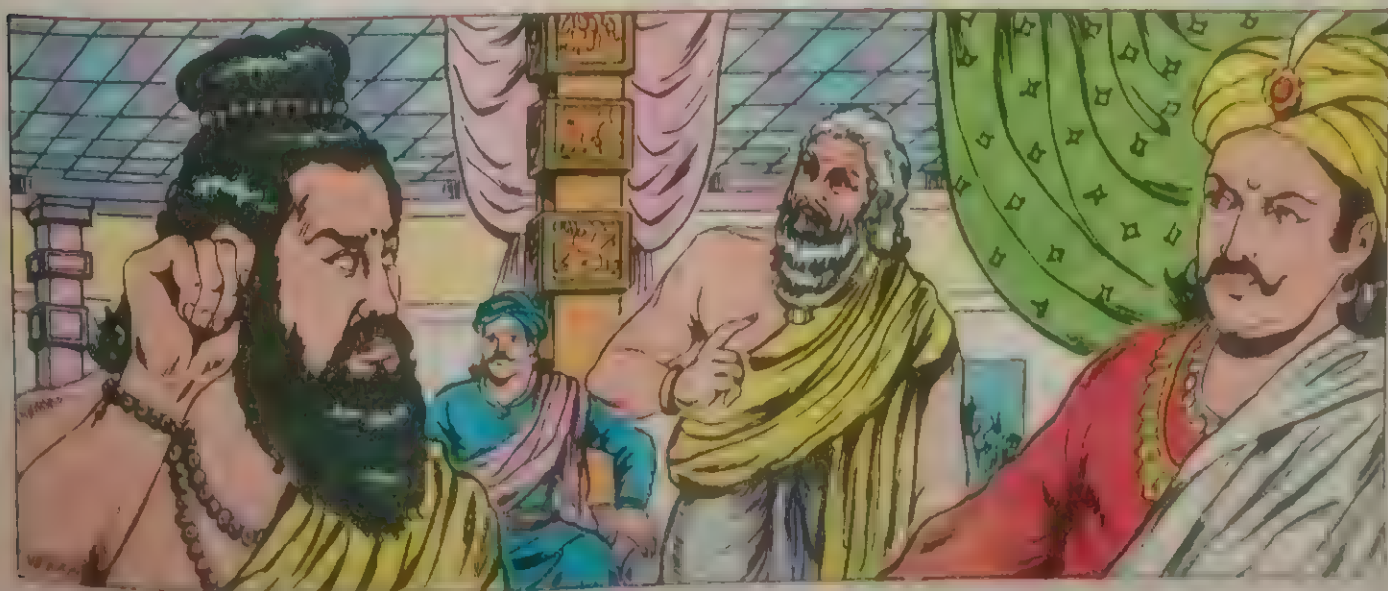
“ଆପଣ ଏ କାହାଣୀ ଦ୍ୱାରା କ’ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି?” ନିର୍ମଳାନନ୍ଦ ପଚାରିଲା ।

ରାଜଗୁରୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ରାଜାଙ୍କର ଅଧିକାଂଶ ପ୍ରଜା ନିରାକ୍ତ ଓ ସରଳ-ବିଶ୍ୱାସୀ । ତମେ ଧୂର୍ବ । ସେ ମହିଳା ଯେପରି ଶୂଳକ

ମୁଅଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଭୋଲ ମୁଅ ପ୍ରତି କଷ୍ଟେ ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ ନିଜ ଦେଖି ତରଳ, ତାହା ତମେ ଧୂଳି ମାନି ତମକୁ ସ୍ମରଣକଲେ ମେହପରି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ କରିବେ । ତମେ ମହିଳାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସୁଯୋଗ ନେଇଛ; ତମେ ସେ କାଣି ଶୁଣି ଠିକ୍, ଏକଥା ତମେ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛ । ତେଣୁ ତମ ଅପରାଧ ଯୋଗୁଁ ତମେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । ତମ କାଣି ଦ୍ୱାରା କାହାର ଦେହେ ଖରା ହୋଇଛି ନ ହୋଇଛି, ତାହା ଭଲ କଥା !”

ରାଜା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲେ, “ଠିକ୍ । ଆଜି କୌଣସି ଧୂଳି ତଳର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସବୁ ହେଲା, କି ପକାର ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ।”

ରାଜଗୁରୁ କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ଏ ଭିନ୍ନ ଜଣାଯାକ ଭଣ୍ଡ ବେଶ୍ ହୁଷ୍ଟହୁଷ୍ଟ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି । ଖାଲ ଅଳସୁଆ ବୋଲି ସହଜ ମାର୍ଗରେ ଉପାଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଉଦ୍ୟାନରେ ମାଲି କାମରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ତମଜ୍ଞାର ହସାବ!

ଜୟଗଡ଼ ଗାଁର ଲୋକେ ଗୋଟାଏ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ ଓ ମହାଜନ ପାଖକୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କ ମୋଜନା କଥା କହିଲେ ଓ କିଛି ଗୃହା ମାଗିଲେ ।

“ଶୁଣ । ଗାଁ ସୀମାରେ ଆମ୍ଭତୋଟା ପାଖରେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ଏ ପଡ଼ିଆ ଜମି ପଡ଼ିଛି । ତା’ର ମୂଲ୍ୟ ଏକହଜାର ଟଙ୍କା । ତମେ ମୋ ନାମରେ ହଜାରେ ଟଙ୍କା ଗୃହା ବସାଇ ଦିଅ ଓ ସେହି ଜମି ଉପରେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କର ।” ମହାଜନ କହିଲେ ।

ଲୋକେ ଦେଖିଲେ, ଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ମନ୍ଦ ହୁଏଁ । ସେମାନେ ସେହି ଜମି ଉପରେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ସ୍ଥିର କରି ତା’ପରେ ଗୃହା ଆଦାୟରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ।

ସେମାନେ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ସକାଶେ ଯେତେକ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଆଉ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କା ଅଧିକା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ ବୋଲି ହସାବରେ ଦେଖିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ଯିଏ ପାହାର ସାଧ୍ୟ ମତେ ଗୃହା ଦେଇ ସାରିଥିଲେ । ମହାଜନହିଁ ଅଧିକା ଦେଇ ପାରିବେ ।

ସେମାନେ ମହାଜନ ପାଖକୁ ଯାଇ ଆଉ ପାଞ୍ଚଶହ ଦରକାର ବୋଲି କହିବା ମାତ୍ରେ ମହାଜନ କହିଲେ, “ବେଗ୍, ବେଗ୍, ମୁଁ ପନ୍ଦର ଶହ ଗୃହା ଦେଇ ବୋଲି ଲେଖି ।”

ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ଖାତାରେ ତାହାହିଁ ଲେଖିଲେ ଓ କହିଲେ, “ତେବେ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କା ଏବେ ଦେବେ ?”

“ଆରେ, ଦେବା ଦରକାର କ’ଣ? ସେ ଜମିଶତ୍ରିକର ଦାମ କ’ଣ ଆଉ ହଜାରେ ଅଛି? ତା’ର ଦାମ ମୁଁ ପନ୍ଦର ଶହକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲିଣି । ଯାଅ ।” ମହାଜନ କହିଲେ ।

ନୂତନ ଛାଗଳ

ସେ ଅନେକ ଦିନ ଚଳଇ କଥା ।
 ରୋହିତପୁର ସହର ନହେଲେ ବି
 ସହର-ପ୍ରାୟ ଜନପଦ । ସେଠି ଥିଲା ଦେବ
 ମନ୍ଦିର, ବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ବଡ଼ ହାଟ ।

ସବୋପରି ରୋହିତପୁରରେ ରହୁଥିଲେ
 ମହାଜନ ମାକୁନ୍ଦ ମୁଦୁଲି । ରହୁଥିଲେ ବୋଲି
 କହିଲିଟି ? ହଁ; କାରଣ ଏ କଥା ଲେଖିବା
 ବେଳକୁ ସେ ଆଉ ସେଠି ନଥିଲେ । ସେ
 ସହରକୁ ଉଠି ଯାଇଥିଲେ ।

ଉଠି ଯିବାର କାରଣ ରୋହିତପୁରରୁ
 ତାଙ୍କର ଆଉ ବିଶେଷ ଲଭ ଉଠାଇବାର
 ଆଶା ନଥିଲା । ମାଲିମଜଦମାରେ ପକାଇ
 ମେ ମେଠାକାର ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ ସବୁଦିନ
 କରି ମାରିଥିଲେ । ଯେଉଁ ବିପୁଳ ଧନ ସେ ଠୁଳ
 କରିଥିଲେ, ମନ୍ଦିରରେ ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ବେପାର
 ଆରମ୍ଭ କରିବା ଥିଲା ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।

ସେ ରୋହିତପୁର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ ବୋଲି
 ଯେଉଁଦିନ ଜଣା ପଡ଼ିଗଲା, ସେଦିନ ଯାମର
 ସବୁଠାରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିନ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଘରେ ଯିବା
 ଚିନ୍ତୁଳି ତଥାପି ହେଉ ବୋଲି କରାନ୍ତି
 କରିଥିଲା । ଜ୍ୟୋତିଷାଚାର୍ଯ୍ୟ ପଣ୍ଡା ତ ଲକ୍ଷ୍ମୋଦର
 ମିଶ୍ର ଗବେଷଣା କରି କହିଥିଲେ କି ହେତା
 ଯୁଗରେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ବାନର ବାହୁନୀ ରୋହିତପୁର
 ଭିତର ଦେଇ ଗଲବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ
 କାହା କାହାକୁ ଶୋଷ ଲାଗିଥିଲା ଏବଂ
 ରୋହିତପୁରର ତଳାଳୀନ ବାସିନ୍ଦାମାନେ
 ସେମାନଙ୍କୁ ପାଣି ଯୋଗାଇବାରେ ଢୁଟି
 କରିଥିଲେ । ସେହି ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାନରମାନଙ୍କ
 ଅସନ୍ତୋଷ କଳିଯୁଗରେ ମାକୁନ୍ଦ ମୁଦୁଲି
 ରୂପରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ସେ ଦିନର ସେ
 ଅବିବେକୀ ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାରମାନଙ୍କୁ
 ଆକଣ୍ଠ ଶୋଷଣ କରୁଥିଲା ।

ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯଦ୍ୟଦି ଏହି
 ଲୋକେ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଲୋକଙ୍କ
 ସହିତ ମିଳିମିଶାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି
 ତେବେ ସେମାନେ ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି ।

“ହେଉଛି କିନ୍ତୁ କେତେକ କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

“କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

ଏହିପରି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

ଏହି ଲୋକେ ଯେତେବେଳେ ଏହି
 ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମିଳିମିଶାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି
 ତେବେ ସେମାନେ ଏହିପରି କହୁଛନ୍ତି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

“କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

ଏହିପରି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି
 କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି କିଛି !

କରି ଆଣି ଯେମିତି ତାଲି ବଜାଇଛି, ସେମିତି
ଛେଲଟି ଦୁଇ ଗଛ ଭିତରେ ବନ୍ଦା ହୋଇଥିବା
ଶୁଣି ଏ ଦଉଡ଼ି ଉପରକୁ କୁଦିପଡ଼ି ତା’
ଉପରେ ଚାଲିଲା । ପୁଣି ଗୋଡ଼ ଛଦି ତଳକୁ
ଓହଳି ପଡ଼ି ଏପଟରୁ ସେପଟକୁ ଚାଲିଗଲା ।
ତା’ପରେ ଦଉଡ଼ି ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି
ଗୋଡ଼ ଉପରକୁ କରି ଠିଆହେଲା ମଧ୍ୟ !

ଗାରେନ୍ଦ୍ର ବିସ୍ମୟ-ବିମୁଗ୍ଧ ଭାବରେ ସେ
ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥାଏ । ବାପା ଉଚ୍ଛ୍ୱସ୍ତ ଛେଲି
ନେଇଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଦେଲାବେଳେ
ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି ଛେଲି ସମ୍ଭବ ବୋଲି
କଦାପି କଲ୍ପନା କରି ନଥିବେ । ସେ ଯଦି
ଏହାକୁ ନେଇଯାଇ ବାପା ତଥା ସହରରେ

ସଦ୍ୟ-ପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଏହାକୁ
କସ୍ତର ଦେଖାଇପାରେ, ତେବେ ସେ
ରାଜନବରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ
ନୁହେଁ । ଆଉ, ସେ ଶୁଣିଥିଲା, ରାଜକୁମାର
ହରୁ ବିଦ୍ୟା ଦେଖିବାକୁ ବଡ଼ ଚଳ ପାଆନ୍ତି ।
ଗାରେନ୍ଦ୍ର ପାନିଆ ବାହାର କରି ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ
ପକାଇଲା ଓ ମୁହଁ ପୋଛି ପକାଇଲା ।

ତେଣେ ଯାଦୁକରର ହୁକୁମ ମାନି ଛେଲି
ଦଉଡ଼ି ଉପରେ ଡେଇଁଲା ମଧ୍ୟ ।

“ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ।” ଗାରେନ୍ଦ୍ର କହିଲା ।

“କରୁର୍ ! ତେବେ ତମେ ଯଦି ମୋର
ଗାୟକ ଛଗଲକୁ ଦେଖିବ, ତେବେ କେଡ଼େ
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନ ହେବ ! ଶଫେ ଟଙ୍କା ଦର୍ଶନା ।”

“ଗାୟକ ଛଗଲ !”

ଭାଲ୍ ବାୟୁଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନକହି ତମ୍ବୁ
ଭିତରୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଛେଲି ବାହାର କରି
ଆଣିଲା । “ଗା’ରେ ପିଲା, ଗା’ । ଗୋଟାଏ
ଭଲ ରାଗ ଗାଇ ପକା ।” ସେ କହିଲା ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଛେଲଟି ବସିପଡ଼ି ଛମ୍ପ ଗୋଡ଼
ଦୁଇଟାରୁ ଗୋଟାଏ କାନ ପାଖକୁ ନେଇ
ଅନ୍ୟଟି ବିସ୍ତାର କରି ଶୀତ ବୋଲିଲା !

ଗାରେନ୍ଦ୍ର କିଛି ସମୟ ଯାଏ କଥା କହି-
ପାରିଲା ନାହିଁ । “କ’ଣ ବାବୁ ! ଏତିକିରେ
ହତବନ୍ଧୁ ? ଯଦି ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦିକ ଛଗଲକୁ
ଦେଖିବ, ତେବେ ? ଆଉ ଦୁଇଟି ଟଙ୍କା
ଦର୍ଶନା ।”

“ନର୍କିକ ସ୍ଥଳେ !!”

“ଆଉ କ’ଣ !” ଭଲ୍ ସାଦୁକର
ପୁଅଟିଏ ପରି ପଲ୍ଲୀ ଗୋଟିଏ ବାହାର
କରି ଆସିଲା । “ବେଶା ବାହୁକୁ ଗୋଟାଏ
ନାଚ !”

ଛେଲି ସେ ଶାଲି ନାଚିଲା, ସେତକ
ନୁହେଁ, ମଧୁର କଣ୍ଠରେ ଶାଲିଲା ମଧ୍ୟ ।
ଅଧଞ୍ଜାଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ସେ ଅଧଞ୍ଜାକ କାଳ ବାରେନ୍ ମୁହଁରେ
କଥା ପଇଟିଲା ନାହିଁ । ତା’ପରେ ସେ
ପରୁଗିଲା, “ଭଲ୍ ସର୍ଦ୍ଦାର ! ଏହାର ମୂଲ୍ୟ
କେତେ ?”

“ଦଶ ହଜାର ଟଙ୍କା । ଗୋଟାଏ ପଇସା
କମ୍ ନୁହେଁ ।”

“ମୋ ପାଖରେ ଦଶିନୀ ଟଙ୍କା ପରେ
ଜମାରୁ ସେତକ ଅଛି ।”

“ଦେଇଦିଅ । ତମେ ଯଦି ବୁଦ୍ଧିମାନ
ହୋଇଥିବ, ବର୍ଷକ ଭିତରେ ଏ ଛେଲିର
କଲି କି ରୁଦ୍ଧ ଦେଖାଇ ଲମ୍ବେ ଟଙ୍କା ଉପାର୍ଜନ
କରିବ । ରାଜା ଯଦି ଏହାର ଗୁଣ ଜାଣିବେ,
ତେବେ ଦଶଲକ୍ଷ ଦେଇ କିଣି ନେବେ ।”
ଭଲ୍ କହିଲା ।

ବାରେନ୍, ସେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏଥିରେ ତା’ର
ଚିନ୍ତା କି ସନ୍ଦେହ ନ ଥିଲା ! ସେ ଆଉ
କିଛି ନ କଲେ ପଇସା ଶୁଣି ଦଶହଜାର
ତନିଆ ପରୁଗ ଟଙ୍କା ଗଣିଦେଲା ।

ସେହିତପୁରରେ ବିନା ପଇସାରେ ତାକୁ
କେହି ଶାଲିବାକୁ ଦେବେ, ସେ ସମ୍ଭାବନା
ନଥିଲା । ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ିଏ ଭଡ଼ା କରି ସେ
ସହରକୁ ଫେରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲା । କିନ୍ତୁ
ଗାଡ଼ିବାଲା କହିଲା, “ବାବୁ, ମୋ ଗାଡ଼ିରେ
ଛେଲି କେବେ ସର୍ଦ୍ଦାର ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।
ତନିଗୁଣ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ଦେବ—ଅଧା
ଆଗତୁର ।”

ଆଗତୁର ଦେଲା ଭଲ ପଇସା ତା’ର
ନଥିଲା । ଛେଲିକୁ ଟାଣି ଟାଣି ସେ ଯାଇ
ମହଲରେ ପହଞ୍ଚିଲା ! ସେତେବେଳକୁ ସେ
ଘରେ ରାଜାଙ୍କ ଦେଓ୍ବାନ୍ ଓ ସହରର ମୁଖ୍ୟ
ଶାସକ ଅଛୁଥି ଦେଇଥିବାର ସେ ଦେଖିଲା ।

କହିଲେ । ଗାରେଇ, ମତେ ମତେ କହୁଲୁ,
 “କଷ୍ଟର ସହ! ଆଜେ ସହ ଏହାର ଗୁଣ
 ଜାଣିବ, ତେବେ ଦୃଷ୍ଟିକ ।”

କାହାକୁ କହିଲୁ, “ଏ ଢେଲ ଢେଲ ଢେଲ
 ଦୁଆରରେ ଲୁହଲେ, ନାହାନ୍ତି କି ତେବେ
 ନାହିଁ !”

“କଉ, ସେଇଆ ଦୁଆ ପଡ଼ିବ ।” ମାକୁଲ
 ମୁହୁଳି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ ।

କାନ୍ତ ଗାରେଇ, ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ କହି
 ଗାଈ ପକାଇ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ନିଜ
 କୋଠରୀ ଭିତରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା । ତାହା
 ଶୁଣି ଗାରେଇ ଗାଧୁଆ ଗାଧୁଆ କହି
 ବୋଲି ପ୍ରିୟ କଲା ।

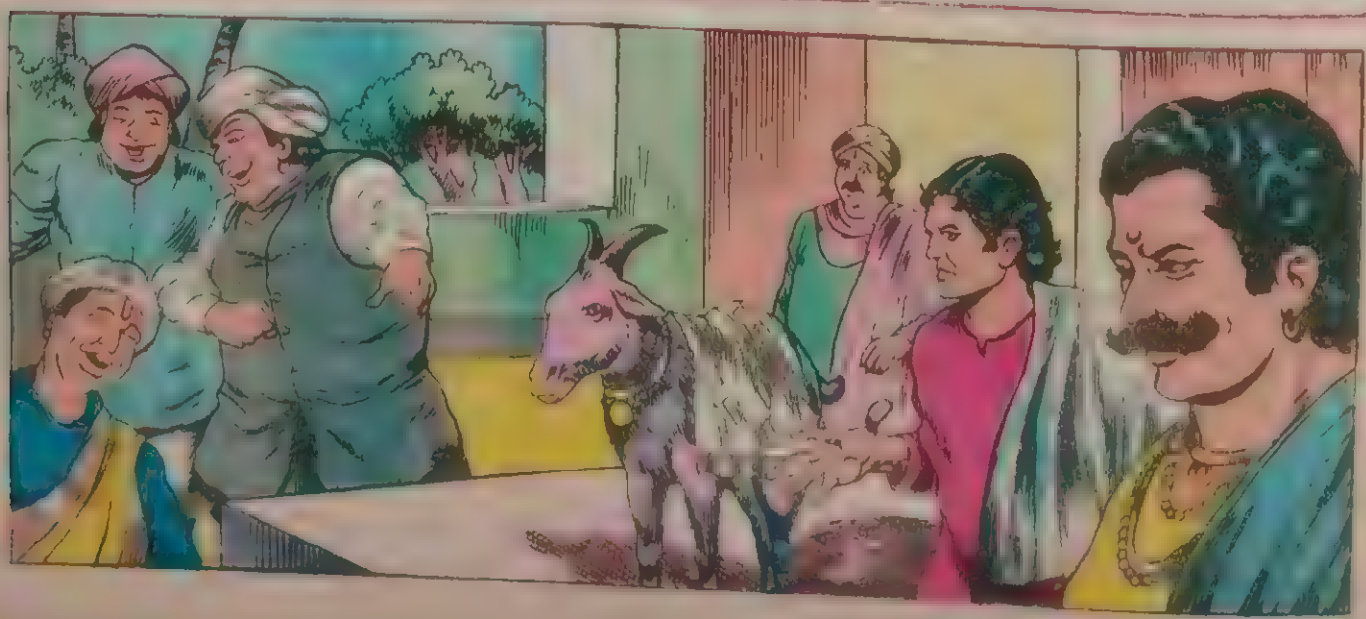
ତାକୁ ଯେତେବେଳେ ତା’ ବୋଉ କିନ୍ତୁ
 ଉଠାଇଲେ, ସେତେବେଳକୁ ଅଧ ରାତି ।
 “ଆ, ଗାଈକୁ ଆ । ଅଧିକାଂଶ ଗଲେଣି ।”
 ବୋଉ କହିଲେ ।

ଗାରେଇ, ଗାଈବାକୁ ବସିଲା
 ଗାଈବା ଗାଈଲୁ ଡେଲେ କାହା କ
 “ତୁ ଯେତେ ଭଲ ହୋଇଥିବ
 ଗାଈବା ହୋଇଥିଲା, ଏ ମା’ଣ ସେତେ ଭଲ
 ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ଅଧିକାଂଶ ଗଲେଣି ଗାଈବା
 ପ୍ରଶଂସା କଲେ ନାହିଁ ତ !”

ଆଜି ବଡ଼ ବଡ଼ କର ଗାରେଇ, ପଚାରିଲେ,
 “ମାନେ? ତମେ ମୋ ଢେଲକୁ ମାରି ପକାଇ
 ରହି ସାରିଲଣି ?”

“ଆଉ ତେବେ କ’ଣ ପାଇଁ ଏତେ ଜରୁରୀ
 ହେଲା ତ ?” ଗାରେଇ ପଚାରିଲା ।
 ଗାଈବା ବୋଲି ତ !” ମାକୁଲ ମୁହୁଳି
 କହିଲେ ।

ଗାରେଇ, ରଡ଼ି ରଡ଼ି କାନ୍ତ ଉଠିଲା ।
 ଯେତେବେଳେ ମାକୁଲ ମୁହୁଳି ଦୁଇଜଣ ଗାଈ
 ଗାଈବା ଦିଶିବାକୁ ଟଙ୍କା କାନ୍ତ କହି ଗାଈବା
 ଗାଈବା କାନ୍ତ, ସେତେବେଳେ ସେ ଗାଈବା
 ହୋଇଗଲେ ।

ପରସ୍ପର ପର

ଗୁରୁ ଦିନ ପୁଣେ ମିଥୁଳା ଦେଶରେ
ମଦଗାୟ ନାମକ ଜଣେ ରାଜା ଶାସନ
କରୁଥାନ୍ତି । ସେ ଥିଲେ ମୁଖି, କୋଥୀ ଓ
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ । ମନକୁ ଯଦି ଆମର କହୁଥାନ୍ତି
ତାଙ୍କ ପରିଶ୍ରମ ଚିନ୍ତା ନକର କାର୍ଯ୍ୟରେ
ପରିଣତ କରିବେ ।

ଜିନେ ପ୍ରାସାଦର ଛାତ ଉପରେ ବୁଲୁଥାନ୍ତି
ଦେଖିଲେ ରାସ୍ତା ଯାଏ ବଜାର ବୁଣାଆଳେ ବସୁତ
ଲୋକ ନାଳା ରଙ୍ଗର ପେଟାକ ପିନ୍ଧି ଯିବା
ଆସିବା କରୁଥାନ୍ତି । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନକୁ
ଭାବି ପାରୁଥାନ୍ତି, “ମନୁଷ୍ୟ, ଦେଶ ରାଜପତି
ଉପରେ କେତେ ପ୍ରକାରର ଲୋକ ନେଇ
ପ୍ରକାରର ପେଟାକ ପିନ୍ଧି ଅଛନ୍ତି । ଏହା
ମୋର ଅସହ୍ୟ । ତମେ ଯାଇ ଶକ୍ୟରେ
ହେଉଛି ସେଇ ପ୍ରକାର କବିତା କି କବିତା
ସମସ୍ତେ ଏକପ୍ରକାର ପେଟାକ ପିନ୍ଧିବେ,

ସମସ୍ତେ ଏକ ଭାଷା କହିବେ, ଏକ ମତ
ଶାନ୍ତ୍ୟ ଶାନ୍ତିବେ । ଆଉ ସବୁ କିଛି
ପ୍ରକାର କେବଳ ମୁଁ ବୁଝେ । ଏହା ମୋର
ଆଦେଶ । ଆଦେଶ ଅମାନ୍ୟ କଲେ ଦାଣ୍ଡ
ଦେବେ ।”

ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁତ କରି ରାଜାକୁ କୁହାଇଲେ
ଯେ ଯେଉଁ ଜଣେ ମୁଖି ବୁଝେ । କିଛି
ବଜାର ଯାଇ ଯିବା ପ୍ରକାରର ମତ ପରିଚାରିବା
ହେଲା ନାହିଁ । ବରଂ ରାଜା କହିଲେ ଯେ
ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ଯେପରି ହେଉ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ
ହେବ ।

ପରଦିନ ରାଜା ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ
ମନୁଷ୍ୟର ପିନ୍ଧିବା ପ୍ରକାରର ରାଜାଙ୍କ କହି
କଥା ମରୁର କହୁଛି କି ନାହିଁ କେବଳ
ହେବ । ମନେ ମନେ ବୋଲୁଥାନ୍ତି, “ଯେ
କେତେକେ ଏହି ଏକ ମୁଖି ବୁଝି ପାରନ୍ତି

କରିବା ଦ୍ଵାରା ଇତିହାସରେ ମୋ ନାମ
ସୃଷ୍ଟିକ୍ଷରରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବ ।
ରାଜ୍ୟ ଶାସନର ଇତିହାସରେ ମୋ ଶାସନ
ପଦ୍ଧତି ମଧ୍ୟ ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନ ପାଇବ ।”

ତା’ପରେ ରାଜା ଉଦ୍ୟାନ ପଟକୁ ଯାଇ
ଦେଖିଲେ ସବୁ ଦାସଦାସୀ ଏକ ପ୍ରକାର
ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ସେ ବୁଦ୍ଧିପାରିଲେ ନାହିଁ
କିଏ ପୁରୁଷ କିଏ ନାରୀ । ତା’ପରେ ରାଜା
ରାଣୀଙ୍କ ନବରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ରାଣୀ କିଏ
ଓ ଦାସୀ କିଏ ଚିହ୍ନିବା କଠିନ । ରାଜାଙ୍କ
ମନଟା ବିକଳ ହୋଇଗଲା । ଯେତେ ଯେତେ
ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ସେ ଦେଖୁଥା’ନ୍ତି
ତାଙ୍କ ମନ ସେତେ ବିକଳ ହୋଇ ଉଠୁଥାଏ ।
ତାଙ୍କର ମନ ଭ୍ରମ ଓ ପ୍ରମାଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ହେଲାପରି ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ।

ତା’ପରେ ସେ ଦରବାରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ
ଅବସ୍ଥା ଆଦୁର ଶରୀର । କିଏ ମନ୍ତ୍ରୀ କିଏ
ସୈନ୍ୟ କିଏ କଟୁଆଳ କିଛି ବାରି ହେଉନାହିଁ ।

ବହୁ କମ୍ବୁରେ ଶୋଇ ଶୋଇ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପ
ରାଗରେ ଟଙ୍କୁ ଉଠି କହିଲେ “ମନ୍ତ୍ରୀ” ।

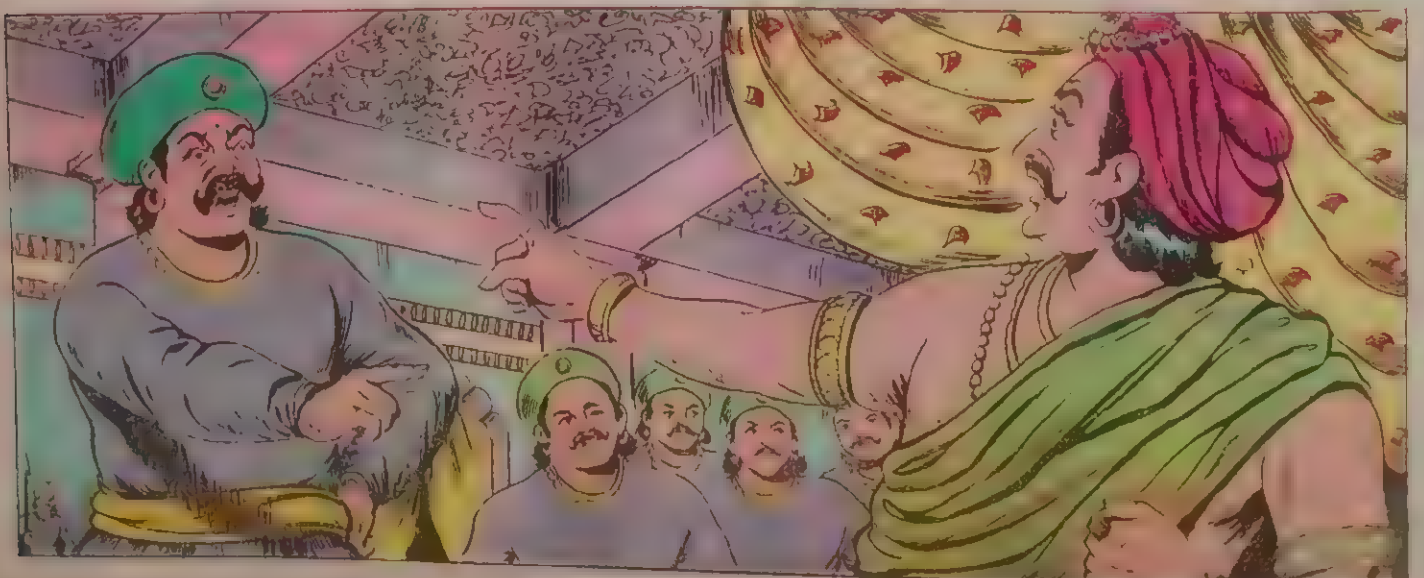
ଉଦ୍ଘରରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କୁ ଉଠି କହିଲେ
“ମନ୍ତ୍ରୀ” ।

“ଆରେ ମୂର୍ଖ ମୁଁ କ’ଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ?” ରାଜା
ଟଙ୍କୁ ଉଠିଲେ ।

“ଆରେ ମୂର୍ଖ ମୁଁ କ’ଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ?” ମନ୍ତ୍ରୀ
ମଧ୍ୟ ଟଙ୍କୁ ଉଠିଲେ ।

ହମେ ରାଜା ଉପଲବ୍ଧ କଲେ କି ନିଜର
ମୂର୍ଖତା ଯୋଗୁ ଏଇ ପରିଶାପ ହୋଇଛି ।
ତେଣୁ ସେ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ନିଜ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ
ଚୁପ୍‌ଚୁପ୍ ଲେଉଟି ଗଲେ ।

ପରଦିନ ଡେଇଁବା ଦିନ ହୋଇ ପ୍ରଗୁର
କରଗଲା ଯେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ
ଓ ପ୍ରଥା ଅନୁସାରେ ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛଦ
ବ୍ୟବହାର କରିବେ । ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତ ହେଲେ ।
ରାଜା ଏଣିକି କୌଣସି କଥାରେ ଆଉ
ବଦ୍‌ମିଜାଜ୍ ଓ ଜିଦି ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ ।

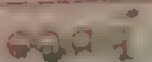
ଶିବ ପୁରାଣ

ମେନକା ଓ ହିମବାନ ତା'ପରେ ନିଜ ପ୍ରାସାଦକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ । କାଳକ୍ରମେ ମେନକାଙ୍କର ଶହେଟି ପୁତ୍ରସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲେ । ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ହେଲେ ମେନାକ । କିଛି କାଳ ପରେ ତୈନ୍ଦ୍ର ଶୁକ୍ଳ ନବମୀ ଦିନ ଆଦ୍ରା ନକ୍ଷତ୍ରର ଶୁଭ ସମୟରେ ଏକ କନ୍ୟା ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଲେ । ପବିତ୍ର କନ୍ୟା ଯୋଗୁ ତାଙ୍କ ନାମ ରଖାଗଲା ପାବତୀ । କନ୍ୟା ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରେ ଦଶଦିଗ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଦେବତାମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କଲେ ଓ ମହାଶକ୍ତିଙ୍କର ସ୍ତୋତ୍ର ସବୁ ଗାନ କଲେ ।

କନ୍ୟାଟିର ରୂପ ଥିଲା ଅତୁଳ । ତା' ଦେହରୁ ମାଳବର୍ଣ୍ଣର ଆଲୋକ ନିଃସାରିତ

ହେଉଥାଏ । ଲଲାଟରେ ଥିଲା ତୃତୀୟ ନୟନ । ଏସବୁ ଦେଖି ମାତା ମେନକା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ କି ସେ ଯେପରି ସାଧାରଣ ରୂପ ଧାରଣ କରନ୍ତି । ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ସେ ଏକ ସୁନ୍ଦର କୋମଳ ଶିଶୁରେ ପରିବେଶ ହୋଇଗଲେ ।

ବିଅର ଜନ୍ମବୃତ୍ତନ୍ତ ଶୁଣି ହିମବାନଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଭରି ଉଠିଲା । ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ ପୁରୋହିତ ନେଇ ପ୍ରସ୍ତୁତଗୃହ ନିକଟକୁ ଗଲେ । କସ୍ତୁରୀ ଗୁଣ୍ଡ ଓ ଚନ୍ଦନ ଜଳ ସବୁ ସିଞ୍ଚା ହେଲା । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଧନରତ୍ନ ଅନେକ ଦାନ ଦିଆଗଲା । ଅନ୍ତଃପୁରର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ନୃତ୍ୟ ଓ ଗାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଓ ଅନେକ ଉତ୍ସବ କରାଗଲା ।

ନାରଦ ପିତା ପରେ ହିମବାନ୍ ପତ୍ନୀ
ମେନକାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମେ ମହାଶକ୍ତିକୁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ କି ସେ ଆମର କନ୍ୟା
ହୋଇ ଶିବଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବେ ।
ଯଦି ନୁହେଁ ତେବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗାଗତ
କରିବା ।”

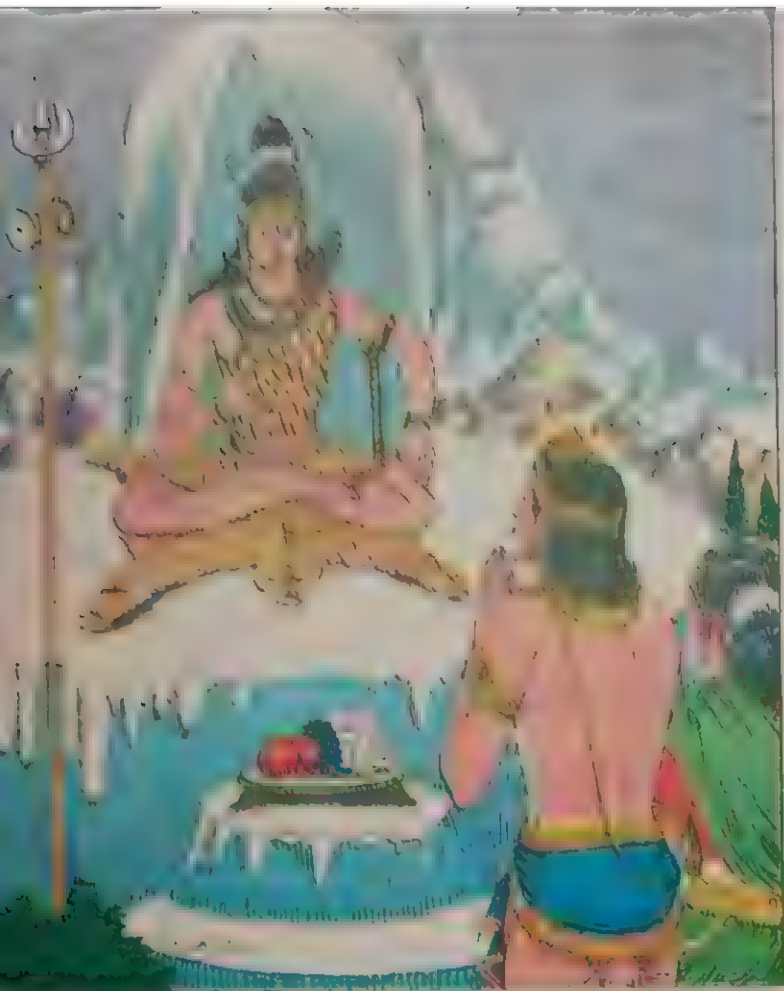
ମେନକା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କହିଲେ, “ଆମ
ପାବିତ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ୟାଧି ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲାଣି ।
ତମେ ଶାନ୍ତ ଚା’ର ବିବାହର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ।”
ଏଣେ ଶିବ ସତୀଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ପରେ
ତାଙ୍କର ପବିତ୍ର ଶରୀରକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଧାରଣ
କରି ସାରା ବିଶ୍ୱ ଘୁରି ବୁଲିଲେ । ଶିବ ବିନା
ସ୍ୱପ୍ନର ଅବସ୍ଥା । ଶିଶୁ ତାଙ୍କର ମାୟା ଦ୍ୱାରା
ଶିବଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ନିଜ ହେତୁରେ ସତୀଙ୍କ
ଅଙ୍ଗ ସବୁ କାଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯେଉଁଠି
ସେହି ପବିତ୍ର ଦେହାବଶେଷ ସବୁ ପଡ଼ିଲା
ତାହାହିଁ ମହାତୀର୍ଥ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହେଲା ।
ଶିବ ହିମାଳୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ଆଉ
ସତୀଙ୍କ ଦେହ ଅବଶିଷ୍ଟ କିଛି ନଥାଏ । ଭୋଲ
ପୁରୁଷ ଶିବ ସବୁ ଦୁଃଖ ଖୁଲିବା ପାଇଁ ଘୋର
ତପସ୍ୟାରେ ମଗ୍ନ ରହିଲେ । ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ

ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ କଦବା କ୍ଷୁଦ୍ର ସେ ଦେଖା
ଦେଉଥା’ନ୍ତି ।

ହିମବାନ୍ ପ୍ରସ୍ତାବ କଲେ ପାବିତ୍ୟ ଯାଇ
ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଶିବଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ନେବ ଓ ତାଙ୍କର
ପରିଚୟା କରିବ । ପାବିତ୍ୟ ଏକଥା ଶୁଣି ଶିବ
ଖୁସି ହେଲେ । ତା’ପରେ ମେନକା ଓ
ହିମବାନ୍ ଶିବଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବାକୁ
କୈଳାସକୁ ଗଲେ ।

ଶିବ ତପସ୍ୟାରେ ମଗ୍ନ ଥା’ନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର
ଗଣମାନେ ତାଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚି ଦେଉଥା’ନ୍ତି ।
ହିମବାନ୍ ଓ ମେନକାଙ୍କୁ ଦେଖି ରୁଦ୍ରଗଣ
ତାଙ୍କୁ ଶିବଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି
ଦେଲେ । ହିମବାନ୍ ଓ ମେନକା ଶିବଙ୍କୁ

ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପଣିପାତ କରି ଭକ୍ତପୁରକ ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ଅର୍ପଣ କଲେ । ତା'ପରେ ହାତ ଯୋଡ଼ି ଦୁହେଁ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ଶିବ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ଓ ହିମବାନ୍ କହିଲେ, “ହିମବାନ୍, ତୁମେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ବୋଲି ମୁଁ ତୁମର ଦେହେ କୈଳାସ ପର୍ବତକୁ ମୋର ତପସ୍ୟାର ଆସନ ଭାବରେ ବାଛି ନେଇଛି ।”

“ମହାତ୍ମା, ଆପଣ ଏଠାରେ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ମୋ ପାଇଁ ବଡ଼ ସୌଭାଗ୍ୟର କଥା । ଏଠାରେ ଆପଣଙ୍କ ତପସ୍ୟା ପାଇଁ ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାର ବାଧାବିଘ୍ନ ନ ଆସେ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସଦା ଚାହୁଁଛି ।” ହିମବାନ୍ କହିଲେ ।

ଶିବ କହିଲେ, “ହିମବାନ୍, ତୁମ ଭକ୍ତିରେ ମୁଁ ଶୁଭ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି । କ'ଣ ବର ମାଗୁଛ ମାଗ ।”

“ପ୍ରଭୁ, ମୋର କନ୍ୟା ପାଦ୍ମିନୀ ଆପଣଙ୍କର ମେଦା କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି । କୃପା କରି ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।” ହିମବାନ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲେ ।

“ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ତପସ୍ବୀର ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିବା ତ ଉଚିତ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ତମେ ଗୃହ ତମେ ଆସି ମୋର ସେବା ପରିଚର୍ଯ୍ୟା କରିପାର ।” ଶିବ କହିଲେ ।

“ମହାତ୍ମା, ମୋର କନ୍ୟା ପାଦ୍ମିନୀ ସାଧାରଣ ଝିଅ ନୁହେଁ । ସ୍ବୟଂ ମହାଶକ୍ତିଙ୍କ ବରଦାନରୁ ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ଆପଣଙ୍କ ପରି ବୈରାଗୀ ତପସ୍ବୀଙ୍କର ତପସ୍ୟାରେ ତା'ପରି ସାଧୁୀ କେବେ ବିଘ୍ନ ଘଟାଇ ନ ପାରେ । ତେଣୁ ତା'ର ସେବା ଆପଣ ସ୍ବୀକାର କରନ୍ତୁ ।” ହିମବାନ୍ କହିଲେ ।

ଶିବ ହିମବାନ୍ଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ସ୍ବୀକାର କଲେ । ସଙ୍ଗଦେବୀଙ୍କ ଦେହ ତ୍ୟାଗ ପରେ ଶିବ କୈଳାସ ଉପରେ ଶରୀର ତପୋମଗ୍ନ ଥା'ନ୍ତି । ତପସ୍ୟାର ତେଜ ଯୋଗୁ ତାଙ୍କ ଲଳଟରୁ ଈର୍ଷ ବହିର୍ଗତ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଝରି ପଡ଼ିଲା । ସେଇ ବିନ୍ଦୁରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା ଏକ ପୁତ୍ର । ସେ ଥିଲା ଆଜାନୁବାହୁ । ତା'ର ଶରୀର ଥିଲା ସୁଲୁ ଓ ଗୌରବର୍ଣ୍ଣ ବିଶିଷ୍ଟ ।

ପୃଥ୍ବୀ ମାତା ତାକୁ କୋଳରେ ନେଇ ଶିବଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲେ ।

ଶିବ ଭୂଦେବୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତମେ ଧନ୍ୟ । ମୋର ଶରୀରନିର୍ଗତ ଘର୍ମ ଧନ୍ୟକୁ ଜାତ ଏହି ବାଳକ ତୁମ ଯୋଗୁ ଯଶସୀ ହେବ । ତା’ର ନାମ ହେବ ଭୌମ ।”

ଭୌମ ହମେ ବଡ଼ ହେଲା । ଘୋର ତପଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ କାଶୀରେ ପହଞ୍ଚିଲା ଓ ତପସ୍ୟା କଲା । ତା’ର ତପସ୍ୟାରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ବିଶ୍ଵେଶ୍ଵର ତାକୁ ବ୍ରହ୍ମମଣ୍ଡଳରେ ସ୍ଥାନ ଦେଲେ ।

ଶିବଙ୍କ ତପସ୍ୟାକାଳରେହିଁ ଗଙ୍ଗା ପୃଥ୍ବୀ ଉପରକୁ ଅବତରଣ କରିଥିଲେ । ଦେବୀ ଗଙ୍ଗାଙ୍କ ପ୍ରଥମ ବେଶକୁ ପୃଥ୍ବୀ ଧାରଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଶିବ ତାଙ୍କୁ ଜଟାରେ ଧାରଣ କଲେ ଓ ପରେ ସେ ଧୀର ଗଡ଼ରେ ପୃଥ୍ବୀ ଉପରେ ପ୍ରବାହିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଏଣେ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ କଣ୍ୟପଙ୍କ ଦ୍ଵିତୀୟ ପତ୍ନୀ, ଦିତ୍ୟ ଗର୍ଭରୁ ମହାଶକ୍ତିଶାଳୀ ହିରଣ୍ୟାକ୍ଷ ଓ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଦୁଇ ଦୈତ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଲେ । ସେମାନେ ସ୍ଵର୍ଗ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଓ ପାତାଳ ଜନପୁରକୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଂହାର କରି ଦଖଲ କଲେ । କି ମାନବ କି ଦେବତା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଅଳଥନାୟ ଅନ୍ୟାୟ କରିବା କଲେ । ତେଣୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବରହ ଓ ନୃସିଂହ ରୂପ ଧରି ତାଙ୍କୁ

ମାରିଲେ । ଦିତ୍ୟ ପୁଣ୍ୟଶୋକରେ ବ୍ୟକୁଳ ହେଲେ । ତେଣୁ ସେ ଶାନ୍ତ ହେବା ପାଇଁ କଣ୍ୟପଙ୍କ ଅନୁରୋଧରୁ ପୁଣି ଚେତନାରେ କଲେ । ଇନ୍ଦ୍ର ବୁଝିପାରିଲେ ପୁଣି ଏକ ପ୍ରବଳ ପ୍ରତାପଶାଳୀ ଦେବ ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ର ମହାବଳକୁ ପଠାଇଲେ ଦିତ୍ୟ ପେଟ ଭିତରେ ହୁଅକୁ ମାରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଗର୍ଭସ୍ଥ ଶିଶୁକୁ ଅଶ୍ରୁଶୁଣ ଶକ୍ତି କରି କାଟି ପକାଇଲା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଜଣେ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅଶ୍ରୁଶୁଣ ଜଣି ଜବନ୍ତ ଶିଶୁ ସେଥିରୁ ରୂପ ନେଲେ । ସେମାନେ ପରେ ମରୁଭଗଣ ରୂପରେ ବା ଅଶ୍ରୁଶୁଣ ବନ୍ଧୁ ରୂପରେ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଅବସ୍ଥାନ କଲେ ।

ଦିବ ପୁଣି ଦୁଃଖିତ ହେଲେ । ସେ ପୁଣି
ଏକ ପୁର ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ସ୍ୱାମୀ କଣ୍ଠପ
କହିଲେ ଏଥର ବରଂ ସେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା
କରନ୍ତୁ । ତାହାହିଁ ହେଲା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବର-
ଦାନରୁ ଏକ ବକ୍ରଜାନ୍ତ ବଶିଷ୍ଠ ଶିଶୁପୁତ୍ର
ଦିବଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ନେଲା । ପିତାମାତା ତା'ର
ନାମ ରଖିଲେ ବକ୍ରଜା ।

ବକ୍ରଜାଙ୍କର ଜନ୍ମ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାରା
ପୃଥିବୀରେ ଉଲ୍‌କାପାତ ଓ ଭୂମିକମ୍ପ ଆଦି
ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟମାନ ଦେଖା ଦେଲା ।
ଏସବୁ ଅଶୁଭ ସଙ୍କେତ ଦେଖି ଦେବତାମାନେ
ଭୟଭୁତ ହେଲେ । ଦିବ ବକ୍ରଜାକୁ ଅତି
ଯତ୍ନରେ ଓ ଆଦରରେ ପାଳନ କଲେ ।

ଏହାକୁ ଦେଖି ଦେବତାମାନେ ଭୟଭୁତ ହୋଇ,
“ହୁଏ, ହୁଏ, ହୁଏ, ହୁଏ” ବୋଲି କହିବାମାନେ
ଲୋକ ଉପରୁ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି । ସେମାନେ
ଦେବ ଉପରୁ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ।
ତେଣୁ ତୁ ଏହାର ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବୁ ।

ବକ୍ରଜାଙ୍କର ଯୁବକ ବୟସ ଦେବା ମାତେ
ସେ ଅଶୁଭ ଶଙ୍କର ଉପରୁ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି
ଯାହା କଲା । ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତ ସେ ଅତିରେ
ହେଲା କଲା । ଗାଁପଟରୁ ଘୁରିଯିବା ଦେଲା
କଲା ଓ ଲୋକ ସିଂହାସନରେ ବସିଲା ।
ଏସବୁ ଶୁଣି ମାତା ଦିବ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦେ
ହେଲେ ।

ଅନେକ ଦେବତା ବନ୍ଦୀ ଥିଲେ । କେତେକ
ଦେବତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ନିଜର
ପରାଜୟ ସମ୍ବାଦ ଦେଲେ । ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି
କଣ୍ଠପକୁ ସାଥରେ ଧରି ବକ୍ରଜାଙ୍କ ପାଖରେ
ପହଞ୍ଚିଲେ । ପିତା କଣ୍ଠପ ଓ ବ୍ରହ୍ମା ଦୁହେଁ
ଅନୁରୋଧ କଲେ ଲୋକଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଦେଇ
ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ଛାଡ଼ି
ଦେବା ପାଇଁ ।

ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ବକ୍ରଜା କହିଲା, “ମୁଁ
ରାଜ୍ୟ ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଲୋଭରେ ଦେବତାଙ୍କ ସହ
ଯୁଦ୍ଧ କରିନାହିଁ । ଲୋକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ
ଅନ୍ଧାରରେ । ମୋ ମା'ର ଶତ୍ରୁ ଶିଶୁକୁ ବଳି
ପେଷି କାଟିଛନ୍ତି ଓ ମୋ ମା' ମନରେ ଅନେକ
ଦୁଃଖ ଦେଇଛି । ତେଣୁ ସେ ମୁକ୍ତ ପାଇବାର

ଯୋଗୀ ହୁଅନ୍ତୁ । ଆପଣମାନେ କହୁଛନ୍ତି
ତେଣୁ ମୁଁ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ଦେଖିବୁ ।”

ବକ୍ରାଙ୍ଗର ନମ୍ରତା, ଭଦ୍ରତା ଓ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭ
ଦୟା ଦେଖି ବହୁ ଅଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ ହେଲେ ଓ
ବକ୍ରାଙ୍ଗକୁ ବର ମାଗିବାକୁ କହିଲେ ।

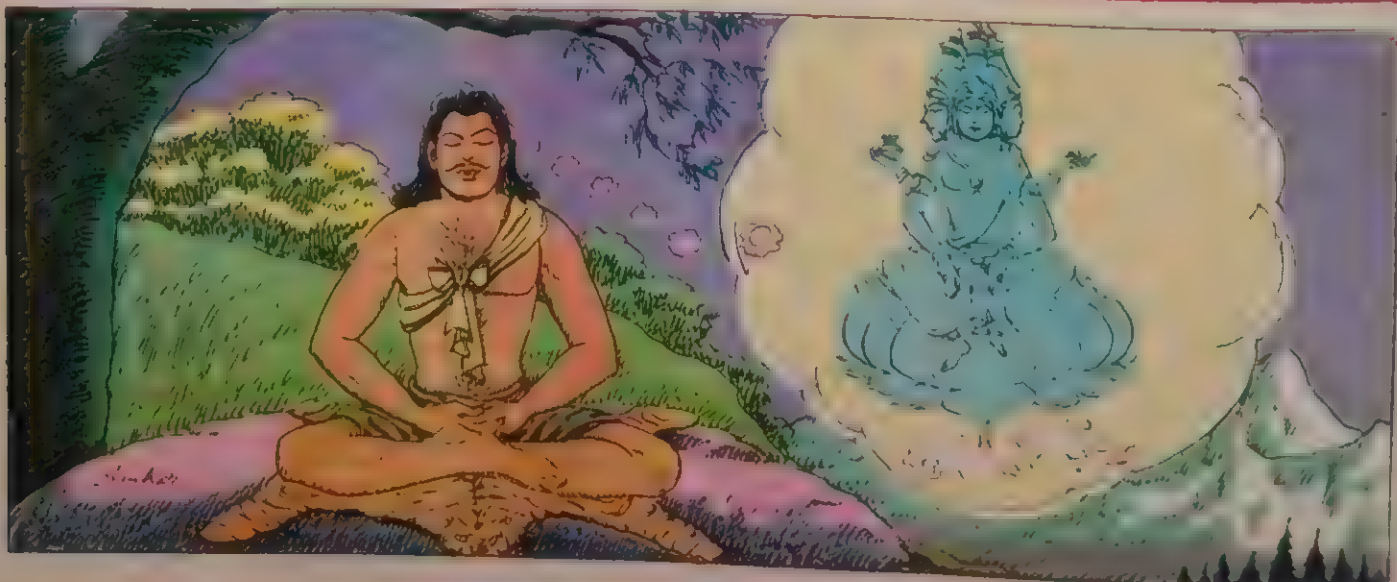
ବକ୍ରାଙ୍ଗ ବହୁକୁ ନିବେଦନ କରି କହିଲା,
“ପ୍ରଭୁ ମୁଁ କେବଳ ପରବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରୂପ
ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ; ଆଉ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି
ମୋ ହୃଦୟରେ ଯେପରି ସବଦା ଦୟା
ବିରାଜମାନ କରିବ; ଏହି ଦୁଇଟି ବର
ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ବକ୍ରାଙ୍ଗର କଥାରେ ବହୁ ଆଦୃଷ୍ଟ ଆନନ୍ଦିତ
ହେଲେ ଓ ବକ୍ରାଙ୍ଗ ସହ ବରାଜୀ ନାମକ
ଏକ ସୁନ୍ଦର ରାଜକନ୍ୟାର ବିବାହ କରାଇଲେ ।
ତା’ପରେ ବକ୍ରାଙ୍ଗ ଶିବଭକ୍ତ ହୋଇ ଓ
ସାହିତ୍ୟିକ ଭାବସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ନିଜ ରାଜ୍ୟକୁ
ଲେଉଟି ଆସିଲା । ସବଦା ଇଶ୍ଵର ଆରାଧନା
କରି ନିଜର ଜୀବନ ବିତାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କିଛିଦିନ ପରେ ସ୍ତ୍ରୀର ସେବା ଓ
ପ୍ରେମରେ ପ୍ରମତ୍ତ ହୋଇ ସେ କହିଲା,
“କିଛି ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ପ୍ରକାଶ କର, ଅବଶ୍ୟ
ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ ।”

ବରାଜୀ କହିଲା, “ଆପଣ ମୋ ଉପରେ
ପ୍ରମତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ତ ଇନ୍ଦ୍ର, ଦି ଦେବଗଣଙ୍କୁ
ପରାଜିତ କରିପାରିବା ଭଳି ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ
ପୁତ୍ର ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।”

ପତ୍ନୀର ଏପରି କଥା ଶୁଣି ବକ୍ରାଙ୍ଗ ଦୁଃଖିତ
ହେଲା । କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲା ଦେବତା-
ମାନଙ୍କର ଚେତୁ ରୂପରେ ଯେଉଁ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ
ନେବ ଅଳ୍ପକାଳ ମଧ୍ୟରେ ବିଷ୍ଣୁ ତାକୁ ସଂହାର
କରିବେ । ତେଣୁ ଏପରି ଅଳ୍ପାୟୁ ପୁତ୍ରର
କାମନା ବକ୍ରାଙ୍ଗୀ କାହିଁକି କଲା ଏଇ କଥା
ଭାବ ସେ ଦୁଃଖିତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ କଥା
ଦେଇଛି କ’ଣ ବା କରିବ । ଏହାର ପ୍ରତିକାର
ପାଇଁ ସେ ବହୁକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଘୋର
ତପସ୍ୟା ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଏକ କ୍ରୀତଦାସର କାହାଣୀ

ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷ ଧରି ବର୍ଷା ନ ହେବାରୁ
ବସୋରୀ ନଗରୀ ଓ ଆଶପାଶର ସବୁ
ଲୋକେ ପାଣି ବିନା ବହୁ କଷ୍ଟ ଭେଗିଲେ ।

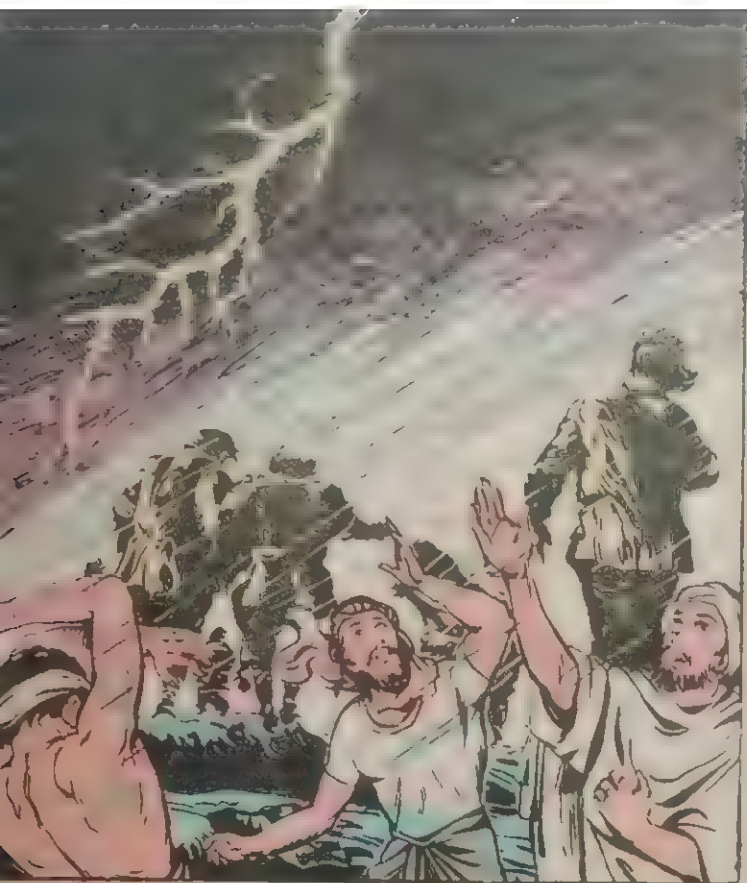
ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା କରାଗଲା । ଅନ୍ତତଃ
ଆଶା ଥିଲା ଏଇ ବର୍ଷ ବରଷା ହେଲେ
ଆଗବର୍ଷମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।
କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶା ଧୁଳିସାତ ହୋଇଗଲା
ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ହମେ
ବର୍ଷାରୁ ଶେଷ ହୋଇ ଆସୁଛି ଅଥଚ
ଜମିବାଡ଼ି ଶୁଖି ଫାଟି ରହିଛି ।

ଏଇ ବିପଦ ସମୟରେ କେତେକ ଭକ୍ତ
ମିଳି ମସଜିଦ୍ ପାଖରେ ଯାଇ ରାତିରେ
ପଢ଼ୁଥିଲେ ଓ ମଥା ଉଠାଇ ଆକାଶକୁ ଗୁହଁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ଖୁଦା, ଆମ ଉପରେ
ଦୟାକର । ବର୍ଷା ବିନା ଶ୍ୟାମହାନୀ ହୋଇ
ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପଡ଼ିଲାଣି; ପିଇବାକୁ ପାଣି ଟୋପାଏ

ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଦୟାକର ଟିକିଏ ବରଷା
କର ।”

ଅଧରାତ ପକ୍ଷୀନ୍ତୁ ଭକ୍ତମାନେ ଏହି ଭାବରେ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଚାଲିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆକାଶରେ
ଛୋଟିଆ ବାଦଲଟିଏ ସୁଦ୍ଧା ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ ।
ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କରି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ
ସେଠାରେ ଶୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଭକ୍ତ
ଶୋଇ ନଥାଏ । ସେ ଦେଖିଲା ଯେହି ନିଶିଦ୍
ଧାନ୍ତିରେ ଜଣେ ଖ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣର ଯୁବକ ନିକଟସ୍ଥ
ଉଇସ୍ତାନକୁ ଉଠିଗଲା ।

ଯୁବକଟି ଉଇସ୍ତାନ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଯାଇ
କିଛି ସମୟ ଚୁପ୍‌ଚୁପ୍ ବସି ରହିଲା ଓ
ତା’ପରେ ଉପରକୁ ମୁହଁ ଟେକି ଭଗବାନଙ୍କୁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କହିଲା, “ହେ ଖୁଦା, ଏଇ
ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଟିକିଏ ଶୁଣ । ମୁଁ
ଜାଣେ ତମେ ମତେ ବହୁତ ଭଲପାଅ ।

ତେଣୁ ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ । ଶୀଘ୍ର ବରଷା କରଅ ।”

ପ୍ରାର୍ଥନା ସମାପ୍ତ କରି ଯୁବକଟି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା । ସେ ଯିବାକୁ ବାହାରିଛି ଏଇ ସମୟରେ ତେଲ ରହୁଥିବା ଭକ୍ତଟି ତା’ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ତମେ କିଏ ?”

“ମୁଁ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ।”

ଯୁବକର ମୁହଁରୁ ଏପରି କଥା ଶୁଣି ଭକ୍ତ କହିଲା, “ତୁ ତ ବହୁତ ଶବୀ । ତୁ କିମିତ ଜାଣିଲୁ କି ଖୁଦା ତୋତେ ଭଲପା’ନ୍ତି ? ବଡ଼ ବଡ଼ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଉତ୍ତର ଯେଉଁଠି ଖୁଦା ଦେଉନାହାନ୍ତି ସେଠାରେ ତୁ କିପରି ଶବର ସହିତ କହୁଛୁ କି ସେ ତୋତେ ଭଲପାନ୍ତି ।”

ତେଣୁ କଥା ଶୁଣି ଡାକ୍ତର ଯୁବକଟି କହୁ ସମୟରେ ଭକ୍ତ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ କହିଲା, “ଯଦି ଖୁଦା ତୋତେ ଭଲ ନା ପା’ନ୍ତି ତେବେ ଖୁଦା ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିଛି କିପରି ? ପୁଣି ସେ ଯେ ଖୁଦାମନୁ ସେକଥା କିପରି ମୁଁ ଦୃଢ଼ବଶ୍ୱାସର ସହିତ କହୁଛି ?” ଏତକ କହି ସେ ଟକିଏ ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ଅଳ୍ପ ବାଟ ଯାଇ ପୁଣି ରହୁଥିଲା କହିଲା, “କିନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞାକୁ ଦେଖ । ତମେହିଁ ଜାଣିପାରିବ ଯେ ଖୁଦା ମୋତେ ଭଲପାନ୍ତି ନା ନାହିଁ ।”

ଭକ୍ତଟି ଆଜ୍ଞାକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲା ହଠାତ୍ କୁଆଡୁ ଶ୍ୟାମ ବର୍ଣ୍ଣର ବାଦଲ ସବୁ ଆଜ୍ଞା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଘୋଟି ଆସିଛି । ସେ ମଥା ତଳକୁ କରିବା ଆଗରୁହିଁ ମୁସଲମାନରେ ବର୍ଷା ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଭକ୍ତଟି ସେଇ ଯୁବକକୁ ବହୁତ ଖୋଜିଲା । କିନ୍ତୁ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନେ ବର୍ଷାରେ ଓହ୍ଲାଇ ମସଜିଦ୍ ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । କୁଆ ପୋଖରୀ ସବୁ ପାଣିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ନଗରର ଲୋକମାନଙ୍କ ଖୁସିର ସୀମା ନାହିଁ ।

ସେହିନ ଗାଡ଼ରେ ମସଜିଦ୍ରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ସମୟରେ ଭକ୍ତଟି ସେଇ ଯୁବକର ଖୋଜି ନେଲା ହେଲେ କେଉଁଠି ପାଇଲା ନାହିଁ । ପରଦିନ ସବୁ ଭକ୍ତ ମିଶି ଡାକ୍ତର ବ୍ୟବସାୟୀ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ କୌଣସି ଡାକ୍ତରକୁ ବିକ୍ରି କରିବ ?”

“କଣେ କାହିଁକି ? ବର୍ତ୍ତମାନ କୋଉ
ନୀତିଦାସ ନେଇ ଆସିଛି ।” ବ୍ୟବସାୟୀ
କହିଲା ।

ଭକ୍ତମାନେ ଯାଇ ଦେଖିଲେ, ହେଲେ ସେଇ
ଯୁବକଟିକୁ ସେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ
ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରି
ଆସିବା ସମୟରେ ଦେଖିଲେ କଣେ ଯୁବକ
ଗୋଟିଏ କଣିରେ କାନ୍ଥ ପଟକୁ ମୁହଁ ରଖି
ରୁଉରୁପ୍ ବସିଛି । ପୁରୋକ୍ତ ଭକ୍ତଟି ଚିନ୍ତା
ପାରିଲା ଯେ ସେଇହିଁ ସେଇ ଯୁବକ । ଭକ୍ତ
ଯାଇ ତା’ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ବ୍ୟବସାୟୀ ତାକୁ
ଉଠି ଠିଆ ହେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲା ।

“ଆମେ ଏଇ ଯୁବକଟିକୁ କଣିବାକୁ
ଚାହୁଁ ।” ଭକ୍ତମାନେ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲେ ।

ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଳ୍ପ ଛୋଟ ମୁହଁ ଫେରାଇ
ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଲା । ତା’ପରେ
କହିଲା, “ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ କଣେ ନୀତିବାନ୍
ଲୋକ ହୋଇ କିପରି ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଘରୁ
ନେଇ ପାରିଲି ତାକୁ ବିକିବି ? ଆପଣଙ୍କର
ଦରକାର ହେଲେ ମୁଁ ବହୁତ ଭଲ
ନୀତିଦାସଟିଏ ବାଛି ଦେଇପାରେ ।”

“ଆମେ ଏଇ ନୀତିଦାସକୁହିଁ ଚାହୁଁ ।”

ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଳ୍ପ ଦୃଷ୍ଟି ସାମାନ୍ୟ କିଛି
ମୁଲର ବିନାମୟରେ ତାକୁ ବିକି ଦେଲା ।

ଭକ୍ତମାନେ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଘରୁ
ଉପରକୁ ଉଠି ଆସିଲେ । ସେ ହାତଯୋଡ଼ି
ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ହେ ମୋର ମାଲିକ-
ମାନେ, କୁହନ୍ତୁ ମୁଁ କି ସେବା କରି ପାରିବି ?”

“କରଂ ତମେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦଅ ।
ତମେହିଁ ଆମର ମାଲିକ । ତମେ ଶୁଦାଙ୍କର
କେତେ ପ୍ରିୟ ଓ କେତେ ନିଜର ସେ କଥା
ଆମେ ଜାଣୁ ।” ଭକ୍ତମାନେ କହିଲେ ।

କ୍ରୀତଦାସଟି ନିରାଶ ଆଖିରେ କେବଳ
ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ଓ ଅଳ୍ପ
ହସିଲା । ଗୁଡ଼ରେ ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ତାକୁ
ଦେଖିଥିଲା ସେ ଆଗକୁ ଆସି କହିଲା, “କ’ଣ
ତମେ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନାହିଁ? ତମେ
ସେଦିନ ଗୁଡ଼ରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ପରେ
ମୋ ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲା । ଏବେ
ଚିହ୍ନିଲୁ?”

“ଓଃ, ଏମିତି କଥା ।” ଏତିକି କହି ସେ
ପୁଣି ନିରାଶ ଆଖିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁକୁ
ଚାହିଁଲା । ତା’ପରେ କହିଲା, “ଗୁଡ଼ କଥା
ମୋର କିଛି ମନେ ନାହିଁ । ଯାହା ହେଉ
ଦୟାକରି ମୋତେ ଥରେ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତୁ
ମୁଁ ମସଜିଦ୍ରେ ଯାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ।”

“ନିଶ୍ଚୟ, ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ । ଆମେ ତ ଏବେ
ତୁମର ଦାସ ।” ଭକ୍ତମାନେ କହିଲେ ।

ଯୁବକଟି ମସଜିଦ୍ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।
ତା’ପରେ ଅଳ୍ପ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା, “ହେ ଶୁଦା,
ମୋ ପ୍ରତି ଆପଣଙ୍କର ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ତାହାର
ରହସ୍ୟ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିନେଲେ । ଏବେ
ଏମାନେ ଏକଥା ପ୍ରଚାର କରିବେ ଓ ଭବି-
ଷ୍ୟତରେ ଅନେକ ଲୋକ ମୋର ଡ୍ରୋଇଁଗରେ
ଜମା ହେବେ ଓ ମୋର ଆଦର ସଜ୍ଜାର କରିବେ ।
ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଏକେଲା ରହିବାରେ ଯେଉଁ
ଆନନ୍ଦ ମିଳୁଥିଲା, ସେଇଟା ଶଲା । ଆପଣ
ଦୟାକରି ମୋତେ ନିଜ ପାଖକୁ ନେଇଯାନ୍ତୁ ।”

ଏହାପରେ ସେ କିଛି ସମୟ ସେହି ଏକ
ସ୍ଥାନରେ ନିଶ୍ଚଳ ଭାବରେ ବସି ରହିଲା ।
ଭକ୍ତମାନେ ତା’କୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।
ଶେଷରେ ଜଣେ ଯାଇ ତା’ର କାନରେ ହାତ
ରଖି ଦେଖିଲା ଯେ ଅନେକବେଳୁ ତା’ ଦେହ
ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଇଛି ।

କାହାର କେତେ ଆୟୁ

ଆମ ଦେଶ ଗତାକାଳର କ୍ୟା ୧୯୯୯ କେମ୍ବରୀ ବୁଲୁଥିଲେ କେତେ ସାହସୀ ନାବିକ । ସେ ୧୭୭୩ ରେ ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମ ମହାସାଗରର ଏକ ଦ୍ୱୀପରେ ମହାନ ମେନିରା ଚିଲି ସ୍ଥାପନା ଗୋଟିଏ କଞ୍ଚିତ ସେଇ ଦ୍ୱୀପର ରାଜାଙ୍କୁ ଭେଟ ଦେଲେ । ସେଠାକାର ଲୋକେ ସେଇ କଞ୍ଚିତର ନାମ ରଖିଲେ ଚିଲି ମଲେଇ । ସେ ସେଠାରେ ଏବେ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ ପ୍ରାୟ ୨୦୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ମରଗଲା ।

ମନୁଷ୍ୟର ଆୟୁ ଖୁବ୍ ବେଶିରେ ୧୧୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କେତେକ ପଶୁର ମଣିଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆୟୁ । ଏକପ୍ରକାର କଞ୍ଚିତ ୧୫୨ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ରହେ ।

ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଆୟୁ ପଶୁଙ୍କଠାରୁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ କମ । ତଥାପି ଅଳ୍ପେକ୍ଷାରେ ବହୁଥିବା ଏକପ୍ରକାର ତୋଡା ପକ୍ଷୀ ୨୨ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ିଥିବା ଦେଖାଯାଇଛି । ଏକପ୍ରକାର ବଗୁଆ ବୁବୁଡ଼ା ଜାତୀୟ ପକ୍ଷୀ ୨୨ ବର୍ଷ ବଢ଼ିବାର ଦେଖାଯାଇଛି । ବାକପକ୍ଷୀ ୩୨ ବର୍ଷ, ସାମୁଦ୍ରିକ କାଉ ୩୨ ବର୍ଷ, ଗୁଡକ ୨୧ ବର୍ଷ ଓ ଜଳ ବଞ୍ଚିର କଞ୍ଚିତବା ଏକ ଗୋଟିଏ ୫ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ଥାଏ । କୌଣସି କୌଣସି ମାଛ ୧୫୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ିଥା'ନ୍ତି ।

ତୁଳନା କରାଯାଇ ଦେଖା ଯାଇଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷାୟୁ ପଶୁମାନଙ୍କର ଆୟୁ ଅପେକ୍ଷା କୃତ କମ୍ । ଘୋଡ଼ା ୨୨ ବର୍ଷ ଓ ହାତୀ ୫୦ ବର୍ଷ ଜୀବିତ ରହେ । ବେବେ ବେଲେ ହାତୀମାନେ ୮୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ଥା'ନ୍ତି ।

ପଟୋ-ପରିଚୟ-ପ୍ରତିଯୋଗିତା: ପୁରସ୍କାର ଟ. ୫୦

ପୁରସ୍କୃତ ପରିଚୟାନ୍ତ୍ର କୁଲିକ ୧୯୮୫ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇବ

M. Natarajan

M. Natarajan

- ★ ଉଭୟ ଚିତ୍ର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିଚୟୋତ୍ର ଦୁଇ ଗୁରୁ ଧାତୁରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବ ଏବଂ ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧିତ ହୋଇଥିବ ।
- ★ ମେ ୧୦ ପୂଜା ପରିଚୟୋତ୍ର ପଦ୍ମବିଜୟ ଦିବସରେ ।
- ★ ସର୍ବାଧିକ ଉପଯୁକ୍ତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପରିଚୟୋତ୍ର ପାଇଁ ଟ. ୫୦-୦୦ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତି ।
- ★ ପରିଚୟୋତ୍ର ସହ ପ୍ରେରକର ନାମ ଓ ଠିକଣା ପୋଷ୍ଟକାର୍ଡରେ ଲେଖା ହୋଇ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନ ଖଟେ । ପରିଚୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତା, ମାଡ୍ରାସ-୬୦୦୦୨୭ ଠିକଣାରେ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମାତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗିତାର ପଲ

ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର : ବୁଟିର ଶିଳରେ ଆରୁଆ ହୋଇଛି ଖଜୁରୀ ରସରୁ କରୁଛି ଚାକ !

ଦ୍ୱିତୀୟ ଚିତ୍ର : କୃଷକର ମୁଣ୍ଡି ରହୁଛି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଜଗତରେ ସିଏ ଅଛି ବଡ଼ !!

ପୁରସ୍କାର ବଜ୍ରମୂର୍ତ୍ତି : ସ୍ୱାମୀ ଦାଶ, ଅରଜାବାଦ, ବଟକ ।

ବଜ୍ରମୂର୍ତ୍ତିର ଅଭିନନ୍ଦନ; ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଯୋଗୀଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ।

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor, NACI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

ମଜା ଭୟରେ ଆସୁଛି ମଜା... ଗୋଲ୍ଡ ସ୍ପଟ'ର ମଜା!

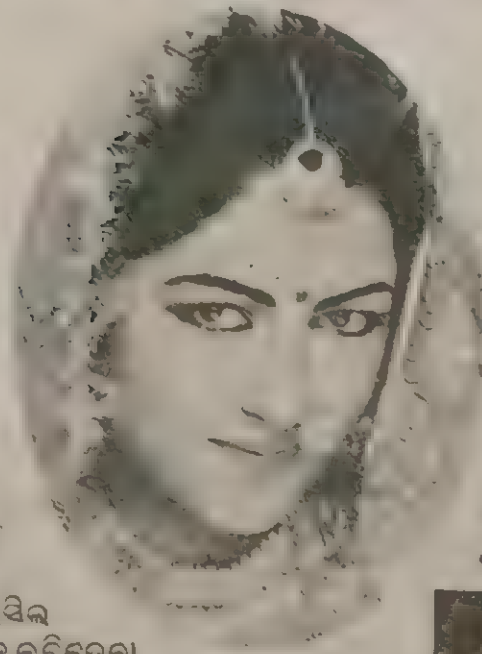

Artificially flavoured. Contains no fruit juice or fruit pulp

serve chilled

**GOLD
SPOT**

ନୂଆ ଭବନ
 କ୍ଲବ୍‌ହାଉସ୍‌ରେ
 ବ୍ରହ୍ମଚରୀ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ
 ଆଉ ନୂଆ
 ବ୍ରହ୍ମଚରୀଙ୍କୁ ଦିଏ ନାହିଁ

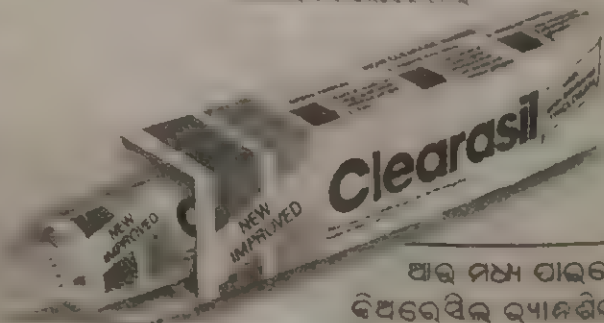

ହାଇକୋସାନ ଯୁକ୍ତ ନୂଆ ଭଲତ କ୍ରିଷରେସିଲ
ଫଳପ୍ରତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିଦେବା
ପାଇଁ ଅତି ଉପଯୁକ୍ତ, ବାହୁଁବି ?
ଭାରତ, ନୂଆ ଭଲତ କ୍ରିଷରେସିଲ ଦେବଦାନ ଦେ ଗ୍ରହଣ, ସମା
ଜସ୍ବଦ ଏ ତା ଭୁବି, ନୂଆ ଭଲ ନ କରଇ ଦେବଦାନ ମଧ୍ୟ
ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଭାରତ ଏଥିରେ ଅତି ଏକ ବିଶେଷ
ଅନ୍ୟ-କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପଯୁକ୍ତ — ଧ୍ରୁବଦାନ ।
ହାଇକୋସାନଯୁକ୍ତ ନୂଆ ଭଲତ କ୍ରିଷରେସିଲ ବଳି କରଇବା
ଜବାବୁର ବୁଦ୍ଧି ବଳ ଦେବଦାନ ଓ ବୁଦ୍ଧି ଅବଶ୍ୟକ ଅବଶ୍ୟକ
ବୁଦ୍ଧିବଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତେଣୁ ଅପେକ୍ଷା କୃଷି ଅତି ମାଧ୍ୟମରେ ନାହିଁ ।
ନୂଆ ଭଲତ କ୍ରିଷରେସିଲରୁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଫଳ ପାଇବେ
କିପରି ?
ପ୍ରଥମେ ମୁହଁ ଖୋଲ ନଅନ୍ତୁ । ତା ପରେ ମୁହଁ ସାଥ ନୂଆ ଭଲତ
କ୍ରିଷରେସିଲ ଲଗାନ୍ତୁ । ଗ୍ରହ ଉପରେ ଟିକେ ବେଣୀ କର ଲଗାନ୍ତୁ ।

ଗାଁଇକୋସାନ ଯୁକ୍ତ ନୂଆ ଉନ୍ନତ
ବିଜ୍ଞାନରେ ସିନା ଅପୂର୍ବ ରୂପେ ॥
କାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ —

[illegible]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ଆଉ ମଧ୍ୟ ପାଇବେ :
ବିଷରେ ସିଲ୍ ବ୍ୟାନ୍ଧବିନ ଉପପାଦ

ସଫେନବାଦୀ ଅନୁକୃତି ପାଞ୍ଚ ପ୍ରିୟ

ଏହାର ପ୍ରଭାବ ବହୁ ସମୟ ଓ ଅପେକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ର
ଅପୂର୍ବ ଏହାର ଯେଣୁ ତଳ ତଳ ହୋଇ ଉଠି ଉଠେ
ଅଭ୍ୟାସ କର ପ୍ରତିଦିନ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ।

ଗୋଲାପୀ ଓ
ସବୁଜ ରଙ୍ଗରେ
ଉପଲବ୍ଧ ।

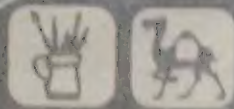

Images 2005 Or

ଓଡ଼ିଆ
ସାହିତ୍ୟ
ଅକାଦମି

ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପ୍ରତିଯୋଗିତା

ଜହ୍ନମାମୁଁ କ୍ୟାମେଲ

ରଙ୍ଗ ପ୍ରତିଯୋଗିତା

ପୁରସ୍କାର କେନ୍ଦ୍ର
କ୍ୟାମେଲ

ପ୍ରଥମ ପୁରସ୍କାର ଟ. ୧୫/-
୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ପୁରସ୍କାର ଟ. ୧୦/-
୧୦ ତୃତୀୟ ପୁରସ୍କାର ଟ. ୫/-
୧୦ ସାଫ୍ଟପେନ୍ସିଲ୍

ଏହି ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ୧୨ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୟସର ପିଲାମାନେ ଭାଗନେଇ ପାରିବେ । କ୍ୟାମେଲ ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଚିତ୍ରଟିକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ରଙ୍ଗ କରନ୍ତୁ ଓ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଠିକଣାକୁ ପଠେଇ ଦିଅନ୍ତୁ—ପୋ.ବକ୍ସ ନ.୧୧୫୦୧, ନରୀମ୍ୟାନ ପଏଣ୍ଟ ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସ୍, ବନ୍ଦେ ୪୦୦ ୦୨୧ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ନିକଟରେ ରୂପାନ୍ତ ଓ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । ଏ ସଂପର୍କରେ କୌଣସି ଚିଠିପତ୍ରକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ । ଅନୁଗ୍ରହ କରି କୁପନକୁ କେବଳ ଇଂରାଜୀରେ ପୂରଣ କରନ୍ତୁ ।

Name: Age:

Address:
+ Mail Rumi Par

ପୂର୍ବରୁ ପଠାନ୍ତୁ: 31.5.1985

CONTEST NO42

JAHNAMAMU [Oriya]

Vision/CPU/85015 On.

CHANDAMAMA

It unfolds the glory of India—both past and present—through stories, month after month.

Spread over 64 pages teeming with colourful illustrations, the magazine presents an exciting selection of tales from mythology, legends, historical episodes, glimpses of great lives, creative stories of today and knowledge that matters.

In 12 languages and in Sanskrit too.

Address your subscription enquiries to:

DOLTON AGENCIES 188 N.S.K. ROAD MADRAS-600 026

ମାଲଟୋଭା ଦଳ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରିଲେ ପାହାଡ଼କୁ

ପଦରେ ଛୁଟି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ହିଁ ମହାତ୍ମା ଚିନ୍ତା । ପୁର ପକେଟାପାକ ଠିକ୍ କଲେ ହାତବଳରେ ଦିବେ ବନ୍ଧେ ପାଖ ବନ୍ଧନାହିଁ ପୁରୁଷ । ଡିପଡ଼ର ଖାଉବା ପିଲବାର ଗର ରହିଲେ ତାକୁ ଆଉ ମାଲଟିଙ୍ଗ ଉପରେ—ପାଣ୍ଡବଜର, ଅପର, ଟିକ୍ସଟ । ଆଉ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଫ୍ଲାଣ୍ଡରେ ପୁର ଭର୍ତ୍ତି ମାଲଟୋଭା ।

ମିଳ ବୁଦ୍ଧିବଳ...

ଦଳ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ଶେର ହେଉ ହେଉ.....କଣ୍ଠାଏ କଣ୍ଠାଏ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ପକ୍ଷୀ ଅଭୟାରଣ୍ୟରେ । ଏଥର ପ୍ରାଚୀ ଶ୍ରେକନନ୍ଦା ସାରି ନିଆପାରି । ତାପରେ ବଟପଟ କପେ ମାଲଟୋଭା ପିଲନେଇ ଶୁଣିଲେ ଆସନ୍ତୁ । ଏଥର ଉପରକୁ, ଉପରକୁ, ଆସୁଛି ଉପରକୁ । ଛୋଟ ନିନି ତରତର ହେଇ ଶୁଣିଥାଏ ଆସରେ । ହଠାତ ଦେଖିଲେ କେଳୁ ନିନି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ । କୁଆଡ଼େ ଚଲ ? ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାଧ । ମନେହେଲା ସୁଧା ଦେନିଟି ଶୁଣିଗଲେ ମେଘ ପଛକୁ.... ହଠାତ ଦେଖାଗଲା ଆଖି ଆଗରେ ଚଢ଼ିଛି ସେହି ଶୋହୁଡ଼ିଆ କୁକୁର ହାତୀ ।

ବାଳ ଅଲଗା, ଡରତରୁଆ ନିନିର ହାତ ଧରି ଆସେଇ ଆସିଲା ସେ । ନିନି ବେଶ ପୁଲ ଖୋଜିବାକୁ ଯାଇ ବାଟ ଚୁଲିଯାଇଗଲା ।

“ଦେଖ ନିନି, ଦେଖ ଆଉ କେତେ ପରି ତୁ ଏମିତି କରୁନା.....କେବେ ଆଉ ଦୋହେ ହାତବଳରେ ଆସିବୁ ନାହିଁ” ତାକୁ ଗୁଡ଼ି କରି କହିଲା । କେଶୁ ଆଉ ଘଣ୍ଟିନ କହିଲେ “ହେଉଛି, ଏଥର ସେ ଭଲ ଚିନ୍ତା ପାଇଛି । ଭଲ ପିତା ।”

ସତରେ ଟି ସୁନ୍ଦର, ଚମତକାର ଦିନଟି

ମାଲଟୋଭାଙ୍କର ସତରେ ମାତବର ହୋଇଗଲା ପୁରରେ । ପୁଣିସ ଓ ଶେର ଶେକରେ ଲୁଚିଗଲେ ଦଳର ସମସ୍ତେ । ଏଥର ପରକୁ ଦେଖିବାର ସମୟ । କେବେ ଆଉ ତଥା ଆଉ: ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ କପେ କପେ ଶେକ ଶେକ କୁପିତାସକ ମାଲଟୋଭା । ତାକୁ ନିନିକୁ କହିଲା “ଦେଖ ନିନି, ପାଖେ ପାଖେ ରହିବୁ, କୁଆଡ଼େ ଦେନିଟି ଭଲ ନ ହେଉ ଯାଉ ।” ପାହାଡ଼ ଚଳକୁ ଗୁଡ଼ି ଆସିଲେ ସେମାନେ । ମୁହଁରେ ବାଟ, ମନରେ ଖୁସି ।

ମାଲଟୋଭାହିଁ ପାର୍ଥବ୍ୟ ଆଣିଦିଏ

ବାହୁଡ଼ିକ, ମାଲଟୋଭା ପିଲଟିରା ପିଲମାନେ ହିଁ ପାଆନ୍ତି ଜୀବନର ସାର ଚିନିଷ ସାହାଣି ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ବାଉଣ ପ୍ରତିଟି କପ ମାଲଟୋଭାରେ ରହିଛି

ପୁନେଲି ଚନ୍ଦନ, ବାରି, ଖାଣ୍ଡି ପୁଧ, ସପୁର କୋକୋ ଓ ଚିନିର ପତ୍ର ଭଲପୁଷ । ଏହା ଚରାବରେ ଅଧିକ ଭଲପୁଷ ପ୍ରତିସ୍ପେଷକ ଶକ୍ତି ବଢ଼ିଦେଇ । କେଶା ଶକ୍ତି ଦିଏ—କେଶା ଖାଣିନା ଦିଏ । ଆପଣଙ୍କ ପିଲମାନଙ୍କୁ ପିଅନ୍ତୁ ମାଲଟୋଭା । ଆପଣ ଦେଖିବେ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ସେମାନେ ବଢ଼ି ଉଠିବୁ ପୁଅ, ଡବର ହୋଇ । ମାଲଟୋଭା ଆପଣଙ୍କ ପିଲମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ପ୍ରାଣୋତ୍ସାହ କରି ରଖେ ।

ମାଲଟୋଭା କୁବରେ ସୋରସିପୁରୁ

ଏହା ଅତି ସହଜ । ଆପଣ ଏମିତି କରନ୍ତୁ—୪ଟି ୫୦୦ ଗ୍ରାମ ତାରର ଲେଗଲ ଓ ଲିଡର ସାଲ ଡିମ୍ବା ଦିନାକି ୫୦୦ ଗ୍ରାମ ଡିପିଲ ପ୍ୟାସର ଉପର ଫାପ ପଠାନ୍ତୁ ଏହି ଠିକଣାରେ ଟି ମାଲଟୋଭା କୁବ, ୪ ମସିହା, ଭଣ୍ଡାରା ହାଉସ, ୯୧, ନେହରୁ ପ୍ଲେସ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ୧୧୦ ୦୧୯ ।

ଆଉ ଆପଣ ହୋଇଗଲେ ଦଳର ।

JIL ନବଜାତ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଲାଭକେ
ଭିଟାମିନରେ ଭରପୁର ମାଲଟୋଭା: ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ, ବଳ ଓ ଶକ୍ତିଦାୟକ

ଆମେ ଶୁଣିବା ଶୁଣିବା
ପ୍ରତି ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣିବା ଆମେ
ତନ୍ତୁ ତନ୍ତୁ ଶାନ୍ତରେ ଚାଲିବା

ବୁଝ — ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ସ୍ଥିତି
ଦେଖିବାକୁ ଆସେ ? ଅଧିକତଃ,
ପାଇଁ ପୁରା ଚିନ୍ତା ଓ ଧ୍ୟାନ । ବୁଝିପାର
ମାତ୍ରମାନେ କାହିଁକି ତେ, ପାଇଁ ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଓ ଧ୍ୟାନ
ହିଁ ଏକାକି ଚିନ୍ତା ଓ ଚିନ୍ତା ଓ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ
ସବୁକିଛି ! ସବୁକିଛି ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ — ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ
ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ।

ଭାରତୀୟ

କେବଳ ଚିନ୍ତା ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ

କାମ୍ବୁ-ସିନେମା ପବ୍ଲିକେସନ୍ସ ପ୍ରା. ଲି.